

Alexandru Dinu

Mierea noastra cea de toate zilele

(manuscris, prima ciornă)

Este o poveste orientală, spusă acum multă vreme, a unui călător atacat pe un câmp de către o fiară sălbatecă. Fugind din calea fiarei, se ascunde într-o râpă, dar vede în fundul râpei un dragon deschizându-și fălcile gata să-l înșface. Și, nefericitul călător neîndrăznind să se cațere înapoi spre gura râpei de frică să nu fie sfâșiat de fiară, dar deasemeni neîndrăznind să coboare de frică să nu fie înghițit de dragon, se agață de un păducel ce creștea într-o crăpătură a râpei. Măinile îi obolesc din ce în ce, și simte că nu peste multă vreme va trebui să cedeze distrugerii care îl așteaptă jos ori sus, dar încă încearcă să se țină agățat. Apoi el vede doi șoareci, unul negru și unul alb, mergând pe trunchiul păducelului și rozându-l de jur împrejur. Astfel, călătorul înțelege că în curând păducelul se va frânge, iar el, inevitabil, va cădea pradă dragonului. Dar, încă agățat de o ramură, vede câteva picături de miere pe frunze, se întinde către ele și începe să le soarbă, indulcindu-și astfel așteptarea sfârșitului inevitabil.

Astfel și eu mă agăț de ramura vieții știind că dragonul morții mă așteaptă gata să mă sfâșie; și nu pot înțelege de ce trebuie să fiu pradă unei asemenea suferințe. Încerc să sorb mierea care mai înainte mi-a dăruit plăcere, dar care acum nu îmi mai oferă nici un fel de dulceață, și șoarecele alb al zilei și cel negru al nopții rod ramura de care sunt agățat. Acum văd doar dragonul și cei doi șoareci de care nu am scăpare, și nu îmi pot întoarce privirea de la ei. Și această nu este numai o poveste, ci un adevăr real și fără rezolvare, pe care toți îl putem înțelege.

“Confesiune” - Lev Tolstoi

Întâmplările ce vor urma aici descrise nu este neapărată nevoie să fie reale. Totuși, unele s-au desfășurat aievea, sau aproape, poate cu alți eroi, sau poate cu eroii respectivi; altele nu s-au produs niciodată, dar s-ar fi putut petrece personajelor respective, în locurile respective, mult frecventate de ele, pe la sfârșitul anilor 1970, și începutul anilor 1980. A face afirmația că asemănările cu evenimente și personaje reale sunt absolut întâmplătoare, ar fi o aberație...

Tuturor celor care nu m-au uitat, lui Tolstoi, Camus și Durkheim

*Ca ovăzul sălbatec venim,
ca ovăzul sălbatec ne ducem,
și nimeni nu va face inventarul
umilelor noastre comori
(Modest Morariu)*

1.

Tipul apucă o lădiță cu mere din potbagajul Daciei, apoi dispăru în scara blocului. După câteva minute se întoarse, și se aplecă iarăși sub capota ridicată. Apăru cu o altă lădiță, stătu o clipă cu ea în brațe, gândindu-se, privind spre banca de cealaltă parte a aleii unde o pereche de tineri ieșiți nu de mult din adolescență vorbeau, râdeau, și din când în când se sărutau. Alese două mere mari, cele mai mari pe care le găsi printre celelalte, și se îndreptă spre ei. Tinerii se opriră din râs, așteptându-l cu o ușoară urmă de mirare în priviri. "Luați și voi niște mere. Așa sunteți de frumoși, ca astea de aici."

Cei doi luară fructele mulțumind și începând din nou să râdă, urmărindu-l cu privirea pe bărbatul care închise portbagajul și se făcu nevăzut după ușa de la intrarea blocului. După ce mâncară merele, aruncară cotoarele peste gardul școlii de care era rezemată banca, mai stătura câteva minute, apoi plecară fără nici un țel mânați de blândețea serii unui octombrie că o bucată de catifea.

Unul dintre cei doi eram eu, iar fata de lângă mine, Adriana, pe care o cunoscusem la un ceai dat de un prieten. Nu prea avusesem chef să mă duc, dar el insistase la telefon, așa că până la urmă mi-am luat magnetofonul și benzile și am plecat. Toată seara fusesem cam pleoștit, o puștoaică blondă cu părul lung mi se așezase în brațe având în minte naiba știe ce, silindu-mă să fac apel la toată diplomația de care eram capabil considerând circumstanțele pentru a o convinge să-și aleagă alt auditoriu pentru torentul de aiureli pe care îl debita, nu băusem decât două-trei pahare de Cinzano cu Pepsi, și pur și simplu nu mai aveam ce face. Stăteam cuminte într-un colț privind și încercând să mă agăț de vreo idee care să mă scoată din starea aia de leșin blegos, când își făcu apariția o pereche, el tuns, ras, frezat, deodorat, spreiat, dezinfecat, pasteurizat, ea îmbrăcată de la Fondul Plastic, și cu cei mai frumoși ochi verzi pe care i-am văzut în viața mea. Am făcut la repezeală inventarul hainelor ce le aveam pe mine și am constatat cu oarece grad de pesimism, că, cu cele cinci petece de pe blugi, în adidași, tricou cu "Led Zeppelin", și părul lung pînă pe umeri, eram cam departe de ceea ce, în general, poartă denumirea de "băiat serios".

Oricum însă, apatia mi-a trecut că prin farmec, și dintr-o dată m-am simțit, vorba lui Dan, "mai frumos, mai bun, și mai tandru", rămânând deficitar doar la capitolul deșteptăciune, că nu-mi venea nimic în minte cum naiba să-mi fac "prezentă prezența" (perla lui Neluțu) pe lângă vrăjitoarea cu ochii verzi. M-a pufnit râsul gândindu-mă că ar fi fost într-adevăr o chestie să mă duc la ea și s-o întreb candid "domnișoară, nu știți cât e ceasul?" Alternativele ar fi fost doar două: să aibă simțul umorului, sau să mă creadă idiot. Nu merită să risc, așa că mi-am aprins o "Carpată" fără filtru urmărindu-l pe individul bun de material didactic la Facultatea de Farmacie, ce se tot fâțâia în jurul ei scoțându-mă din sărite. De unde mi-o fi venit în clipă următoare să mă duc la ea și s-o invit la dans, rămâne una dintre întrebările la care nu s-a răspuns încă, și totuși niciodată luată în discuție de către domnul ăla cu emisiunea de la televizor.

Mi-am revenit când am început să ne mișcăm, aducându-mi brusc aminte faptul verificat și răsverificat că habar nu am să dansez; mi se pare o chestie inutilă, dacă vrei să asculți muzică te duci la concert, dacă vrei să faci gimnastică te duci la sala de sport, de ce naiba trebuie să le amesteci? Culmea este că am făcut balet când eram mic, mi s-a prezis un viitor de aur; am crescut cu muzică în urechi, cânt binișor la chitară, nu cântecele de genul “Valenti-i-i-na, nu fugi, inima mea, e a ta”, pe scenă când am chitara în brațe totul este în regulă, dar dacă trebuie să fac doi pași și jumătate ascultând “Boney M”, am terminat-o.

Acest trist adevăr a fost imediat remarcat și de domnișoara pe care o țineam în brațe, am încercat să-i explic că e oarecum dificil să înveți să dansezi ascultând în demență “Yes” și “King Crimson”, dar că sunt dispus să încerc.

“Bine, hai că-ți arat eu.”

“Nu, nu acum, nu cred că sunt în stare.”

“De ce?”

“Nu știu, hai să o lasam pe altădată, nu vrei să ne mai vedem, ce faci mâine seara, hai la film, la Patria joaca ‘Ultimul Vals’, e super.”

“L-am vazut...”

“Și eu, dar ce dacă, merită vazut de zece ori.”

“Da, așa e, la ce oră?”

“Păi...”

“La șase e bine?”

“Perfect, te aștept la intrare, una dintre coloane.”

A două zi i-am văzut pe “The Band”, pe Eric Clapton și pe toți ceilalți, iar la întoarcere i-am spus că o iubesc, într-un decor nespuse de romantic: pe palierul etajului șase al blocului în care locuia, ea rezemată de cotul făcut de balustrada scării, eu un păs în față ei, încercând să-mi găsesc cuvintele. Mai târziu am aflat că nu m-a crezut, aveadreptate, în douăzeci și patru de ore îți iei rufele curățate de la “Nufărul”, declarațiile de amor au nevoie de ceva mai multă vreme. Atunci n-a comentat însă, doar m-a sărutat pe obraz și mi-a urat noapte bună.

După douăzeci de minute de stat în stație așteptând cu oarece speranțe totuși, am făcut unele conexiuni între tramvaiul 30, direcția ITB-ului, și genetică - știință a viitorului, și am decis să o iau pe jos, entuziasmat de perspectiva celor câteva stații ce mi se întindeau în față. Pe pod la IOR, bineînțeles că un majestuos vagon silențios V-3A imperator al transportului în comun, m-a depășit într-o veselie, drept care că am ajuns la Dan cătrănit, gata să dau peste cap totul în calea mea, inclusiv paharele de vodcă ce mi s-au oferite prompt de către audiență. Fumul Carpatelor de Tg. Jiu și-a adus și el aportul (orice-ar zice doctorii) în găsirea unui climat de liniște și pace, rezultatul fiind că pe la jumătatea sticlei eram în stare să pot purta o discuție în condiții normale, de om civilizat. De declarat o oră internațională a destăinuirilor nu aveam chef, “Rapidul” e întotdeauna un subiect fierbinte iar eu aveam nevoie mai mult să vorbesc decât să gândesc. Fotbalul este un subiect excelent în această direcție, Dan nu este microbist, dar Lucian da, și lui Neluțu îi place să-l tachineze pe chestia asta, am dezvirginat și a două sticlă ajungând, pentru a câtă oară la concluzia că rușii fac, fără nici un dubiu, cea mai bună vodcă din lume, cele câteva chitări împrăștiate prin casă au început să ne ademenească precum trupuri de femei, decidem că ne mai trebuie o sticlă plină, dezolantul decor oferit de prezența celor deja golite făcând notă discrepantă cu statutul nostru de tineri încrezători în viitorul luminos pe care ziarul Scânteia ni-l oferea zilnic, contra a douăzecișicinci de bani.

2.

Ceasul desteptator a urlat ce-a urlat pe marginea recamierului, apoi s-a plictisit și a tacut naibii. După oarece vreme am decis că așa fi vrut, totuși, să mă scol, trebuia să mă duc la serviciu, dar cum să fac, doamne, să mă dau jos din pat, că mă simt făcut din bucăți dezarticulate, poate să-l strig pe taica-meu, să-l rog să mă numere ca la box. Îi auzeam și pe el și pe mama la bucatărie, da, asta e, bucatărie, adică mâncare, asta este un motiv pentru care merita într-adevăr să te dai jos din pat. Cu gândul la ouale cu sunca am început să cânt "la jour de gloire est arrive", dusul mi-a readunat articulațiile așezându-le pe locurile normale, iar aftershave-ul a terminat activitatea de reconstrucție la modul cel mai optim posibil - "Nautique" este într-adevăr unul bun.

La serviciu am ajuns într-un târziu, șefu' însa participase la condicada pentru mine și nu m-am ales din partea lui decât cu un "păi ce faci, bă, acu' se vine?" - ITB-ul eternul pretext, ziarul "Sportul" eterna raza de soare arborata cu certitudinea unei concordii altfel de neatins. Sorin și Vova mă întâmpina cu o vioșie explozivă, "descarca bere proaspata la "Comedia", o roim mai încolo?" Ma molipsesc imediat și atât de puternic, încât până la ora zece când au deschis cârciuma, am crezut că mă usuc până la os. Desi nu este pauza legală, cei câțiva masculi feroce din depozit ne-am făcut un obicei aprobat tacit de toată lumea, ca la aceasta ora să iesim puțin prin împrejurimi. Din când în când directoarea mai zice câte ceva, dar a doua zi lucrurile reintra în normal. A doua repriza de bere se consuma după-amiaza pe la doua-trei, când terminam de descarcat lăzile la una dintre garile orasului. Nu de putine ori însa, noi începem pe la zece și o prelungim până către ora unu; noroc că șefu', nea Fane, pleaca după noi să ne caute și se poticnește și el în bar la "Carul cu Bere", la un coniac.

Afară cald, un mijloc de octombrie bun de mers la munte și în Delta, lăzile descarcate și aranjate frumos pe marimi și proveniența ne-au sleit de puteri; depozitul este la subsolul unei cladiri vis-a-vis de Banca Natională, cărăm totuși în jos, sau în sus, pe scări, cu cârca. Am muncit pe brânci să terminam repede, căratul ne-a topit rău de tot, brațele le simt scoase din încheieturi. Cornel "Killerul" apare cu semne de întrebări în ochi, "păi ce facem, tata, nu mergem?" Baiat bun Killerul, i-am zis noi așa, dar de fapt el numai a brută nu arată. Are cam un metru și vreo saizeci de centimetri, slab, cu vorba blândă. E tigan, stă pe undeva pe lina lui tramvaiului 19 și are bun simț cum la puțini oameni am mai vazut. Nevasta și copilul i-au murit acum mulți ani în accident de motocicletă cu atas, a fost și "înauntru" pentru o vreme, dar nu ni-a zis niciodată pentru ce fapta, viața l-a trecut prin ciur și prin dârmon. Desi e cu mulți ani mai în vârstă decât noi ne comportăm ca și cum aceasta diferență nu ar exista, ne considera un fel de frați mai mici, sau cam așa ceva. Toată lumea îl iubeste și el caută să mulțumească pe toată lumea, dar nu dintr-o pornire de diplomatie meschina, ci pentru că așa l-a lăsat pe el al de sus. Cu noi când merge, de obicei ia o cafea, dar după serviciu îl mai prindem și la o bere. Când se ameteste un pic începe să ne povestească prin câte a trecut, și atunci îl ascultam fără vorba, încercând să-i înțelegem amarul.

Vova apare și el, stergându-se pe mâini. Are o idee fixă băiatul asta, se spală de douăzeci de ori pe zi. Gașca e gata de ofensivă, aproape că doborâm recordul mondial de viteză pe cei o sută și cincizeci de metri cât ne desparte de oaza cu bere rece. Sunt însetat și epuizat de la cărat lăzi, dumnezeule, prima sticlă nici nu o simt, aproape că nu-mi dau seama că s-a terminat, e proaspata și gustoasă, tocmai cât trebuie de rece, mi se împrastie în trup ca un fel de mângâiere interioară, dacă pot zice așa - adaog o țigaretă elegantă de Tg. Jiu, și Sorin care a terminat și el prima sticlă și în fine se simte în stare să zică ceva inteligibil, ne propune cu candoare continuarea meciului după lucru, la "Rezematu". Asta e o bombă împuțită pe la Gara Basarab, unde avem de descarcat camionul. Îi zice de fapt "Retezatul", dar după câteva halbe e absolută nevoie să-I schimbi numele în conformitate cu realitatea obiectivă.

Ma trezesc spunând "nu", lui Vova nu-i vine să creadă, Sorin face ochii mari, "da' ce-i Gică, e ceva pe nasole?" Pentru oarece motiv, îi place să mă strige așa, dar nici el nu știe de ce și cum. Uneori, când suntem împreună și cu Gică, fratele lui Vova, se produc confuzii minore.

"Nu-i nimic pe nasole, dar la ora trei trebuie să fiu în "Balta", pe la "Cațelu", am o treabă".

"Hai, Gică, o halba și gata...."

"...bă, tu ești tâmpit, nu înțelegi că nu merg?"

“Hai lasa, că tot te fac ei locotenent major, ce dacă bei și tu o bere?”

Asta-i o gluma idioata de-a noastra, Vova totdeauna tuns, ras, cu camasa alba încheiat decent până la penultimul nasture, niciodata în blugi, pantaloni la dunga (este o uimire generala în întreprindere cum de reușește să fie așa, când are atâta șmotru de făcut) arată a ofiter de “secu”, noi l-am ridicat la gradul de capitan, și bineînțeles că eu și Sorin suntem locotenenti în travesti, că de, așa cere misiunea. Uneori îi zicem și în cârciumă “tovarase capitan” lui Vova, și el ne admonesteaza blajin, parinteste, facându-ne tâmpiti și cretini, încercând să ne explice repercusiunile legale dacă cineva de la “Secu” chiar ne-ar auzi.

“Prieteni dragi, pe voi v-a imbecilizat caratul lazilor, că înainte erati doar idioti, înțelegeți românește că nu merg”, și mă gândesc că o voi aștepta când vine de la serviciu, n-am vazut-o de o zi.

Cornel “Killeru” intervine impaciuitor.

“Hai, mă , dacă are treaba baiatu’, ce va bagati voi”, apoi către mine, cu duiosie, “du-te Mariane, nu te lua dupaăștia, lasa că-ti opresc eu berea, pentru mâine”

“Saru’ mâna Cornelușu, da’ vezi nu uita să o pui la rece.”

“Sigur, da’ nu știi dacă o să încap în frigider.”

Ne hilizim cu totii, Sorin ne serveste cu “Kent”, doar că de multe ori eu nu le pot fuma, mi se păr extrem de tari, “bă, haideti să terminam și să mergem înapoi că mai avem ceva treaba, să nu întindem firul”, fuga înapoi la depozit, nea Fane a plecat să ne caute. E clar. În continuare, “noi cu muschii ca otelul, vom culege musetelul”, vorba cântecului.

3.

“Ce faci acesta, ai cazut în visare?” și ridic privirea descoperind-o la doi pasi în fata mea, frumoasa ca o padure înprimăverita. Întârzii să mă ridic de pe marginea gardutului ce împrejmueie iarba de lângă bloc, stau așa și o privesc cu nesat (Sorin, prozaic cum e, ar fi spus “ca vitelul la poarta noua”), vreau să prelungesc cât se poate fiecare clipa cât o voi avea aproape, “păi m-am gândit să te astept să-ti dau crizantema asta.” Râde încet, ca un copil ce se alinta, apoi mă întreaba parcă m-ar dojeni moale, “și-acum ce-ai ramas așa paralizat, hai să ne plimbam, hai prin parc”.

Parcul IOR, jumătate sistematizat, măsurat, “injectat cu civilizație”, jumătate salbatic, parazit, mirosind a vegetație putredă, a libertate și excremente; în mijloc, lacul (sau balta?) cu doar câteva săptămâni mai devreme invadată de balacisti, mai strânge abia pe maluri câțiva pescari optimiști. De admirat, indivizii. Mergem tăcuti pe marginea apei, îmi pastrează mâna când i-o iau într-a mea, apoi deodată, “Marian, tu vorbești serios, chiar mă iubești?” Instantaneu îmi vine în minte un tip din armată, țigan din Cartierul Latin altfel numit și Vitan, pe numele lui Sandu Dumitru a lui Marin, cânta la acordeon (se putea altfel?) îl corupsesem să citească Eugen Ionescu și chiar începuse să-i placă, ne oferea tot timpul citate. Într-o duminică, venise tata să mă vadă. Sandu se afla ceva mai încolo, pe iarba, într-o adunare de 12-15 persoane, veselie mare, și-l aud spunându-i lui nevastă-să, “I lav iu, fa, jio tem, pa ochii mei”. Nu mă pot abține și izbucnesc într-un râs cu torente de hohote. Cu lacrimi în ochi și taindu-mi respirația. În sfârșit mă potolesc și realizez că în tot timpul asta ea nici macar nu a clipit (nici nu avea vreun motiv...),

Buzele îi sunt strânse și ochii ușor închisi, mi-aminteste de profa de mate din liceu, și o vagă senzație că am făcut -o de oaie începe să-și facă loc încet-încet pe sira spinării, urcând sigur către cerebelul meu atrofiat.

4.

Telefonul țârâie cu voiosie. Ridic receptorul și îl aud pe Dan care mă întreabă cu oarece dificultate în articularea cuvintelor dacă am ceva special de făcut. Nu, nu am. “Păi atunci vino pe aici, messire, și în drum invit-o și pe prietena noastră, domnișoara Stolichnaya, cu deontul respectiv”.

Ma opresc între rafturile complexului din capatul blocului, și cu tot ceremonialul de reverente și fraze pompoase propun unei sticle made în USSR să mă însotească. Lumea din jur se cam uita crucis la mine, nu-mi pasa și continui cu seriozitate ritualul, îi aduc la cunoștință casieritei că este cea mai frumoasă femeie din lume și că tot ce îmi doresc este să fi fost pictor, am fi ajuns amândoi celebri, eu cu talentul, ea cu formele pe care i le-a daruit natura, respectiva își exprima convingerea că sunt nesimțit, încerc să o fac să înțeleaga relativitatea notiunii, și mă îndrept către iesire cântând cât mă tine gura “Chanson d’amour”.

“Când am intrat, prima chestie pe care am văzut-o a fost Marian care stătea pravalit peste chitara și zdranganele el stia ce. I-am zis salut, și m-am gândit că-i prea patrunși de melodie, d-aia nu mi-a răspuns. Mai apoi mi-au apărut în fața patru sticle de vodka, trei goale și una încă pe jumătate plină. Am început să-mi mai vin de acasă, până la punctul respectiv decorul se încadra încă în parametrii normali. Trec spre camera mea, și un nor de aburi mă izbește din ușa băii, larg deschisă. Vad pe Țuca plângând și pe Gogu care nu știu ce-i spunea, era imposibil de auzit din cauza apei care curgea data la maximum la robinetul căzii. Mai târziu am aflat că li se paruse tuturor foarte frig, d’aia lasasera apa caldă să curgă în nestire. În dormitor, Dan doar în chiloti și stând turcește în vârful patului, încerca să-i explice unei dame blonde și crețe ce se asezase în genunchi în fața lui, pe covor, că el nu se poate însura cu ea întrucât n-o cunoaște decât de patru ore, și că acest rastimp n-a fost îndeajuns de îndelungat pentru a trezi în sufletul lui pustiit de vicisitudinile vieții, acele sentimente nobile care te fac să ceri mâna unei femei. Ea permisesse a doua siruri de lacrimi să-i cada pe obraji, gasind totuși puterea de a-i revela amanuntul că va fi o nevastă ca nimeni alta, iubitoare și gospodină, și că n-o să-l înșele niciodată. Am încercat să fac câteva conexiuni între datele problemei, dar mi-a fost imposibil. Tot ce mi-a venit în minte a fost că bietul Caragiale a jucat la echipa de juniori. Am ajuns totuși la o concluzie, și anume că cel mai bun lucru ar fi să-mi torn și eu un pahar de vodka, și să vad ce naiba se mai întâmplă. În sufragerie, Marian continua să zdrangane în legea lui, și n-a reactionat decât când am pronunțat cuvântul magic de proveniență slava. Mi-a întins paharul să i-l umplu, apoi am ieșit total din sfera lui de atenție. În continuare, evenimentele au avut următoarea desfășurare: când erau Dan și Gogu în bucatărie și Țuca cu respectiva blondă la baie, când Gogu și blondă în sufragerie și Dan cu Țuca în bucatărie, și mă rog, toate combinațiile posibile împrastiate prin toată casa. Din când în când, poporul se mai revigora cu o înghitură de vodka, așa că a fost nevoie, la propunerea generală, să mă duc să mai iau o sticlă. Încet-încet și pe bucatărie, am înțeles că Țuca a aflat, nu se știe de unde, că Gogu e la Dan acasă cu respectiva blondă, așa că l-a luat pe Dan de la serviciu și l-a prins pe inculpat în flagrant. Plânsete, explicații, și bineînțelese, bauturi întăritoare. Acum se mai liniștiseră și așteptau să se facă ora când domnișoara Discordia avea un tren spre Braila. Pe la unsprezece, când au plecat, după ce au dat colțul strazii, Marian le-a mai făcut vre-o trei, patru minute semn cu mâna”.

Lucian stă la Dan de câtăva vreme, până își găsește un apartament. Venise și el ca omul acasă, de la institut, cu gândul să se apuce de lucru. E grafician și are de desenat tot felul de aiureli pentru un manual de biologie la care lucrează de obicei noaptea.

5.

Dan: “În ceea ce privește căderea camilelor, lucrurile s-au petrecut astfel. De ani și ani camilele cădeau surâzânde, purtând în suflet nobilul sentiment al datoriei împlinite, fericite că pot contribui cu mica lor parte de moloz la uriasul santier al vieții. Zilele și nopțile treceau învesmântate în pace și armonie, o adâncă liniste cu puternice accente pastorale își întindea aripile de matase peste orașul împacat. Dimineata, când soarele își întindea protector și darnic brațele către decorul încă moțaind (s-au făcut unele încercări de către Consiliul Popular de a ajusta vocabularul decorului, în sensul că ori să-l facă să taca, ori să-l învețe să zică și altceva decât moț-moț, dar totul a esuat la modul cel mai lamentabil cu putinta, decorul fiind ori tâmpit, acestea fiind singurele sunete pe care era capabil să le articuleze din motive obiective de conformație cerebrală, ori de o siretenie nemaîntânlită. Totuși, nu s-a abandonat ideea, întrucât atunci când începe să moțăie este extrem de enervant, și disturba puternic sistemul nervos al bietilor cetățeni, la care deja au început să se observe unele accente de stress pe chestia asta.

Oricum, viața tuturor se desfășura în pace și armonie, și dimineata, când oamenii își paraseau casele în vederea reînțepirii activităților ce constituiau datoria lor zilnică de cetățeni onorabili, aceștia scarpinau cu gingașie între urechi sau sub mandibula camilelor cazute peste noapte, care între timpul acesta se gudureau și se alintau ca niște pisoi. Câte unul alegea vre-o cireasa din pachetul de mâncare pe care nevasta i-l pregătise, și, tinând-o de codita între degetul mare și arătător, o întindea către o camilă ce i se părea lui mai deosebită. Ea se apropia încetisor, cu miscări elegante, coreografice, mirosea cireasa să se convingă că nu-i vreo cacialma din partea donatorului, apoi își întindea botul cu trasături nobile apucând fructul între buze, și lasând să zboare către cer un geamat de infinită satisfacție gastronomică.

Astfel, viața își urma netulburată cursul ei firesc, și toată lumea se bucura din plin de abundența și diversitatea modelelor de camile ce, la rândul lor, își ofereau cu generozitate prezenta fizică și spirituală.

De la un timp însă, indivizii locuind la etajele superioare ale blocurilor, au început să acționeze împotriva intereselor generale ale colectivelor de locatari. Exploatând poziția lor privilegiată de ocupanți a apartamentelor situate sus, ei au început să-și aleaga camilele cele mai grase, mai lănoase, și mai laptoase, lasând astfel pentru cei de jos doar ciurucurile. Respectivii stăteau la pândă, mă înțelegeți, la geam la bucatărie sau pe balcon, și cum apărea cazând o camilă cu un design superior, o și însfăceau fără pic de rușine și urma de constiință socială, și o trageau în casa. A mers chestia o oarece vreme, la un moment dat însă, ceilalți cetățeni au cam început să înțeleagă cum stau lucrurile și au alcatuit, întru a-i prinde în flagrant pe netrebnici, un CCPAPOCC, adică, în traducere precisă, Comitetul Civic de Pândă și Acțiune Pentru Optimizarea Caderii Camilelor. Laprima cadere de camile, n-au reușit are lucru, căci între timp, delapidatorii capatasera o dexteritate de necrezut, nici nu simțeau când puneau mâna pe camilă, și hat cu ea pe geam înăuntru în sufragerie. Ei, și au asteptat cu totii următoarea cadere de camile. “E imposibil - și-au zis - să nu vedem macar pe unul cum fura bunul colectivității”. De unde! Capatasera aia, domnule, o viteza în executie, ceva de speriat. Vedeai cum vine frumos camila în jos, și deodată, gata - ia camila de unde nu-i.

Sentimentul amar al înfringerii începu să-și sape loc tot mai adânc în sufletele bietilor ocupanți de apartamente situate mai jos de etajul opt. Mai cu seama cei de la etajele unu și doi erau cu totul demoralizați, nu mai vazuseră în casa lor o camilă așa cum scrie la carte de nu mai stiau când, iar cei de la parter, erau, se înțelege, la pamânt... Cămilele de calitate întâi disparuseră pur și simplu din vocabularul lor.

În disperare de cauză, frustrații au hotărât să facă o petiție către MPCECZCC, în traducere tot exactă, Ministerul Pentru Continua Evidență și Controlul Zilnic al Caderii Camilelor, în care să descrie pe larg și cu lux de amănunte situația ivită de pe urma lipsei de sentiment civic al locatarilor de sus. În Adunarea Generală ce a urmat, critica făcută de către reprezentantul MPCECZCC a fost necrutătoare, tipul își cunoștea bine meseria de reprezentant. Nu că ar fi nominalizat cazuri particulare, că de prins tot nu au prins pe nimeni, dar generalizarea a fost atât de subtil prezentată încât nu numai că a palmuit fără mila obrazul celor ce se simțeau cu camila pe caciula, dar a dat și o lovitură de grație ideii potrivit căreia “toate generalizarile sunt false”... În fine, Netrebnicii au fost striviți fără mila, în vazul și spre uriasa satisfacție a Bietilor.

La închiderea lucrărilor, reprezentantul a fost purtat în triumf către mașina sa, florile l-au acoperit cu totul, iar ovatiile au fost atât de puternice că a doua zi i-a fost necesară o urgență chirurgicală pentru repararea timpanelor zdrențuite. Viața oamenilor a început iarăși să-și urmeze cursul ei lin ca un râu de câmpie, iar copiii n-aveau decât să spună "tata, vreau și io o cămilă nouă", că respectivul părinte nu trebuia să facă altceva decât să deschidă fereastra și să traga în casă un superb exemplar pinteș, spre deliciul și fericirea familiei."

6.

Sala e plina de pustime, toti sunt împodobiti de parcă au scapat de la o casa de nebuni, iar eu între tunsorile astea ca dupa o epidemie acuta de tifos, tot felul de lanțuri, ace și chei (inclusiv de desfacut bere) prinse pe tricouri și pantaloni, mă simt ca un peste pe uscat și blestem clipa când am avut ideea să vin aici. Pâna să începă concertul mai sunt cam douazeci de minute, ăștia se fâțâie de mă ametesc, ba în sala, ba în hol la fumat, discutii savante, glume și mai și. Prind frânturi de conversatie, “a făcut chelnerul scandal, da’când i-am zis că taica-miu e general-maior, n-a stiut cum s-o dreaga mai repede”, ei se hilizesc, mi-aduc aminte de manualul de filozofie și socialism stiintific, era acolo o chestie despre etica și echitatea socialista, îmi vine să sar la ei și să-i iau la palme socialist etice si echitabile, sau macar să-i înjur puțin, dar tata nu e general-maior, și parcă tot aș vrea să-i trimit o clătită între ochi respectivei progenituri de glorioasa particica a scutului de aparare a cuceririlor revolutionare, mă ridic pe doua picioare (asta înseamna evolutie) să mă duc la ei, și pe cine vad , doamne, pe mult adoratul de către public, *lead vocal* al trupei “Avis”, sau poate “Ovis”... nu am retinut exact, ce urma să se produca spre delirul fanilor, într-o cum nu se poate mai intima convorbire cu Adriana. Alaltaieri am fost împreuna la Sf. Iosif, și pe drum, la întoarcere, ne-am certat ca prostii - iar. Stiam că o să vina aici, vroia să-l vadă cântând pe respectivul, dar nu știam că sunt așa de amici. Între timp cineva turnase o fundatie de beton armat în jurul picioarelor mele, și a trebuit să fac oarece efort pentru a mă zmulge de acolo.

Am unblat ce am umblat pe strazi, până ce mi-a ieșit în drum un “Gostat”, monumentală materializare a setei stramosesti. Niciodata nu i-am dat dreptate lui Burebista. Înăuntru doar doi cumparatori care, pentru a fi siguri pe ce cumpara, degustau marfa, “câte-un pic, pic, pic” din fiecare produs, alb și rosu, rosu și alb, oarecum construind parafraze uriase la activitatea literara a celui mai iubit epigramist. Cumpar și eu, tot pe gustate, doua sticle de extract de adevar, Babeasca Neagra, dar mai neagra decât adevarul nedorit, ies, și ghinion, vine autobuzul 79. Asta trece pe la “Clubul Z”, și cobor din masina repetându-mi că sunt un mare fraier, întru în casa de cultura - pauza, nici nu mi-am dat seama cât am umblat, picioarele mă duc drept la ea. Eu, “buna”, ea, “buna, ce mai faci?” As vrea să-i zic că ce să fac, mut fuste, dar mă abtin, îi raspund ceva, vorbesc pur și simplu, “pa-pa”, “pa-pa”, și o iau pe scari în jos luceafar blând. Se aud niște pași pe trepte în spatele meu, mă întorc, o vad la un metru în fata mea, și îmi arde o palma de cât pe ce să mă lipeasca de perete. Îmi declara linistita că asta este pentru felul meu magaresc de a mă purta cu o fata, apoi mi se încolaceste de gât și mă saruta, și îmi spune că mă iubeste, și plânge.

7.

Printre garniturile de cauciuc ale geamurilor apa se scurge patrundând pe ici pe colo în suvite subtiri. Motorul Diesel scrâsneste și gâfâie din greu, nu prea au viața dulce mașinile de pe lina 40. Pietrele din pavaj, lipsa sau saltate din locul lor, au transformat strada într-un poligon de încercare. Hurducane rău.

Hurducane rău. Drumul e tot numai gropi, șenilele buldozerelor l-au întors de sute de ori. Camionul e făcut praf, e un "Bucegi" vechi și pară acum a venit din război. Stam în bena pe vine încercând să ne ținem de ce putem, înșă pară suntem porumb de floricele, așa sarim la hopuri. Podeaua seamana mai mult a gratar de mici, o scândura da, una nu, bineînțeles că tot praful drumului se așează pe noi cu kilogramele.

De la baracile unde ne-au cazat și până la punctul de lucru, numit uluitor și de neînțeles "Columbia", sunt ceva mai mult de douazeci de kilometri. Soferul e civil, un băiat de nota zece, am aranjat cu el să vina să ne ia devreme de tot, înainte de ivitul soarelui. Întrucât avem de lucru în altă parte decât restul plutonului și oficial alt orar, oricum noi nu participam la apelul de dimineața, așa că totul este OK. Majoritatea militarilor din unitate lucrează efectiv pe Valea Carasului, la Canal propriu-zis, punând pereu, noi înșă, ca pluton de intervenție, suntem hartuiti prin toate locurile și la toate orele din zi și din noapte. Acum avem de sapat un șanț undeva pe malul Dunării, în aval de fabrica de ciment. În general e bine, că nu trece nici dracul pe la noi, suntem uitati și scosi din istorie. Fiind la locul de munca cât se poate de în zori, mai apoi, de obicei pe la orele noua-zece când începe să se aseze caldura, de cele mai multe ori suntem și noi aproape gata cu portia pe ziua respectiva. Și după aia, a noastră e lumea, aplicând în practica îndemnul stramosului imperator...

Copii nebuni, cu mintea pierdută aiurea. Trudim din greu, nu prea suntem învățați cu târnacopul și lopata, mai toți cei din grupa sunt veniți direct din liceu, picati pe la tot felul de facultati, ori de prin școli profesionale, dar tinerețea, darnica, ne transforma oboseala în răs. Panda (de fapt Vladila, dar expresia fetei îi aseamana grozav), Bubu, Totoș, Ciovâna, Gramajoara, Polonic-nas-de-leu, și subsemnatul. Mazzola și Cășu cara saci de ciment la fabrica, pe Ariciu', spre disperarea lui neputincioasă, l-au luat ajutor de OSB.

Dunarea a fost venita mare de cu primavara și a inundat mult pe margini. E o plantatie de plopi ce merge paralel cu malul, și trebuie să o taiem de-a curmezisiul cu lucrarea, dar încă nu putem intra, apa baltes te printre pomi. Se vede urma Dunării la doi metri pe coaja copacilor, și din trunchiuri au iesit mustati lungi de radacini...

S-a mai tras apa, dar printre rândurile de plopi e încă până peste glezne. Matasea broastei o acopera, și soarele de iunie o dospeste. Miroase rău a mlăștina. Reusim cu greu să ne mentinem echilibrul pe conducta asezată pe traseul santului încă de anul trecut, și pe care acum trebuie să o îngropam în namol, și ajungem la Dunare. Aproape că te ameteste duhoarea de putred, și după câteva ore de munca grea și neîntreruptă, scaldatul vine ca un botez în apa Iordanului. Spre celalalt mal, în apa adâncă a șenalului, trag remorchere. Așa cum stau doar cu nasul și ochii iesiti din apa, mi se păr undeva departe de nici nu pot să număr kilometrii.

Printre plopi se poate merge, în fine, a mai ramas doar o mîzga groasă, care stârnița, umple de putoare nu numai aerul, dar și pielea, și ramâne acolo îmbibând porii, oricât de mult te-ai spala. Am putut intra cu șanțul. Sapam greu, noroiul se lipește de lopeti, trebuie să le curățăm după fiecare mișcare, și duhoarea ne întoarce stomacul pe dos. Lipitori mari și groase, "de cal", ne sperie și ne scârbesc, cu toate că ni s-a spus că nu se dau la oameni. Celelalte înșă, cele commune, colcaie prin tot locul, și am învățat să scapăm de ele de s-au prins pe pielea, arzându-le cu jarul de la țigară. Ne-au dat cizme de cauciuc lungi până la sold, dar nu le putem folosi. Se înfundă în noroi cu un chelfait prelung, și acolo ramân, nu le mai poți trage.

Pe un petec de pământ am gasit un fluture mare cât un pachet de țigari, și atât de frumos că mi-a taiat respirația. Iau boneta și încet-încet, o pun pe el. Nici n-a mișcat, statea acolo cu aripile desfăcute paralel cu pământul. Ridic boneta mai întâi un colț, gata să-l acopar din nou de va zbură. El, nimic. Ridic boneta de tot, mă uit bine, și ramân cu ochii mijind. Nu are cap. Pur și simplu. Scot acul de la boneta și îl trec prin trupul moale, nu se zbate nici cât o zvâcnire. Îl prind apoi pe coaja unui pom. Își lasă și ridică aripile încet, o mișcare aproape imperceptibilă. Cum naiba de n-are cap? Îi chem și pe ceilalti, și stam așa cu toți, ca prostii-n târg, cu gura

cascata, privind. Peste vre-o jumătate de ora când m-a întors să vad dacă a murit, îl ciugulisera pasarile, mai ramasese o ciozvărta agatata de ac.

Ieri, pe când stateam și ne prajeam la soare, trece un IMS. Oprește, și soferul ne întreaba dacă vrem capsuni. Da, sigur că vrem, manânci calule ovaz? Ne înghesuim care cum putem înauntru și mergem pret de vre-o ora. Când coborâm, împrejur, cât vedeai cu ochii, un câmp de capsuni. Îmi vine în minte cântecul Beatles-ilor, ani de liceu, și mă cuprinde melancolia. Între timp, ceilalți, mai practici, s-au repezit ca lacustele, devorând totul în cale. Le urmez exemplul. După un sfert de ora nu le mai alegem decât pe cele mari ca nucile. Facem sarsanale din bluzele de salopeta, să le ducem și celor de la dormitor, diseara.

A început să se zvânte și noroiul, crestele brazdelor pe care sunt plantați plopii ies bine deasupra. Pe alocuri însă, între rânduri, apa încă mai stagnează adânc de o palma-două. Îl auzim pe Totoșu strigând ca un apucat "bai, serpi", înșfacam care o lopata, care o cazma, și dăm fuga să vedem. Totos ne arată un loc în apa dintre brazde. Balacim încet, cu frica, gata să reactionăm în caz de forta majora, și deodată zeci de spinari negre prind a se zbate înnebunit. Reusim să scoatem una. Doamne, e puiet de peste, mai mult stiuca, între toate brazdele unde încă balteste apa, sunt cu miile, cu zecile de mii, ramasi de când s-a tras Dunarea între maluri. Mai așteptam două-trei zile, și începem să umblam cu mâinile făcute grebla prin apa mocirloasă. Într-un sfert de ora am prins cam douăzeci de kilograme. Cam cât credem că putem mânca, îl curatam și-l frigem trecut prin nuiiele verzi de plop. Când vine soferul la prânz cu marmidele, îi aratam restul. Se crucesc, noi îi spunem că vrem vin pe el. Se întoarce după o ora cu trei sticle de Murfatlar, vin de regiune superior, șase lei litrul, cu soda pe fundul sticlei. Culmea luxului! În fiecare zi scoatem cam 15-20 de kilograme, și el ne aduce vin.

Într-o dimineață, Polonic apare cu un sac mare de hârtie după el. Nu zice nimic, îi sticlesc ochii numai. După ce prindem peștele, ne pune să curatăm vre-o cinci kile, apoi scoate din sac o galeata cam turtita, ceapa, cartofi, orez, leustean, câteva roșii. Când naiba o fi făcut rost de ele aseară, poate de la cantina? La Buzău a scapat de instrucție, l-au luat la bucatărie. Acum e mândru nevoie mare, din când în când gusta din ciorba, mai pune sare, și, în fine, ne cheamă la masă. Doamne, ce bună e ciorba asta! N-avem castroane, după obiceiul strabun luăm cu tot din același blid-galeata, cu lingurile ce le-am primit pe inventar odată cu salopetele.

Până să vina camionul să ne ia, stau și mă uit la pod. Ce frumos e, acolo departe în amonte, seamana cu fluturile mele cu aripile desfăcute. Spun oamenii de pe aici căstătea Saligny cu caruta cu bani și platea muncitorii pe fiecare seară, că niciunul nu era sigur că o să apuce o săptămână întreaga de viața muncind la pod. Da' a ieșit pe cinste, așa cum se vede pe luciul apei înroșita de amurg te face să te simți mic și netrebnic.

Gramajoara s-a așezat să-l deseneze. Ne spune că după ce s-o libera, o să facă un model din bete de chibrituri. Ne mai zice că a făcut tot așa și Turnul Eiffel. Îmi aprind o "Carpata" și mă bucur de liniștea începutului de seară. Mi-e sufletul copleșit de un fel de fericire, sau nu știu ce, așa râde, așa vrea să fac ceva, dar nici să mă mișc nu îndrăznesc, să nu care cumva să-mi treacă. Întorc privirea, și-l vad pe Bubu că se uita lung la mine, probabil că am arborat o expresie oarecum tâmpă, s-o fi mirând ce-o fi cu mine, dar se abține de la comentarii. Îi arunc pachetul de țigări, și el își aprinde una încet, abia își misca mâinile. As vrea să cânt.

As vrea să cânt. Casa de cultură unde mă întâlnesc cu baietii la repetiții e chiar în spatele ASE-ului, lângă liceul de germană. La prima trebuie să cobor. Paul S., Dinu și Jony mă așteaptă. Au o sticlă de vodcă, și Jony n-a adus și un pachet de "Camel" fără filtru.

8.

Îmi da Sabina telefon să mergem la un ceai. Bun, hai să mergem. E aproape, doar la câteva statii de tramvai. Asteptându-l pe "30" stau și o privesc. E îmbracata de sus până jos într-un fel de salopeta liliachie, superba, ea e înalta și are picioare lungi (și foarte frumoase, fie vorba-ntre noi), salopeta i se muleaza pe trup și îi scoate în evidenta sânii (foarte frumoși, fie vorba-ntre noi) și fundul (super, fie vorba-ntre noi), totul îi vine la fix. Eu, în eterni blugi corodati și un tricou cu "flower power".

Asteptind tramvaiul, deodata îmi vine în minte Adriana. N-am sunat-o de câteva zile, și nici ea nu da un semn de viața. Suntem niște idioti amândoi.

Tramvaiul vine, în sfârșit, și din statie în statie ajungem la locul cu pricina. Un bloc turn, un apartament pe la etajul sase, țâr-țâr, țone țoneria. Ne deschide un tip în pantaloni crem, camasa alba, sacou bleumarin, cravata grenă cu dungi albe foarte subtiri, oblice. Buna seara - buna seara, vai ce bine că ati venit, va asteptam - păi tramvaiul; se pare că suntem ultimii dintre invitati. În sufragerie covorul scos, mobilele probabil la fel că nu exista decât o masa trasa într-o parte și o vitrina cu paharele, cescute, și îngerasi de alabastru. Mai sunt și vre-o doi-trei cateluși de portelean (eh, iubirea... a gresit-o Minulescu!) cred, ce arată rău de tot a corciturii...(nu că așa avea ceva împotriva maidanezilor, de fapt îi iubesc și admir, au vâna). Privesc înspre restul lumii, conclud că arată oarecum neasteptat, cel puțin dîntr-un punct de vedere: toti tipii poarta uniforma aproape identica cu cel de ne-a deschis, sau în tot cazul, variatiuni pe aceeași tema. doamne, de unde or fi ăștia, fratilor? Nu pot raspunde la întrebarea respectiva, dar decid că am nevoie de refresante. Au bere la kilogram, rece și îndeajuns. Ma reped și dau pe gât doua pahare înalte cât Casa Scânteii. Îmi vine inima la loc, o caut pe Sabina și o întreb din priviri ce naiba se petrece aici. Daca așa fi întrebata verbal, probabil mi-ar fi raspuns că se petrece petrecere, așa însa nu îi pica fisa, nu prea are timp de framântarile mele interioare, e vesela și se simte bine, gazda este o fosta colega de liceu. Nu reușesc să îmi aduc aminte cum o cheama, mi-e cam târseala să întreb iar, toti îi zic "Roscata", foarte bine, îi zic și eu la fel, mai neplacut este însa că nu am retinut nici un nume de acolo, așa se întâmpla mai totdeauna când ajung în situatii similare. Sunt cam sapte-opt perechi. Ele toate în rochii lungi cu scliciciuri, decolteuri, bijuterii mici, comune. Dintre toate, Sabina în salopeta ei de matase mov și pe tocuri albe, arată de departe cea mai eleganta, zic eu. Oricum, e prima data când ajung la o petrecere d-asta, cei pe care-i frecventez eu, și care mă duc pe la cei pe care ei îi frecventeaza, sunt toti oameni normali: blugi, adidasii.

O prind totuși pe Sabina, și o întreb unde naiba m-a adus. Are un sandwich cu icre într-o mâna și un pahar cu vin alb în alta, râde de mine printre înghitituri și-mi zice că să stau linistit, să nu-mi fac probleme și să mă înfrupt din bunatati. Îi urmez sfatul cel înțelept, umplu o farfurie cu tartine de tot felul, și-mi mai umplu cu bere unul din cilindrele alea fără sfârșit aflate la îndemâna. Mai au și vin de câteva feluri, și vodka, dar mi se pare atât de buna berea că nu mă mai pot despartii de ea. Din când în când ies pe balcon să mai iau o gura de aer curat, e destul de mult fum, cu toate că ușa spre bucatarie este deschisa, la fel și geamul de acolo, și ușa către balcon.

Deodata se întâmpla o chestie care îmi provoaca o minora nedumerire, considerând faptul că, cel puțin așa înțeleseam eu, în afară de mine, cu totii se cunosc între ei de oarece ani, sunt prieteni vechi, de prin liceu; tipii cer permisiune doamnelor să-și scoata hainele și cravatele. A început să întomneasca, adevarat, dar e o noapte placuta, calda, alcoholul s-o fi amestecat cu sângele, însa, oricum... Încerc să ghicesc dacă a fost o gluma, dar nu, doamnele aproba, iar ei își sufleca mașetele (camașilor, adică...). As vrea să zâmbesc, dar mă cuprinde un ușor dezgust, ce naiba se fandosesc ăștia atâta? Îi zic Sabineii că eu plec, mă duc la Dan să ne jucam un pic pe chitari, mă plictisesc aici, dar ea mă întreaba cu caldura frățeasca dacă nu cumva sunt într-o ureche. Ma gândesc că totuși are dreptate, doar am venit împreuna, aoleu ce mitocan sunt.... În continuare ascultam ABBA și Boney M, toti se misca cum pot pe ritm, și eu, cu succesul stiut, încerc la fel, să nu fac opinie separata.

Cineva propune un joc de societate. Jucam Yams. Eu sunt în echipa cu Sabina, jucam doi câte doi,"o mâna" însemnând de fapt doua aruncari, fiecare în echipa cu cine a venit, că așa e etic și moral. E rândul meu, dau sase-sase. De câte ori e rândul meu dau exact ce am nevoie. Începe lumea să se uite cam chiorâs, și le servesc o gherla. De fapt mi se cam acrise să tot dau sase-sase. Îmi vine în minte Aurică, stând pe vine în fata mea și învățându-mă să dau cu zarul, la etajul trei al unui nou laborator în constructie, la rafinaria Vega, unde fusesem

trimis în concentrare, la munca. Baiat de zahar, Aurică. Cu o zi înainte pierduse doua mii la barbut. Se prinsese el că aia aveau zaruri masluite, da' i-a fost frica să faca scandal, că era singur. Și l-au secăt de parale.

Dau iarasi o gherla, oricum suntem cu mult înaintea tuturor, Sabina are un noroc absolut incredibil la zar. Beau bere, și când vine rândul meu, tot dau la gherle. Una dintre dame da un trei-trei, și aproape că lesina de bucurie. Nu mă pot abține și le mai servesc un sase-sase, apoi îmi cer scuze și mă duc la baie, încui ușa, mă așez pe marginea cazii, și râd că un apucat preț de câteva minute, era nevoie. Ma întorc revigorat și aflu că eu și Sabina am câștigat. "Surprinzător!" - mă trezesc meditând cu voce tare.

Îmi ofer ca premiu un pahar cu bere. Pentru oarece motive, bine că a dat al de sus, nu se mai danseaza. Se stă și se discuta, oarecum pe bisericute, eu am lângă mine doi masculi. Aflu, în fine, cu cine am de-a face; ei sunt cu totii locotenenti de aviatie abia iesiti. Ma bucur mult de știre, și le aduc la cunoștință că am și eu un prieten, capitan de tancuri. Odata avea tragere de noapte, combinati cu infanteria. Pe undeva trecea și o cale ferata pe care din când în când aparea un tren cu destinatia Moscova, sau cam așa ceva, prin partile alea. Ei, și trebuiau ei să mearga cu tancul și să nimerasca o tinta, dupa care se întorceau și o luau de la început. Fac ei treaba asta de câteva ori, întorc iarasi tancul, și el, capitanul, statea calare pe teava chiar lângă turela. Unul din tanc îl întreaba dacă gata, referindu-se la dechiderea focului, el zice că da, referindu-se la pornitul tancului înapoi spre locul initial de plecare, și al din tanc da drumul, domnule, la doua proiectile în serie, unul direct în turnul de observatie unde era jumătate din Statul Major al unitatii plus cei veniti din Bucuresti, altul exact în tenderul locomotivei trenului international către (sau dinspe) tara cea mai prietena. Din fericire n-a murit nimeni, dar a iesit un scandal monstru. Tipul a fost mutat disciplinar la... Aeroportul Otopeni. Poate că s-au gândit că e mai greu să nimeresti avioanele tragând cu tancul. Ma uit la ei și înțeleg că nu mă cred, deși nu comenteaza. Paguban ciuperci. Culmea e că le-am zis adevarul pur.

În fine, plecam acasă. Îi zic "pa" Sabinei, o las în ușa blocului, și acasă mă opresc direct în frigider, unde gasesc niște snitele și doua sticle de bere. Ma gândesc la Adriana, aș vrea să o sun, dar e aproape patru dimineata. O sun.

"Saru' mâna, te iubesc."

"Ce face?" "Te iubesc."

"Tu ești, Marian? doamne, cât te-am asteptat. Unde naiba ai fost, te-am cautat toată seara la telefon?"

"Am fost la un ceai...aaa...o petrecere."

"Bravo musiu, tu umbli teleleica..."

"Tu nu înțelegi ce ti-am spus, te iubesc."

"Da, mulțumesc, și umbli aiurea. Cu cine ai fost și unde?"

"...nu trageți în pianist. Am fost cu cineva pe care nu o ști, la niște tipi pe care nu-i știu. Am baut bere, am jucat Yams, și am vorbit despre tancuri. Asta e tot. Și te iubesc..."

"...și eu, mult..."

"Să te aștept mâine pe la zece, la Rulota?"

"Thâm, pe la zece e bine."

"Bine, somn ușor."

Mâine, adică azi, e duminica. "Rulota" e un fel de sandrama veche pe patru roti transformata în magazie de scule și uitata pe lângă blocul ei de la ultimul santier, de către baietii care sapa gropi în mijlocul drumului și apoi le lasa așa pentru urmatoarele sapte-opt luni.

Nu pot să adorm. Ma duc la frigider și scot și a doua sticlă. Nu mai am nici țigari, iau de la taica-miu o "Snagoava". Sunt, de fapt, mai rele decât "Carpatele", deși îmi aduc aminte că acum doar câțiva ani, erau niște țigari foarte fine. Termin berea și mă bag în pat, poate reușesc să dorm câteva ore, dar mă napadesc gândurile. Pâna la urma, ce naiba vreau eu de la fata asta? Iata, am terminat liceul de câțiva ani, și încarc și descarc camioane la un depozit, și, după caz, în gara Basarab, sau "16 Februarie". Banii abia îmi ajung de țigari și tramvai și o sticlă de vodka cu gasca, făcând cheta. Ca să-mi iau deodorant și bilet la meci, îi cer lui taica-miu. Noroc că din când în când, Ciprian și frate-sau, Horatiu, mă iau să cântam pe la câte-o nunta.

Tare aș vrea să dorm. Ceilalti din clasa de liceu sunt pe la tot felul de facultati. Eu tot ce am reusit să fac a fost să zdanganesc la chitara, să măgâi femei, și să mai citesc câte ceva, pe ici pe colo, chestii nobile, n-am ce zice, dar luni dimineata tot la descariat de lăzi mă duc. Ceasul arată ora cinci și jumătate. Ma îmbrac și plec la Dan. Îmi deschide, cu ochii cârpiti de somn.

"Ce e, messire?"

"Dane, ai ceva de baut?"

"Sigur, pupa-l-aș, ia uite-aici", și-mi arată o sticlă de - stupoare - Scotch, virgina.

"De unde, Dane?"

"E a lu' messirul Lucian, a făcut -o și el rost, n-a zis ce și cum."

Bietul Lucian, mă cam doare sufletul să-i distrugem acumularile materiale, dar oricum, noi suntem generatia ultimilor romantici, așa că...

"Da' el unde e?"

"A plecat aseara, pus la patru ace, zicând că e de garda la institut. Acum câteva zile tot așa, zicând că era invitat la maica-să, la masa..."

Dan povesteste spalând doua pahare, i-a trecut somnul și e bine dispus. Desfacem dopul de tabla, și alcoolul tare mi se împrastie încet prin toate ungherele trupului. Îmi aprind o țigară de la el, mă linistesc. Dan îmi arată un volum al lui Nichita, pe care tocmai l-a achizitionat. Eu însa caut un altul, și-l pun să-mi citeasca, "Îmi voi rupe inima cu un singur gest / al mâinii, / ca să rasara durerea care știe / numele durerii, / ca să rasara dragostea mea de barbat / care știe numele tau ciudat, de femeie." Am iarasi nevoie de o calduroasa strângere de mâna din partea domnului Johny Walker, îmi vin iarasi în minte lăzile de mâine, caratul pe scari, batutul de baloti, mai vreau un strop de alcool, Dan îmi citește despre un tunel oranj, aș vrea să fiu într-un tunel oranj, să alerg spre celalalt capat, nu știu unde, dar să alerg înspre acolo și să scap de tot.

E ora zece. Poate o mai prind totuși, poate mă asteapta. Nu îmi amintesc cum am adormit, mă simt obosit și strivit. Nu am timp să fac un dus, deși tare aș vrea. Îmi arunc cu apa rece pe fata și pe piept. Sunt nebarbierit, trag în graba cu lama pe fata și mă ciuntesc un pic la buza de sus. Dau cu after shave, bine că nu prea curge sânge, hemoragia se opreste imediat. Dan îmi da buletinul meteo, înfac un tricou de-al lui și o jacka deși îmi sunt cam mici, și cobor treptele câte cinci deodata. E racoare afară, dar placut, îmi face bine la capătâna, îmi clatește creierul. A trecut de zece și jumătate. E acolo, mă asteapta. Îi spun că o iubesc și îi cer iertare, nu-mi raspunde, nici nu zice altceva, mă privește cu ochii ei frumoși, o nunanta închisa de verde cum n-am mai vazut, da afirmativ din cap, întinde mâna și-mi mângâie părul, îi cer într-una iertare că am întârziat, ea continua să taca, să mă priveasca și să mă mângâie. Nu mă întreaba de ce-am întârziat, mi se încolcește de mijloc și o luam încet spre parc. A burat un pic, pe nisipul aleilor s-au adunat, ici-colo, baltoace anemice, cerul e aproape și cenușiu., începe să mă patrunda umezeala, dar e totuși placut. Niște tufanele galben-ruginite, cu floarea mica, batuta, au început să se deschida, timid. Rup o tulpina, sarut corola cu lacrimi de ploaie prinse în ea, și i-o darui. "Mai spune-mi că mă iubesti, Marian..."

9.

Ce mai ploaie tâmpita. Stau, așa, ca blegul, și mă uit pe geam aiurea. De chitara n-am chef, de citit, la fel. S-a întunecat bine afară deși e încă relativ devreme, în apa de pe asfaltul aleilor luminile venite de pe la gamuri și felinare se reflecta stralucind trenurat. Vorba lui Bacovia, dar mi-e lehamite să ies și până la Dan sau Neluțu, câteva blocuri mai încolo. Nici de sunat nu suna nimeni, telefonul parcă e mort. Adriana are meditație (tine mortis să între la Drept, eu de ce naiba nu țin mortis să fac ceva?) și vine târziu, de ceilalți nu am habar. Îmi aprind o țigară, și stau rezemat de geamul de la bucatarie, îl simt rece pe frunte. Se aburește de rasuflare, suflu și fac o pata mai mare, rotunda, apoi scriu cu degetul "Adriana", și stau ca prostul admirându-mi opera. Parca mi-ar fi foame. Scot doua chiftele din frigider, le mamânc goale, fără pâine. Mai maninc una.

Ma învărt ca amețit, încercând să mă agat de o idee, ceva. Nimic. A făcut chiftele bune, mama.

Într-un târziu, îmi trag hanoracul pe mine și ies. As teptând liftul îmi aduc aminte făcând traseul asta pe patine cu rotile, când eram pustan. Huruia toată scara blocului, vai cât de mitocan eram, faptul că îmi facea maica-mea fundul ferfenita nu reusea să aduca remedieri majore pornirilor mele entuziaste. Îmi pun gluga și ramân nehotarât în fata iesirii din scara. În ce parte s-o iau? Nicaieri, hai să merg pur și simplu unde s-o nimeri. Unde s-o nimeri înseamna, până la urma, parcul IOR. Nu e nici dracu', cine să se plimbe în parc pe o vreme ca asta? Valuri mici, împinse de vânt, lovesc marginea de beton a lacului, clipocind ud, că un adaos la vremea imposibila. Frunzele cazute le-a macinat ploaia și le-a făcut un fel de maioneza de o culoare indescriptibila, ce pe alocuri aluneca al naibii și mă murdărește pe pantaloni.

Din semi-întunericul felinarelor rare, apare un militian, cu doi soldati dupa el.

"Ce să fac, mă plimb... da, așa singur... nu, n-am buletinul la mine...nici legitimația de serviciu...n-am nici un fel de act, n-am prevazut...păi eu știu ce mi-a venit să mă plimb prin parc pe o vreme ca asta?"

Militianul e un sergent major cam de aceiași vârsta cu mine, și toată gasca în albastru apare mânata de un nestavilit elan revolucionar considerând perspectiva romantica și reconfortanta de a-și petrece noaptea plimbându-se prin frig și ploaie.

"Da' un chibrit nu are careva, că eu le-am uitat?"

Sergentul major îmi întinde o bricheta, eu îi servesc pe toti trei din pachetul de Snagov lăsat de tata pe bufetul din bucatarie, mereu îmi lasa țigari, încerca să mă convinga să nu mai fumez "Carpati" fără filtru, îmi aprind o țigară, bricheta este un Zippo antivânt, model "Vietnam", o piesa imposibil de gasit chiar și prin zona Lipscaniului, la bisnitari.

"Frumoasa, de unde o ai?"

"Mi-a adus-o frati-miu, a fost în excursie la Istambul."

"Da, într-adevar superba, s-o stapânești sanatos."

"Multam."

Ne zicem salut, și ne despartim. Tigarea e umeda și un pic acra, și îmi place. De obicei nu pot să le sufăr așa.

Am ajuns de cealalta parte a baltii. Sa mă duc la film la "Gloria?" Dar n-am nici un ban la mine. Mai bine mă dau în leagan, sunt câteva amenajate printre pomii dinspre bulevard. Nisipul noroios mă opreste. Gata, știu, îl iau pe "92" și fac un tur de oraș. Daca vin controlorii, fac pe surdo-mutul, poate îi pacalesc.

De unde mi-o fi venit chestia cu troleibuzul, și de ce "92"? Stau în statie de jumatate de ora, și nimic. Au trecut zece de "84", mai bine mă urcam într-unul d-asta. Ceasul s-a făcut aproape de noua. Ce-ar fi să mă duc eu acasă și să mă apuc să învăț pentru o faculte? Da' care din ele, asta e problema. Pai, ia să vedem... Mă duc la constructii, să fac tot felul de chestii grandioase, baraje de hidrocentrala, și altele de felul asta. E nasol că

trebuie să stau mereu pierdut prin tot felul de munti și coclauri, da' și când oi termină un baraj... ce sentiment de mândrie fără margini o să-mi cuprinda sufletul... Nu, nu cred că e bine, trebuie să stau să tocesc la matematica, fizica, chestii d-astea gri și anoste. Mai bine inginer agronom, am grija de holdele patriei, păi ce-i mai frumos și mai nobil decât să-ti duci palma streasina la ochi și să-ti faci privirea roata peste lanurile de aur, unduind gratios sub mângâierea dulce a unui vânt mic de iulie. Și mie îmi place la "țeră", păi când eram copil, în zilele de vacanta petrecute în satul lui tata, mă duceam zilnic cu vaca la iarba. Aer curat, aromit de florile câmpului, ciocârlia înfigându-se în cerul albastru, ciulini, scaieti, maracini, colti-de-baba, praf, noroi, miros de balegar, mai ales când bate vântul dispre cocinile de porci ale CAP-ului...Ia să vedem, mai bine la ASE. Aoleu, și să mor îngropat în tot felul de hârtoage? Nu, mai bine mă duc pe la Dan, totuși , poate că o fi acasă și are și o sticlă de ceva bun.

Îmi cad ochii pe balta IOR. De aci, de sus, stralucesc în ea toate luminile de la blocurile de peste parc. "Imagine all the people..." Vine un "84" și sar în el.

Calea Mosilor mă primește plina de noroaie și gauri. O sistematizează. Adio "Odobesti", gradina veche acoperită de frunziș și iedera, ciorba de burta, maduioare, momite... Ce-ar fi să tropai un pic? Stiu cel mai bun loc de tropait din București, sub clopotnița bisericii Silvestru. Sunetele reverberate se pravalesc peste mine umplându-mă de melancolia aducerilor aminte, m-am născut și am copilărit aici, pe Venerei. Ma plimb în sus și-n jos pe strazile din jurul biserici, încercând să regăsesc clipele fără griji, de demult.

Spre Piața Galati, la o fereastră dinspre strada, muzica. Ma opresc și ascult: "...still I wonder, still I wonder, who'll stop the rein...", pe naiba, e amara ironia, ploua mocaneste, curând o să se întâmple al doilea potop, nici barca n-am...în afară faptului că singurul animal la îndemână ar fi "Moșu", cotoiul lui Vova, adică un inventar de menajerie cam subțire în comparație cu originalul. Ce-ar fi să intru la ăștia? Am mai nimerit eu la chestii d-astea aiurea. Odata, prin anul trei de liceu, un coleg de clasă, Vali, ne invita la ceai, un bloc pe lângă Podul Hasdeu. Mâncare, macheala, pipițe, Demis Roussos, Celentano - "prisencolinensinainciusol", Suzy Quatro, Sweet, și tot așa. Inspirat, am lăsat acasă benzile cu Jeff Beck, și John McLaughlin. După ce mă învârt oarece vreme prin apartament, nu mai știu cum naiba, conversându-mă cu un tip, prieten de-al lui Vali, locuind pe aceeași scară, din vorba în vorba (mă pune dracul) să-i zic că am acordeon acasă (cred că Celentano cânta piesa aia cu solo de acordeon, Storia d'Amore, sau cam așa ceva), tata s-a chinuit o viață să mă învețe tangouri și valsuri, degeaba, nu s-a prins neam - și tabara pe mine să mergem la el să-mi arate acordeonul lui. Exact ce-mi doream eu mai mult în circumstanțele date. Îi explic individului că sunt mort de narabdare să admir instrumental muzical respectiv, dar că poate ar fi mai bine să mai așteptam câteva luni, poate un an-doi. Parca vorbeam cu peretii. Într-un final, rămân fără argumente, ne ridicăm și mergem câteva etaje mai jos. Isi pune acordeonul în brațe și-mi cântă Hora Unirii, pe care l-a început n-am recunoscut-o (ceasul era trecut de miezul nopții, neândoios ora cea mai potrivită de a asculta Hora Unirii), dar după lamuririle de rigoare mi s-a luminat mintea; îmi cere părerea, îmi exprim credința că experiența a fost unică din toate punctele de vedere, mă ridic să plec, el rămâne să-și aranjeze instrumentul în cutie. Vine liftul, ajung la etajul lui Vali, intru. Reiau activitatea de la întreruperea nedorită, adică 3-4 sandwich-uri, o sticlă de bere, o țigară, o tentativă de convorbire cu o domnișoară ușor dezorientată... Mai trece vre-o jumătate de ora, realizez că nu vad pe nimeni pe care știam că ar trebui să fie acolo, și-l întreb pe un individ dacă știe de Paul. Sesizez o vaga urmă de mirare în răspunsul tipului, pronunț alte nume, devine din ce în ce mai evident că doar mie cunoscute.

"Bine, dar Vali?"

"...care Vali?"

"păi...Vali T., cum care?"

"A!...aaa...păi nu stă aici."

"Cum dom'le nu stă aici, ce e aia nu stă aici, păi eu de ce sunt aici, că m-a invitat la el, d-aia sunt aici, suntem colegi de clasă, cum poți să-mi spui că nu stă aici?"

“...aaa...nu, Vali stă doua etaje mai sus...”

Îl privesc fix în ochi câteva clipe, nu e beat, știu cu siguranța că nici eu, fac stânga împrejur fără să scot un sunet, urc doua etaje pe scari, intru, bairam, fete cunoscute, a avut dreptate individul. Veronica, cu care venisem, îmi apare în față, senina, manâncă o tartina cu icre, lamâie și patrunjel, îmi zâmbeste și zice “...ummmhâfmst...”, eu înțeleg perfect, fără nici un fel de dificultati de interpretare lingvistica, pot să-i ofer un raspuns precis, “am fost câteva etaje mai jos, să ascult Hora Unirii”, ea se îneca delicat cu o bucată de tartina, îi trag cu gingașie câteva palme peste ceafa să-i treacă duminica, lucrurile reintra pe fagas ul normal.

Ploaia înceată, mocaneasca mă convinge să intru. E o curte îngustă și lungă, cu alee turnată, de ciment. Prin întineric gasesc o ușa pe stânga și intru fără să mai bat. Un hol mic, miroase a lemn vechi, dar plăcut. Pe un perete întreg, o oglindă gravată pe margine. Un alt hol, mai mare, încă o ușa ; îmi apare în față o camera luminată vag de o veioză verzuie pusă undeva jos, într-un colț. Câteva tipuri stau care pe unde au apucat. Împrejur, o gramada de pahare, mai mult sau mai puțin pline, decorul este încurajator. Nimeni nu se uita la mine, nimeni nu zice nimic. După un sfert de oră, mă întreb dacă n-oi fi nimerit cumva la o petrecere de mumii. Sunt cu toții în aceeași poziție în care i-am găsit, tot fără să vorbească. Într-o vreme, o fatucă apare de după o ușa , are o sticlă cu un lichid incolor în ea, umple pahare, mă întreabă dacă vreau vodka, eu mă uit la ea de parcă ar avea două nasuri și trei urechi. De fapt are cu totul altceva, are o rochie cu tirbuzoane. Repet: o rochie cu tirbuzoane. O întreb dacă nu se plictisește să stea tot timpul în picioare. Ea mă întreabă iar dacă vreau vodka. Da, vreau, și mă interesez discret dacă le are pe acestea cu fizica și dacă medicul de casă e priceput. Are semne de întrebare în ochi dar nu articulează o literă, mă privește de parcă tocmai și-a dat seama, în fine, că sunt tâmpit. Încep să-i explic că un corp solid și vârfuit poate cu ușurință să treacă printr-altul mai puțin solid, adică fundul ei. Dar dacă ea, printr-o asidua muncă de cercetare, observații repetate, a descoperit vre-un principiu potrivit caruia este posibil să... Vorbesc singur, ea a trecut la următorul pahar de umplut. Sorb o gură de vodka, fixez cu privirea perețele de vis-à-vis, încerc să gândesc cu limpezime, și reușesc să ajung la o concluzie: individul mă calca pe nervi. Dacă eram băiat deștept, ieșeam pe ușa în secunda următoare. În schimb, am început să o contemphez mai în amănunt. Poate, optsprezece ani, poate, dar nu cred. Unii dinăștia de aici, întinși pe covor, au fire albe în barbă, și am intuită că n-ar fi prieteni d-a lui taică-său. A propoz, pe unde o fi șefu' familiei, sau macar directorul adjunct?

Ma înfund comod în fotoliu, ascult Creedence Clearwater Revival (o chestie pe care n-am făcut -o de câțiva ani buni), și sorb vodka. Întind mâna, apuc un pachet de țigari, și mă servesc fără să cer voie, ale mele au tras prea multă umezeală. Caldura și vodka mă toropesc, nu-i tocmai rău. Cred că am și atipit, la un moment dat încep să aud iar muzica, mă întind, și deschid ochii puțin câte puțin prelungind momentul. Privesc la cadranul ceasului, e trecut bine de unu dinspre ziua. Doi barbosi tocmai sunt pe plecate. Aoleu, ce mă fac, că n-am nici un ban la mine pentru taxi, și autobuzele de noapte... Domnișoara tirbuson îi conduce pe cei doi, apoi revine și mă întreabă dacă vreau să mai beau ceva. Nu prea.

“Ia asculta, tu stai singură aici?”

“Nu, cum să stau singură, doar am și eu părinți.”

“...păi, parcă nu prea i-am văzut...”

“Da, sunt în Bulgaria.”

“...Aha... păi cum, mă , voi aveți două case, una în Bulgaria și una aici?”

Ma privește cu o milă fără de margini... tâmpitelu', tâmpitelu'...

“Hai că ești super. Și mai avem încă o casă în Antarctica.”

“Și dai des petreceri d-astea la casa din Antarctica?”

“.....?”

“...da, acum cred că m-am prins de ce au tacut încontinuu tipii de mai ‘nainte.”

“.....?”

“...păi acolo frig tare, caciula nu...”

Îi pica fisa.

“Te rog să nu vorbești așa de prietenii mei. Habar n-ai ce formidabili sunt.”

“Da? Da’ ce faci?”

“Sunt artiști. Pictori, sculptori...”

“I-auzi! Și ce pictează?”

“Pai acum nu pra mai pictează, că n-au subiecte. Totul e déjà vu, existența a devenit atât de banală. Ne balacim în absurd. Bocu, doar - el e sculptor - are o chestie, nu ne-a spus ce, e încă în faza de aprofundare a ideii.”

“Oh, desigur!”

Ma gândesc la saracul Lucian, cum se încrâncena el în lupta dreaptă cu déjà vu-ul și banalitatea zilnică a cotidianului de fiecare zi contemporan prezenta (perla lui Neluțu). De fapt noaptea, că ziua lucrează la institut, apoi vine acasă și muncește ca un dement până i se împaienjenesc ochii, desenând spermatozoizi pentru cartea aia. Când mai rupe o zi liberă, pictează doar pentru el, nu vrea să vândă o lucrare, macar.

“Mai bine zi ce faci, dormi aici sau vrei să pleci?”

Și-a tras tirbusoanele în sus, deasupra taliei, și stă turcește pe covor în fața mea. Poartă o idee de mini-bikini din matase neagră, și are picioare absolut perfecte (pot spune așa?).

“Dacă ramâi, facem dragoste?”

Am impresia că n-aud bine.

“...ce facem?”

“...dragoste, mare amor mare, știi, îmi place de tine, la început am crezut că ești prost, apoi mi-am schimbat părerea, nu pari să fi chiar așa de prost.”

Incet dar sigur, tensiunea începe să-mi oscileze pe undeva pe la douăzeci. O voce interioară îmi șoptește persistent că cel mai bun lucru ar fi să o roiesc. Ajung eu într-un fel acasă, doar să plec naibii de aici înainte să fac vre-un lucru necugetat.

“Bine, ramân, n-ar fi mai bine să facem întâi un dus ?”

Ea se duce la baie.

Vocea interioară: Mariane, dacă mă iubești, dacă vreodată am însemnat ceva pentru tine, te rog eu frumos, du-te și las-o naibii, hai, du-te, acum, în secunda asta, iese...

Ea e sub dus, eu încep să caut prin casa. Într-o cameră alăturată, pe un perete, un Dumitru Gheata, un Andreescu pe altul. Banuiesc că sunt și altele prin cele încăperi, așa stă să îmi topesc sufletul privindu-le, dar acum am treaba. În fine, în dormitorul lor ei (arborând două “Venetii”, mici, de St. Popescu) gasesc ce vreau: un cordon al maica-și, galben, lat cam de doi centimetri. Piele bune, fină. Revin pe vechil loc, și pun cordonul jos, lângă fotoliu. Apare înfășurată într-un prosop cu suprafața de un hectar. Și-a refăcut fardul.

“Ce faci, mă , ce mai aștepti?”

O trag lînga mine, îmi ridic palma printre pulpele ei. Isi lasa să-i cada prosopul pe covor, și mi se îndeasa pe mîna îndoind ușor genunchii. Ajung la puful ca de matase de porumb de moale. Incepe să rasufle greu, și să geama încetisor. O sarut, se lasa încet pe mine, asezându-mi-se în poala. O întorc cu fata în jos, sarutându-i ceafa, spatele. Bun, s-a aranjat la fix. Îmi trec bratul stîng pe sub brațele ei, iar cu piciorul drept le țin pe ale ei, întorcînd-o un pic spre mine.

“Ce Dumnezeu te-a apucat, ce faci?”

“Multumesc, bine, cu batrînetele...”

Iau cureaua de lînga fotoliu, o țin din scurt.

“Draga, uite ce e, am să-ti cam trag o batalie cum n-ai mâncat de cînd ești”

Îmi zice ceva despre sadism și comportament animalic, și că o să tipe. Absolut neasteptat, nu se zbate, nu face nici o miscare.

“Mi se fîlâie, poți să tipi pînă te-o lovi amigdalita.”

Îi ard prima curea. Trupul îi zvîcneste de parcă ar fi din argint viu. Nu zice nici “păs”. A doua - la fel. Încep să-i ard la curele nu prea tare dar rar, să aiba timp să le simta bine. Pe la a patra nu mai rezista, și tipa. A durat cu mult mai mult decît mă asteptam, încep să prind respect pentru ea. Geme încet, și plînge înfundat. Nu mă roaga să mă opresc. Îi mai trag doua și o las în pace. M-a apucat o mila de simt că-mi înnoada sufletul și nu mai pot respire. Imi dau și mie lacrimile, încerc să mă abtin. E formidabila fatuca asta, alta (sau la fel de bine, altul) în locul ei, s-ar fi dat de ceasul mortii. O duc încet la pat, și o întind cu fata în jos. Doamne, ce i-am făcut ... Pielea i s-a crapat, picături mici de sânge mustesc. Plînge cu hohote înecate, abtinite. Ar trebui să-i fac ceva, s-o doftoricesc, dar nu am idee ce si cu ce, nici unde țin ei medicamentele. Caut în bufetul de bucatarie și gasesc piramidon. E bun și asta. Gasesc și rîsnita de cafea - nemaipomenita, cred că a fost făcută în ziua cînd primul bob de cafea a trecut Dunarea, lucrata în lemn și alama, cu un sertar mic în care se strînge cafeaua macinata. O curat cât pot și pun în ea doua pliculete de piramidon. Obtin un praf de o culoare dubioasa, da' merge, putina cafea nu o să-i faca rău. Presar mixura peste fundul ei - și pentru o fractiune de secunda, totuși, mă pufneste rîsul: “...et un peut du sucre poudre...!” Mi-a placut la nebunie Asterix, cred că le-am vazut de mai bine de zece ori...

Rîsul îmi trece însa instantaneu vazînd cum i se contracta trupul, îi strig să stea cuminte și îi acopar toate urmele curelii cu piramidon. Reusesc sa gandesc logic si in fine o întreb unde ține medicamentele, bâiguie ceva și întinde un deget către o ușa. E un culoar mic, mobilat de un dulap în care gasesc o cutie destul de mare, din lemn maroniu, încrustat cu mestesug. Mult mai grea decît apare, poate din lemn de teak. Gasesc înăuntru Algocalmin fiole și Diazepam. Îi dau să bea trei fiole, și îi rup o pastila pe jumătate. Ma asculta cuminte, cred că dacă i-aș spune să mearga în mîini s-ar executa imediat. Se linisteste și adoarme, eu trag un fotoliu lînga pat, stau și o privesc, și nu mă mai pot abține, plîng. Mai bine zis, aproape că fac ocriza, mi se termină aerul, mă îndoii și cad în genunchi tinîndu-mă cu greu de fotoliu, neputîndu-mi opri hohotele. Dumnezeule, de ce m-ai lăsat fac ce am făcut ?

Dupa oarece vreme îmi recapăt controlul de sine, mă duc la baie și mă spal pe fata cu apa rece, mult, frecîndu-mă cu palmele de parcă aș vrea să-mi jupoi pielea de pe frunte și obraji. Ma întorc în camera, linistit, mă înfund iar in fotoliu, o privesc. Are un trup atît de frumos. O să trebuiasca să o pazesc, să nu se rasuceasca. Îmi privesc ceasul, e trecut de cinci dimineata, peste mai puțin de doua ore trebuie să fiu la munca. Pe naiba! Gasesc un “Rebus”, mă înfund în fotoliu și încep un careu. “...tendinta aristocratica la un impostor cu barba”. Ma întreb cum naiba de tot mereu Colea Herescu mă face să mă simt, în cel mai bun caz, un tîmpitel cu vagi sclipiri.

Privesc din nou ceasul. Sapte fără un sfert. Mi-e foame. În frigider descopar o sticlă de bere de un litru, o cutie de sunca presata, masline, și oua. Momentan, restul nu mă intereseaza. Îmi fac patru ochiuri cu sunca și masline taiate marunt, și sorb pentru revigorare doua pahare cu bere.

Sapte și douăzeci. Hai să încerc să dau un telefon la serviciu, poate o fi venit nea Fane.

“Va salut cu tot respectul, ce dimineata superba, șefu’, nu-i așa?”

“Ia lasa, bă, gargara, ce dimineata superba, nu vezi că ploua? Și zi, ce vrei?”

“Ma refeream la superbul existentei noastre în general, șefu’. Cece înseamna că, din pacate, aceasta dimineata nu este la fel de superba și pentru un biet suferind precum eu... e absolut înfiorator ce se petrece cu mine...”

“Da’ ce mă, iar ai cazut în pahar? Ce naiba, mă, mai bea omul, da’ nici așa că voi, până să nu mai știți care-i stânga și care-i dreapta.” “Vai, șefu’, care betie, de unde betie, nu cunosc nici o betie. M-a lovit sinuzita. Doar știți că eu am o sensibilitate pe chestia sinuzitei, din frageda pruncie o am. Sunt extrem de bolnav. Ma simt devorat de virusi, bacterii, și tot felul de germenii vorace, și pe dinauntru, și pe dinafara. Toate cuceririle stiintei și tehnicii medicale s-au dovedit a fi absolut ineficace. Nu mai știu ce să mai fac, sunt în pragul disperării.”

“Ba, asculta aici. Daca e așa cum zici, fi atent care-i remediul. Iei un ibric, îl umpli cu vin și doua farâme de scortisoara, și-l pui la fiert. Și-l bei cât poți de fierbinte, stând cu nasul în cana și inspirând aburul. Daca nu te machesti instantaneu și mai reusesti să gasesti patul, te bagi în scutece și stai acolo să transpiri. Repeti de câte ori este nevoie, și cât vin ai în casa.”

“Va mulțumesc, șefu’, și va asigur de recunostinta nemarginita a unui biet om aflat poate în ultimile sale clipe de existenta constienta. Va mulțumesc. Este tot ce mai pot să spun.”

“Hai, bă, că numai mișto îți umbla prin cap. Vezi ce faci, mâine să vi la munca.”

“La munca șefu’, se înțelege, mort-copt, mâine la datorie. Va salut cu tot respectul.”

“Hai, salut”

Pun receptorul în furca și simt că-l iubesc pe nea Fane. A câta oara?

Ea doarme înainte, nici nu i se simte rasuflarea. Și-a îndoit piciorul drept, tragându-l într-o parte. O privesc, și simt că trebuie neaparat să o acopar cu ceva, încep să mi se înveseleasca hormonii. Urmele de sânge amestecat cu piramidon și cafea s-au închegat în dâre subtiri, urâte. Poate că dacă pun pe ea doar un cearceaf n-o să simta. Doamne, cum am fost în stare să o bat în halul asta? De fapt nu i-am tras tare, dar a fost îndeajuns pentru pielea fina. Ce m-am amestecat eu în ciorba asta? Sunt furios pe mine însumi, îmi tremura mâinile. Îmi aprind o țigară, dar nu o pot fuma. În camera miroase destul de rău a alcool și chistoace. Dau focul din soba cu gaze la maximum, și deschid o fereastră. Acum, e mai bine. Afara ploua marunt, și cerul îl poți atinge cu mâna.

Putin dupa prânz, se trezeste. Tresare și își înabuse un geamat. Isi trage cu grija cearceaful de pe ea. O ustura ranile.

“Good morning, starshine.”

“Buna”

Se uita la mine, fără vorbe. Nici eu nu știu ce să mai zic, stam și ne privim în tacere.

“Hai la baie să-ti speli fata, arati ca un curcubeu iesit la pensie”

Rimelul și celelalte culori i s-au întins din cauza lacrimilor, și i s-au uscat cum s-a nimerit. Se da jos din pat cu mis cari rupte, ca o marioneta cu sfori lipsa la inventar. Are un trup superb, peste doi-trei ani o să faca barbati să se sinucida pentru ea. O duc ușor către baie. La fiecare pas degetele i se înclesteaza pe bratul meu. Se spala pe dinti și pe fata. Acum arată ca un copil cuminte și bun.

“Mai bine hai să-ncercam să-ti fac un dus.”

“Facem dus împreuna? Vai, cât ești de romantic...”

Zâmbesc și o privesc în ochi, îmi place sarcasmul ei.

“Nu, tu intri în cada, și eu te spal de pe margine.”

Furtunul flexibil al dusului e destul de lung, îi plimb jetul cu blândete pe piele. Fac destula spuma cu sapunul “Fa”, și îmi port usor palmele pe trupul ei. O spal din cap până-n picioare, ea își ține privirile plecate.

“Cum ti-e fundul?”

“Frumos, zic unii...”

Daca îi arde de glumit, înseamna că e în regula. O sterg presând ușor pe piele un prosop mare, plusat și moale, urmele rosii de pe fund arată totuși un pic mai bine. O înfasor cu alt prosop, și ne întoarcem în camera care, aerisita și caldă, miroșind a ploaie, da o senzație bună de confort domestic.

“Și citi ani ziceai că ai?”

“Saisprezece, luna trecută.”

Am avut dreptate.

“Înveti aci, la ‘Cantemir?’

“Nu, la ‘Viteazul.’

“Și azi trebuia să fi la școala, da? Ce faci cu absentele? Astea nu sunt primele nu-i așa?”

Dar eu ce faceam cu absentele? Ma simt ipocrit întrebând-o. Atunci când “Mormânt”, proful de Drept, mi-a strigat pentru prima oară numele pentru examinare, s-a uitat lung, lung, la mine și m-a întrebat cu seriozitate nesimulată, dacă sunt nou în clasă...

“Nu, nu sunt primele, și le motivez eu cumva.”

“Pai, cum naiba, o să-ti dea de la cabinetul medical o scutire c-ai fost racită?”

“Nu știu, habar n-am, vad eu.”

De undeva din cer, o caramida coborând vertiginos aterizează exact în capul meu, mă aplec și o sarut, lung, cu daruire și blândete, din tot adâncul ființei mele. Ne despartim buzele, ea rămâne privind-mă în ochi, două lacrimi i se preling încet, în jos pe obraji.

“De fapt, cum te cheama că încă n-am avut plăcerea?”

“Mona. Pe tine?”

“Jimmy Hendrix al II-lea, prietenii, înșă, îmi spun Marian. Asculta Mona, îmi pare nespuse de rău de bataia de aseară. Întâi pentru fundul tau, apoi pentru că știu că oricum n-am rezolvat nimic. Am vagă impresie că ai tai nu numai că nu o duc tocmai rău, dar ti-au cam cautat în coarne, mult de tot. Ești frumoasă ca un câmp înflorit în luna mai, dar nu ai decât saisprezece ani. Iti doresc să fi la fel și în octombrie, când o să ai patruzeci și cinci. Poate că frumusețea o să-ti gasească un sot cu bani, director nu știu unde, masina, vila la Snagov - știi înșă că nu e obligatoriu. Gata, am terminat cu teoria, o chestie doar. I-aș jupui de vii pe toți barbatii cu care te-i culcat, deși banuiesc că nu ești de aceeași părere, dar cât de mult îmi doresc să o pot face. Iar prietenii tai de aseară sunt doar o adunătură de idiota, ar fi bine să-i dai dracului și să-ti petreci timpul făcând altceva, citind, de exemplu, vad că ai la dispoziție o bibliotecă cum n-am văzut multe. Acum plec, pa-pa.”

Îmi trag hanoracul și o iau către stația lui “40”. Ochii îmi ard de nesomn, și tremur un pic, dar înțeleg că nu de frig. Ma pravalesc în pat de parcă aș fi murit instantaneu. Am capul gol, gol, nu vreau să mă gândesc la nimic, vreau să dorm.

10.

În sfîrsit, soare. Câtiva nori marunti sunt mînati cu iuteala de un vînt care aici, jos, nu se simte. Descarcam în garba camionul pe rampa garii Basarab și mă așez cu Vova să tragem o țigară. Sorin mai are de semnat niște hârtoage.

“Ce facem, intram la o halba, la “Rezemat?”

E frig, și n-am nici un chef. Vova ar cam vrea, dar pînă la urma se razgîndste. O luam printre linii către Gara de Nord. Pe peron lume putina, mizerie, niciodata nu mi-a placut locul asta. Strabatem cladirea, iesim pe partea cealalta și sarim într-un “79”, gol și el. Abia de se mai urca prin statii cîte cineva. Inainte de “Romana”, Sorin începe să se tot uite prin-prejur și să caute pe sub scaune. Ceilalti calatori îl privesc cu oarece nedumerire.

Trebuie să iasa vre-o chestie, aștept gata să mă pravalesc de rîs. Tocmai s-a aplecat cautînd sub un scaun dublu, în fata unei perechi între doua vârste, care stau cuminti și vorbesc încet între ei. Domnul respectiv se opreste din ce avea de zis, priveste către Sorin, și se apleaca întrebîndu-l dacă a pierdut ceva. “Nu chiar, de fapt o caut pe Corina Chiriac...”

Coborâm. E abia ora unu, încotro să o luam? Vova are o idee, să mâncam o ciorba de burta la “Mercur”, e cam departe, dar tot n-avem ceva mai bun de făcut, cine naiba se mai întoarce la depozit. În drum, luam magazinele la rînd. În anticariatul de lînga biserica Kretulescu, un album Degas ce costa doua salarii de-ale mele; îi trimit bezele și-i fac cu mîna sem de adio. Intram la “Muzica”. Îi trag pe Vova și Sorin dupa mine sus la etaj, să ne uitam la chitari, deși cunosc prea bine și marfa, și calitatea ei de casa de cultura, cîrciuma, nunta, și trupe de liceeni și studenti care nu au unde să se produca. De fapt, dacă stau și mă gîndesc mai bine, cam asta este destinatia pentru mai bine de trei sferturi din inventarul expus. E reconfortant, totuși, în jur pluteste un miros specific numai locului astuia, fiecare instrument muzical, cred, are un miros numai al lui, poate că e posibil să recunosti un anume instrument doar adulmecînd-ul, deși nu am încercat niciodata.

La parter, mă uit printre partituri, gasesc Bach, “Suita Orchestrala Nr. 3 în Re Major”, de cîte ori o ascult îmi vine să mă dau cu capul de pereti de necaz că nu am stat la scoala de muzica (m-au dat afară pentru indisciplina la puțin dupa începerea clasei întîi, adică tata a trebuit să plateasca reparatia unui pian), o cumpar, dar de ce naiba, nu am idee, că tot nu mă descurc să citesc, și cu chiatara... Ne oprim în fata standului de discuri și cautam cu privirea, și cautam, și cautam... Vînzatoarea, dupa cîteva minute de asteptare, se apropie și ne întreaba dacă dorim ceva anume. Da, am dori un disc cu Pătru Gabriel. Se gîndeste repetînd numele, și ne întreaba dacă nu cumva ar trebui să ne ducem la sectia de muzica populara. Îi soptim conspirativ că asta este adevaratul nume al lui Dan Spataru, să nu-l mai spuna la nimeni. Face o fata care certifica asimilarea informatiei, sunt sigur că în urmatoarele zece minute toate prietenele ei din magazin au aflat noutatea.

La “Mercur” abia de gasim locuri la o masa. Dupa un sfert de ora chelnerul ne aduce trei ciorbe, nu prea multă carne, dar gustoase. Când să plecăm, ne uitam prin bufet. Au maduvioare. Vova ne serveste stralucita idee de a cumpara cîte putem, și să mergem la el. Ne numaram bani, ne ajung pentru trei kilograme și jumătate. Vova stă la parterul unui vile frumoase pe Barbu Vacarescu, lînga stadionul Dinamo. Au o curte mare, care primavara este napadita de lacramioare al caror parfum te ameteste. Spre partea din spate a curtii, pe o margine lunga de caramida al carei sens nu l-am putut niciodata înțelege, și-a pus un gratar făcut de un prieten, din materiale adunate prin santierele Bucureștiului. S-a apucat de-a ciuntit uscaturile tuturor pomilor din cartier, activitate ce s-a materializat in ridicarea unui gramezi de lemne de foc, mare cât piramida lui Keops. Numai bine să încununam cu succes toate aceste eforturi.

Acasa, îl gasim pe Gică, frate-sau. A terminat filologia la Engleza și Ukrainianiana, și are repartitie într-un sat numit Izvoarele Sucevei, dar nici un chef să vadă cât de frumoase sunt locurile pe acolo. Deocamdata asteapta să se întâmple o minune cu repartitia - speranta desarta, evident, dar el este o fire optimista. Ne cautam iar de parale, mai pune și Gică ce mai gasesc te prin buzunare, și pleaca să ia bere. Are o bicicleta veche, marca “Elegant”, plina de pitoresc dar goala de frîne. El este singurul capabil să mearga pe ea.

Mama lui Vova trece maduvioarele printr-o mixura de malai și foarte putina faina, asteptam să se faca jar și să se încinga gratarul. Apare și Gică cu treisprezece sticle, numar fatal... Pe masa din sufragerie gasim un platou absolut imens cu cartofi prajiti, și castraveciori murati productia casei. Se bat turcii la gura noastra. Atras de miros apare Moșu, motanul lui Vova. E cel mai motan celebru de pe strada, și cel mai nemaipomenit din câți am vazut. La o viziune sumara apare cam slab (deh, motanii...), dar blana îi stă întinsa și stralucește. Lipsește mult de acasă, uneori nu apare cu zilele. Odata, întâmplator, Gică l-a gasit în Obor! Se bate cu toti ceilalti motani disponibili, e fugarit de toti câinii. De câteva ori a aparut carând câte un sobolan aproape tot așa de mare că el - poate de la clubul Dinamo? A avut o viața grea și plina de aventuri cotoiul asta. Odata a venit cu blana smulsa de pe gât, pe o portiune cât palma. Ultima chestie este că, nu demult, a aparut într-o zi cu un testicol lipsa, celalalt atârând, târându-l, și burta sfâșiata. A umplut de sânge cele câteva trepte de la intrare, târându-se, el știe cum, până la ușa, unde l-au gasit lesinat. L-au dus la doctor, operatia a reușit, dar s-a terminat și cu barbatia cotoiului.

Ca și cum asta n-ar fi fost deajuns, într-o zi, Vova și Gică i-au turnat pe gât niște tuica, cu forta. Acum, când simte Mosu mirosul de tuica, nu-l mai prinzi, fuge de zici că-i racheta. Îi dăm maduvioare, el manânce încet, fără lacomie, până se satura, apoi ridica privirile uitându-se la noi, miorale, și dispare în curte.

Am terminat cu îmbuibatul, bem bere, fumam, și stam la taclale. Sorin, într-un acces de sinceritate, ne destainuie că el de fapt mai are o suta în buzunar, bani cu care trebuie să scoata rufele de la "Nufarul". Îl privim mirati. "Pai, ce, te costa o suta chestia asta?" Nu, sigur că nu-l costa atât, ne ajunge să mai cumparam și ceva de voie buna, că berea s-a evaporat. Ce-ar fi să luam noi doua sticle de vodka? Credem cu toti că ideea este cum nu se poate mai bine venita, geniala chiar, și că subliniaza cu tarie (...!) îndemnurile primite de la organizatia de UTC a întreprinderii, și de mai sus, să actionam constant in conformitate cu cel mai înalt posibil spirit revolutionar, spirit de care ne poticnim tot mereu prin sala de sedinte. Cu alte cuvinte, jos berea, traiasca vodka, schimbare structural profunda. Cinstea și onoarea pentru aceasta achizitie îi revine tot lui Gică, că el are bicicleta și se poate deplasa repede dus-întors.

Mai cumparam o sticlă. Adio "Nufarul". Ne-am cam ametit, dar parcă tot ar mai merge ceva. Iesim cu toti în curte și cântam cât ne țin plamânii "Costică mamei Radule". Moșu stă pe marginea de caramida și ne priveste impasibil, mă conving că nu are înclinatii către ethnografie si folclor, deasemeni sunt convins că pe el îl doare drept sub coada de concluzia mea.

De unde naiba mai facem rost de ceva parale pentru încă o sticlă? Mai gasesc prin buzunare câțiva lei în bisericuta, Gică și Vova scotocesc prin tot felul de sertare și sertarase, în fine adunam suma, doua treimi din bani sunt în monezi, cam o jumătate de kilogram de fier. Din nefericire, realizam că la ora respectiva s-au închis magazinele. Îl iau pe Gică și facem pasi rapizi către restaurantul "Perla". Intram, nu se mai serveste, este aproape de sfârșitul programului. Mergem hotariti către bar.

"Nu mai servim, e ora închiderii, păi voi nu vedeti?"

"Hai dom'le, ce naiba, da-ne și noua o sticlă, te rugam frumos."

Nu, nu, și iarasi nu, cu toate insistentele noastre. Barmanul își cam pierde rabdarea.

"Ba, voi nu înțelegeti Româneste, e ora închiderii, gata, s-a terminat programul, ne vedem mâine dacă vreti."

Vorbim din ce în ce mai tare, apare seful de unitate care ne ia usurel pe dupa umeri și încearca să ne duca spre iesire, vorbindu-ne într-una. Gică, însa, are idei fixe.

"Tvarasu', vrem și noi o sticlă de vodka, ce mare lucru, până acum eram platiti, plecati, și ajunsi acasă, zau."

"Mai baieti, nu se poate, dacă va spun, ce Dumnezeu, am oprit vânzarea înainte să veniti voi, trebuie să închid pravalia, e târziu."

În salon, vre-o zece betivi își termină macheala cumparata mai devreme. Un glas îl îndeamna pe sef să ne dea o sticlă, ce atâta daravera pentru o sticlă de vodka.

“Ce te bagi, dom’le, vezi-ti de treaba, și hai, că trebuie să încui.”

Îi luam apararea betivanului, confratii întru îndeletniciri bahice intervin și ei, se apropie și câțiva ospatari care încep să se certe cu betivii, noi cu șefu’. Apare și un plutonier în albastru, dar nici nu apuca să deschida gura, că Gică e calare pe el.

“Tovarase militian, bine că ati venit, va rog insistent să interveniti. Noi veniram foarte frumos, ca tot omul, să cumparam ceva, și iata, am fost nu numai refuzati, dar și bruscati de către personalul unitatii, într-un mod cu totul nejustificat și contrar celor mai elementare norme de comportare civilizata.”

Omul stă și se uita când la Gică, când la grupul de ospatari și betivi care continua să se certe, ignorând-ul complet.

“Sunteti împreuna cu ceilalti?”

“Nu stimaste tovarase plutonier, noi nu avem nici o legatura cu se întâmpla acolo, nu-i cunoastem, noi venisem doar să cumparam ceva pentru acasă, știți, noi nu ne prea pierdem vremea bând prin cârciumi.”

Plutonierul face o fata de gânditor, strânge ușor pleoapele și buzele. Probabil că l-a chemat vre-un chelner, și acum, vazându-i pe ospatari luati la harta cu un grup întreg, cu siguranta că situatia i se înfatis eaza cu totul altfel decât i-a fost anuntata la telefon. Seful de unitate i se adreseaza cu disperare.

“Cum să le dăm, dom’le, trebuie să închidem, nu mai putem servi.”

“Și nu puteati să ne spuneti așa de la bun început, a fost nevoie interventia tovarasului militian pentru aceasta?”

Plutonierul, însa, nici nu ne mai ia în seama, îl intereseaza scandalul dintre mese, betivii continua să se certe cu ospatarii, au ajuns la înjuraturi cu referinte materne. Barmanul ne-ar arde de vii dacă ar putea, încearca să zica ceva, dar de furie se îneaca și se bâlbâie fără să poata articula ceva coerent. Noi, militianul și seful de unitate ne îndreptam către ușa vorbind și explicându-ne, apoi plutonierul și seful ramân mai în urma. Se întrerup unul pe altul, plutonierul gesticuleaza directionând înspre grupul de chelneri și betivi. Deodata, fără să-mi lase timp să reactionez într-un fel, din pragul usii, Gică se întoarce și striga cât îl țin rarunchii, că de fapt totul a fost planificat, noi nu suntem altceva decât niște instigatori care își cunosc meseria. Îl trag afară pe ușa, și o luam la trap travesând strada, încercând să punem ceva distanta între noi și ei, deși nu cred că mai era nevoie.

De unde să cumparam, totuși, ceva de macheala? O luam la întâmplare spre Piata Cosmonautilor, ne iese în fata hotelul Dorobanti. Barul de pe locul fostului “Mon Jardin” este deschis, îi spunem portarului că vrem să luam de la bar o sticlă pentru acasă, ne arată niște trepte spre rai (...), le urcam plini de speranta. Înnauntru, un semi-întuneric vișiniu, câțiva straini pe la mese, cu pipițe dupa ei. Treceam triumfatori, printre. Ma împiedic de piciorul unui scaun și încep să cad. Fac un spagat nereusit, mă țin de masa. Blugii îmi pârâie în fund și îi simt cum încep să se desfacă de-alungul cusaturii. Încerc să mă redresez, stau pe covor într-un genuchi și o mâna, și fac o sumara cercetare a dezastrului.

Cam douazeci de centimetri de cusatura. Gică mă sprijina și mă pune pe picioare, ne îndreptam cu demnitate către teighea.

“O sticlă de vodka, va rugam... nu, pentru acasă.”

Ne luam sticlă, și începem traseul în sens invers, la fel de demni, deși simtim oarece zâmbete în urma noastra. La iesire, desfacem dopul de tabla și-l întrebam pe portar dacă vrea o înghititura. Se uita în jur, și trage o dusca sanatoasa.

“Sa traiti, baieti, sanatate”.

Acasa, Vova și Sorin s-au deshidratat asteptându-ne, nici macar nu pot vorbi până nu-și umezesc mai întâi coardele vocale.

Eu nu mai pot bea. Mi-e rău, mă duc la baie și încerc să vomit, deși știu că niciodată nu am reușit în astfel de cazuri. Îmi bag degetele pe gât, dgeaba, doar tusea și convulsiile ce-mi zmulg parcă bucatele de stomac. Renunt, îmi dau cu apa rece pe fata. Ce bine-i de tipul din oglinda, ce-i pasa lui. Le spun celorlalti că nu mai pot stă, trebuie să mă întind, vreau să mă culc. Ma bag în pat și închid ochii, îi deschid imediat. Nu pot să-mi țin pleoapele lipite, simt că se învârte camera cu mine și îmi vine să vomit, n-o să se întâmple, dar senzația este imposibila. Îmi pun trei perne sub spate, stau îndoit la nouazeci de grade, am ochii deschisi, pironiti undeva în semi-întuneric. Până la urma am să adorm, dar până atunci...

În camera de alaturi, întrebarea la care toată lumea se chinuie să găsească un raspuns este "ce mai bem". Aerul mi se pare gelatinos, parcă aș respira piftie.

28 Noiembrie

Trec cu Dan pe la Neluțu și-l gasim jucând scrabble și tinând piept într-o discuție contradictorie împotriva Mariei, nevasta-sa, și al lui Costică, cu Rodica, parteneri de joc. Cuvântul este "gâscuin". Dan își da cu parerea că asta este ceva pe care se unge unt. Neluțu e în forma de zile mari și își mentine poziția cu exemple de genul "balarioara". Îi explicam că nu se poate, dar el o ține una și bună, că ce, dacă are omul în casa o balarie, una mica și gingase, o ține în ghiveci, o uda zilnic și-i pune să asculte Mozart, că a citit el undeva că face bine la plante, și din când în când o dezmiarda, ce, nu poate să-i zică balarioara sau balariuta, ce dacă nu-i în dicționar, nici "croncobaur" nu e, și toată lumea știe ce-i aia. N-o scoatem la capăt, și-i dăm dreptate. Își aprinde satisfăcut o țigară, și grația divină îl lovește pe păcatos; găsește în ea un cotor de poți să mesteci mamaliga cu el. Rodica, furioasă, se ridică și-l arată cu degetul, "așa, foarte bine, așa..."

În apartamentul de vis-à-vis e veselie mare. E nunta sau botez (ori poate divorț?), naiba știe, că se aude muzica parcă ar fi la "Polivalenta". Romica Puceanu ne cânta de voie bună, și la un moment dat Neluțu nu mai rezistă și se duce să le zică să dea naibii magnetofonul, sau ce-o fi, mai încet, că e trecut de unsprezece și jumătate, poate vrea omul să doarmă. Se întoarce după douăzeci de minute purtând un platou cât un teren de fotbal, jumătate salată de "bef", jumătate cârnați, sarmale, sunci, și altele de felul asta. În mâna aialta poartă o pungă de un leu, cu trei kilograme de vin roșu, de țară, gros și taninos.

Muzica se aude la fel de tare, dar el ne explică ce baieti buni sunt cei de acolo, ce primitori și ospitalieri, și că se distrează și ei ca tot omul, ce să facă, că doar trăim în mijlocul unui oraș înfloritor, nu la mănăstire.

2 Decembrie

Nebunia cu martisoarele e în toi, au început livrarile. Eu, și ceilalți încărcatori-descărcatori din depozit cărăm la lăzi de ne vine acru. Toată chestia e cam tâmpită, după mintea mea cel puțin. Din toată țara vin martisoare, care sunt numărate, puse în cutii, și trimise înapoi de unde au venit! Bat la balot pe lăzi de mă ia cu ameteala. Am mâinile numai taieturi, și din când în când, satisfacția de a-mi strivi un deget cu ciocanul. De chitară nici vorba, degetele îmi sunt umflate, abia le îndoi, uneori, seara, nici furculița nu o pot ține în mână.

Toată lumea se întreabă "unde facem revelionul".

Costel, electricianul, negăsind un loc adecvat pentru atelier, și-a încropit cu chiu cu vai, unul, într-o hrubă plină de tot felul de conducte de termoficare, drept care, spre deosebire de restul depozitului, acolo este foarte cald și plăcut. Pe ușa a pus un afiș pe care a scris "Laborator". Când are ceva nevoie de el, îl auzi, "stai să mă duc în laborator să-mi iau instrumentele". După ce termină de făcut vre-o lucrare, se laudă singur, "păi cum, dom'le, la botanica mea". Deasemeni, când aude despre cineva că a dat-o în bară, "păi dacă n-are botanica".

M-am luat în gura cu directoarea. A venit în inspecție, adică să aleagă câte ceva pentru o prietenă. Tocmai cărăm o ladă pe scări, când imi apare în față, pe palierul etajului. De obicei nu avem texte, o ocolesc când apare, că sunt alergic la aroganță și nesimțire. Acum, nu m-am mai putut abține. "Doamna, am o propunere pentru îmbunătățirea activității în întreprindere. Pe noiăștia, încărcătorii-descărcatori, să ne treceti la contul 'Mijloace Fixe', începând de la întâi ianuarie". De obicei nu are replică, abia îi merge mintea, doar dacă începe să tipe și să amenințe cu militia și securitatea. Așa și acum, a rămas cu ochii mijind. "Pai, de atâta cărat pe scări și încărcat în camioane, ne-au întepenit salele... și, a propoz, nu ne dați vre-o săptămână liber de Revelion, că freție 'Diana' ne cumpărăm singuri?" Toată lumea din jur a început să hi-hi-hi, ho-ho-ho, ea le-a urmat exemplul, vai ce gluma bună, eu mi-am luat lada în cârca și i-am lăsat plesnind de voiebună, ce Dumnezeu era să mai fac?

3 Decembrie

Azinoapte am reusit să vorbesc cu Adriana la telefon pret de trei ore. Saracul tata, el plateste telefonul - și chiria, și întreținerea, și televizorul, și electricitatea, și mâncarea, și țigarile mele... doamne, trebuie să fac ceva, cumva, decât să număr cele câteva sute amarâte ce la iau pe o luna de munca de ocnas.

4 Decembrie

În fine, Dan a reusit să strânga pe pereti cam cincisprezece-douazeci de ceasuri, de toate formele și marimile, și care nu merg de nici un fel. Printre ele și o pendula batrâna care arată superb. Pe latura din dreapta, între perete și cutia de lemn, un paianjen a tesut o plasa mare, și pe urma probabil că s-a plictisit și a plecat, că de vazut, nu l-a vazut nimeni, niciodata. Totul arată așa de frumos, că Dan nu s-a îndurat să strice alcatuirea asta de liniste și uitare, și bine a făcut. De câte ori trec pe la el stau și mă uit că prostul cât de minunat arată lemnul vechi ocrotind în el timpul ce a încetat să se mai scurga, încatusat de zid cu matase.

7 decembrie

Apartamentul lui Dan capata din ce în ce mai multă culoare. În bucatarie, pe ușa frigiderului, a aparut un afis care zice așa: "Camera de vid". Cum nu se poate mai adevarat.

8 Decembrie

O iau pe Adriana de la meditatie și ne plimbam aiurea pe strazi. A nins subțire, nu e frig, și a mai ramas alb doar prin gradini și peluze. Pe starda și pe trotuare, roțile și talpile pantofilor l-au strivit repede. Parcul Ioanid e pustiu, și cei câțiva soldati albastri din împrejurimi ne privesc circumspecti. Ne doare drept în cot, ne oprim la câțiva pasi de un pichet și ne sarutam ca-n filme, vre-o trei minute. Un plutonier apare și ar cam vrea să ne zica să o luam din loc, că e ambasada în spatele gardului, dar noi continuam să ne pupam, el tuseste să ne faca atenti, ne pufnes te râsul, în fine facem pasi. E urât parcul Ioanid, niciodata nu mi-a placut. Dar precis nu știu de ce naiba. Poate pentru că are iarba putina și firava, și prea mult cacat de câine. Sau poate pentru că am avut ocazia să cunosc o gasca ce își trecea zilele pe aici, toti cu parinti ajunsi, toti cu ifose și fandoseli de-mi venea să vomit. Bietul Ioanid...!

15 Decembrie

Numaratul și expeditul de martis oare se îndrepta triumfal către apogeu. Lumea crede că totul tine câteva zile, atunci la sfirsitul lui Februarie, dar de fapt începe cu o jumătate de an mai 'naite. Muncim pe brânci, bat baloti pe lăzi și încarc camioane până la extenuare. S-a făcut frig rău, juliturile, zgârieturile și loviturile de pe mâini mă dor al naibii de tare, dar nu pot purta manusi, că se uda din cauza zapezii, umezeala amplificând chinul.

Killerul pune o coala alba de ambalaj pe o lada, și începe să taie o bucata de slanina în cuburi mici, aproape perfecte. Are mâini mari în comparatie cu cât e el de sus până jos, și briceagul abia se vede dintre degete. Face totul de parcă ar fi filmat cu încetinitorul, și cu un fel de exactitate în miscari, ceva care mă obliga să-l urmăresc fără să îndraznesc să-l întrerup, îmi da impresia de ritual sacru, la fel se întâmpla și când îl privesc desfacând lădițe de ceasuri, face surcele pentru soba de acasă, nu-mi pot dezlipi ochii de la mâinile lui, și dupa o vreme parcă mi se strânge pielea pe mine, dar că un fel de eliberare de energie interioara, sau cum naiba să-i zic? Din servieta "diplomat" scoate un borcan de mustar, și-l pune alaturi de cuburile de slanina. E o poveste cu servieta asta. E nemaipomenit de frumoasa, dintr-o piele fina, vișiniu închis, cu cifru la încuietori, și rame de metal de culoarea aurului, lucrate cu mestes ug și temeinicie. Iti da o senzatie de placere când îți treci palma peste fetele de piele fina și catifelata. Costel a luat-o absolut noua, de ocazie, în cârciuma la "Apolodor", pentru cincizeci de lei! Servieta facea cu mult mai mult, câteva sute bune de tot, se vedea clar că nu era purtata de loc, și Killerul e tare mândru de ea. Înăuntru gasesti tot ce nu-ti trece prin cap: mâncare, hârtie de ambalaj care seamana cu hârtia igienica și este folosita ca atare, sfoara, cuie, scândurele de aprins focul, și nu de putine ori, o sticlă de ceva bun. Acum de pilda, da la iveala o "jumătate" de afinata făcută de el. Are un talent special la făcut afinata, n-am baut nicaieri una mai buna, nici macar aproape. Mai apare și o pâine "Dâmbovita" rupta pe din doua, Killerul pune totul laolalta, și-mi zice să-i chem și pe ceilalti. Ma zmulg cu greu de lângă el, tot ceremonialul asta parcă m-a împietrit privindu-l, mi se furnica pielea.

Suntem cu totii adunati în jurul bunatilor, mai puțin Vova, care, desigur, s-a dus să se spale pe mâini. În urma, apare și el stergându-se atent, zgârieturile și zdreliturile îl ustura, are câteva bandaje de leucoplast, dar mie mi se păr inutile, așa că am renuntat să mi le mai aplic. Sticla cu afinata face un tur de salut, afinata este gustoasa și îndeajuns de tare să simt cum îmi alunga frigul din madulare. Mai toată dimineata mi-am petrecut-o pe afară, prin curte, și nici nu pot să pun prea multe toale pe mine că mă încurca în miscari. Cornel mai mult vorbește decât manâncă, din când în când ia în vârful briceagului o bucată de slanina, mai trage un gât de afinata, apoi sterge lama de otel, și servieta "diplomat" o primește cu îngaduinta înăuntru, într-unul din multele buzunare și despartituri. Abia dacă a ciugulit de doua-trei ori, și acum ne privește satisfăcut cum ne înbuibam. Alcoolul ne-a dezmostit bine, e prea mult de munca și la zece n-am avut timp pentru escapada obisnuita, din cauza frigului în loc de bere am schimbat-o pe tuica fiarta.

Nea Fane apare și el, "păi bine, bă, va tineti de bairamuri și nu ziceti nimic?", ia câteva cubulete de slanina, trage un gât de afinata, și își aprinde o țigară. E în forma șefu', Steaua a terminat bine turul campionatului și are toate sansele în "Cupa", o să-l mai tina euforia până dupa Anul Nou, noi îl tachinam cu obisnuitele acuzatii despre arbitrii corupti și meciuri câstigate pe blat, dar lui nu-i pasa, și face mișto de "Rapidul" și de "Craiova", mai precis de mine și de Sorin. Dupa parinti, Sorin e doar pe jumătate oltean, dar cu sufletul pe de-a-ntregul, când îl asculta pe Tudor Gheorghe plânge, și când joaca "Universitatea", nu-i mai trebuie nici mâncare, nici apa; îi trebuie vodka.

16 Decembrie

Zi mare, la televizor (cât o mai exista), numai aiureli. Stau și încerc să zdranganesc la chitara, dar mâinile îmi sunt parcă umflate cu pompa, și vorba lui Topârceanu... Soneria de la intrare începe să urle în dementia, precis că e unul din gasca și s-a uitat cu degetul pe buton. Deschid, și Neluțu cu Paul navalesc precum în vechime inamicii poporului Daco-Roman abia format. Paul cara pe umar o geanta ce pare că a adunat în ea toată recolta unui CAP fruntas în întrecerea socialista. Pentru o clipa sufletul mi se umple de speranta, dar nu aud deloc clinchete cristaline, așa că încerc să-mi refac moralul zdruncinat de crunta dezamagire aprinzându-mi o țigară. Fermoarul gentii este tras cu o miscare eleganta, apropape martiala, apoi Paul se tavaleste satisfacut pe un scaun.

Suntem cu totii în bucatarie, că am lăsat aragazul aprins, și e cald, Neluțu a făcut deja inventarul frigiderului, roade un copan de pui și mormaie ceva aratând cu un deget către geanta. Ma uit înauntru, și mai că înmarmuresc de surpriza, e plina cu carti, multe și nu tocmai noi. Îmi dau cu parerea că se fac necesare oarece explicatii. Mi se ofera prompt. Paul a reusit să împrumute pe termen nelimitat câte ceva din biblioteca intreprinderii, dar așa, pe alese. Neluțu a mers cu el să-l ajute să care geanta aia cât bena unui camion de șai'spe tone. Ma uit la câteva titluri, și mă cuprinde invidia, lui Paul îi pica fisa și râde mefistofelic. Nu stateau deloc rău tipii la intreprinderea respectiva, o garnitura de zile mari.

Decembrie

În consignatia de la "Curtea Veche", în afară de covoare de Buhara, unele mai mult zdrente, și de lampadare cu lei și îngerăși de tabla, sunt tot felul de lucruri mici și minunate, odată mi-am luat un tigaret de ambra lung și plin de gratie. Spre una dintre scari, tablouri facute de mâini care când s-au nascut aveau o pensula între degete. Între ele, un Ciucurencu în fata caruia ramân fără suflare cam cinsprezece minute. Fata de celelalte nu costa chiar atât de mult, și mă întreb de ce pe el nu l-or iubi oamenii la fel ca și pe ceilalti maestrii. Adevarul este că stă cam de mult prins în cui, cred că de o luna și mai bine, nimeni nu vrea să-l cumpere. L-aș lua eu dacă cei cicsprezece lei din buzunar mi-ar fi de ajuns. Printre cei mai recenti gasesc unul care-mi pare formidabil. Tabloul e mic, pierdut printre multe altele, semnat Gh. Botan, habar n-am cine-i tipul, dar îmi atrage privirile și mă tine tintuit în fata culorilor.

Pe Lipscani lume și nu prea. E frig, însa nu îndeajuns pentru a întari mâzga de pe jos. Azi mi-am luat liber, că duminica trecuta am fost de garda, și mă tot învârt prin oraș.

Acum nu mai știu încotro s-o iau. Cobor spre piata, îmi apare în drum Cafeneaua Veche, mă hotarasc să intru, destule mese neocupate, dar nu peste mult abia de-ai să poți gasi un scaun liber. O chelnarita arborând un aer plictisit, parcă amarâta că trebuie să-și piarda timpul cu mine, mă întreaba ce vreau, și se întoarce repede cu o cafea care miroase bine, să vedem cum o fi la gust. Îi dau banii, îi ia de parcă ar fi facuti din hârtie igienica folosita, și dispare dupa o ușa din spatele tejghelei. Stau ca boul și mă uit pe geam. Aerul e cam cenușiu, sau poate sunt eu într-o pasa proasta. Doi tipi, la câteva mese mai încolo, vorbesc tare despre "arta pentru arta". Unul dintre ei are un cojoc alb și mitos, precum ciobanii la munte, pe care n-a catadicsit să și-l scoata. Amândoi poarta cizme negre, până la genunchi, ca alea din armata. Încolo, destul de normali, barba, plete. Atât doar că se zbuciuma și gesticuleaza de parcă i-ar durea burta.

Ramân cu ochii pironiti pe geam. Doi pantofi având acelasi numar ca cei ai Cenuseresei mângâie cu gingașie pietrele pavajului. Posesoarea cara dupa ea o punga de plastic mare cât un sac de cartofi, și are doi ochi verzi așa de frumoși că-mi vine să ies direct prin geam și să-i sarut. Sar de pe scaun de parcă aș avea iarasi optsprezece ani, iara nu douazeci și trei batuti pe muche, și dau buzna pe ușa afară.

"Frumoaso, ti-s ochii așa de negrii, încât seara când stau culcat cu capul în poala ta..."

"Da, știu, aa-co-pe-riiiiiid, paaaa-mân-tuuuuul..."

Începem să cântam amândoi melodia lui Bogardo, spre - hai să folosesc un cuvânt nu prea tare - nedumerirea trectorilor care se opresc aiuriti să ne priveasca. Înaintez spre ea cu gesturi largi, martiale, ca un prim solist de

opereta. Îi iau punga din mâna, apoi o iau în brațe și ne sarutam cu mult mai mult decât ar fi fost “normal” în condițiile date.

“Hei, ce-i cu tine pe-aici?”

“Pai tocmai audiam o prelegere despre rolul artistului în societate. Hai să intram.”

Punga e burdusita cu pachete și pachetele, e clar, n-are rost să-i stric aranjamentele întrebând, într-un fel îmi pare rău că s-a întâmplat așa.

“Tu ce vrei să iei?”

“...păi...de fapt nimic.”

“Aha, păi atunci o cafea, garantez că se încadrează perfect în nimic.”

“Ce faceai prin oraș, umbli hai-hui...”

“M-am uitat puțin prin anticariate și la tablourile de la ‘Curtea Veche.”

“Asculta, Marian, de ce-ti pierzi tu vremea de pomana, de ce naiba nu te apuci să- nveti, uitat-te și tu ce mâini ai, sunt numai rani, ce te retine, că griji pe cap nu ai, slava domnului...”

“Motanule, te rog eu frumos, nu începe...”

“Bine Marian, nu încep, dar poate că am și eu dreptul, așa, un pic de tot, să mă gândesc la viitor.”

Îl descopar deodata la câțiva pași în spatele scaunului ei. Pentru că nu sunt singur, îi este rusine să se apropie. Sta în picioare, legănându-se încet de pe un picior pe celalalt, și asteapta să-l vad. Acum mi-a prins privirea, și gura i se strâmba într-un fel de zâmbet care-i descopera dintii îngalbeniti. Paltonul îi atârna ca pe gard, cu vre-o cinci numere mai mare, îl are îmbrăcat direct peste o camasa ce fuse alba acum trei-patru ani. Sta așa, așteptând, nestiind ce să faca, și-a prins degetele de la mâna stânga cu celelalte și le freaca în nestire. Stiu ce vrea.

“Adriana, ti-au mai ramas ceva bani?”

“Ihâ, pentru ce?”

“Da-i încoace”

Îmi întinde portofelul, și face ochii mari când aleg o hârtie de o suta, mă ridic. Ea mă urmareste neînțelegând nimic, nici nu are cum, mă opresc lângă el și-i zic “buna ziua”, suna ciudat, foarte oficial, dar niciodata n-am știut cum să mă adresez omului astuia. “Marian, da-mi cinci lei, n-am mâncat nimic de ieri”, îi întind hârtia de o suta, ramâne pironit nestiind ce să faca, așa se întâmpla mereu de când îl cunosc, încă nu a învățat că-i dau cât pot de mult, el totdeauna asteapta doar câțiva lei, în mintea lui notiunea de bani se reduce la pretul unui sfert de “intermediara” și a unei sute de grame de salam, acum reușește să articuleze un fel de “ha”, îl simt cum tremura tot de parcă ar fi minus douazeci de grade în cafea, îi bag bancnota între degete, “mă duc, mă duc la expresul asta de-aicea, mă duc să manânc”, paseste repede privind spre mine și făcând mereu “ha”, înecat de uimire și fericire.

Ma întorc la masa, ea nu mă întreaba nimic, mă lasa-n pace, are ochi frumoși și luminoși, și eu o iubesc nespus.

“Mai stam, sau vrei să mergem?”

“Nu, Marian, hai să mergem.”

Îi iau mâna într-a mea, încap amândoua în buzunarul hanoracului. N-aș putea spune că nu mă simt bine, dar exista ceva care mă întoarce pe dos, ea simte, încearca să mă duca cu mintea în alta parte, ne oprim la o vitrina,

“...uite, Marian, vezi fotoliile alea de acolo, în coltul de lângă recamier, și-a luat Liliana doua, nu-i așa că sunt frumoase, mie îmi plac la nebunie, dar nu maron, aș vrea albe, albe de tot, și în fata lor, pe parchet, ceva ca o blana de urs polar, știi bancul ala, cum să omori un urs, îți trebuie un kilogram de faina, una bucata gheata, și una bucata oglinda, te duci și te strâmbi la urs, el se ia dupa tine, tu te urci în pom, el în continuare dupa tine în pom, când esti deasupra lui îi torni faina în cap și te dai repede jos pe partea cealalta, ursul se da jos dupa tine, îi dai oglinda, el se uita-n ea și se crede urs polar, se culca pe bucata de gheata, face meningita și moare.”

“Da, Adriana, sunt frumoase fotoliile.”

“Asculta, domnul meu, la urma urmei cine e tipul? N-aș vrea să spun lucruri nelalocul lor, dar mi se pare cam tigan, groaznic de murdar, și cam redus mintal.”

“Da... e tigan, adică să fiu sincer, cu precizie nu știu, dar arată, așa am auzit și de la altii, și cred și eu ca și tine, dar redus mintal nu e, ohooo...nici n-ai tu idee... Am să-ti dau suta aia înapoi când iau bani peste doua zile. Și-ti mulțumesc mult pentru azi.”

“Da-o naibii de suta, acum ce mai conteaza...”

“Am să ti-o dau înapoi, conteaza.”

“Marian, nu-i nevoie...”

“Ba da, e nevoie, nici nu ști tu cât e de nevoie, îți spun eu că e nevoie.”

“Bine Marian, fa cum crezi tu.”

“Am să-ti dau bani înapoi, să nu care cumva să zici nu, înțelegi?”

“Da iubitele...”

“...și dacă eu sunt un idiot și fac tot felul de idiotenii, tu trebuie să mă aprobi tot timpul? O să-ti iei paralele înapoi de urgenta.”

Asteapta să termin, e linistita și plina de pace.

“Tot nu mi-ai spus cine e?”

Brusc îmi dau seama că am fost mitocan, am tipat la ea, mă abtin cu greu să nu mă feresc de cerul care mi se prabuseste în creștet.

“Motanule, are un doctorat luat în Franta, ceva cu istoria literaturii, așa am înțeles de la terte persoane. Am auzit niște indivizi făcând mișto de el că vorbește tiganeste cu accent frantuzesc. Marele lui vis, înșua, a fost să cânte la vioara, și cânta precum o cizma, de fapt nu cânta de nici un fel, produce un fel de zgomote, l-am auzit. Nu știu cum de a ajuns în halul asta, cred că are cam saizeci de ani, știu că nu profeseaza și nu am idee de ce, dar așa cum e acum, nu-l angajeaza nimeni. Dacă tipi la el se sperie, îi apare pe fata o expresie de groaza ce nu poate fi descrisa în nici un fel, și încercaca să fuga sau să se ascunda. Din când în când, dau peste el prin oraș, mai mult prin zona asta, deși l-am întâlnit și prin Cismigiu, și în sus, spre Radio. Îi dau bani. Nu vreau să te jignesc, știi că te iubesc mai mult decât orice pe lume și îți cer cu umilinta iertare pentru adineaori, dar tu n-ai dreptul să-i dai. Sau poate că, încă, nu ai dreptul. Dar nu știu de ce, pur și simplu așa simt.”

“Marian, știi ceva? Mai sunt încă câteva ore bune până vin ai mei de la sevicu.

Hai la mine, am să fac ceva bun de mâncare iar tu o să mă lauzi ce bucatareasa nemaipomenita sunt, și o să mă saruti.”

“...foame, nu-mi e, am...”

“Atunci am să-ti fac niște clatite cu dulceața de vișine, și am să-ti dau și un pahar cu lapte să le acompanieze. Și bineînțeles că tu tot o să mă lauzi și o să mă saruti.”

“Suna bine, da’ credeam că tu știi că nu-mi place laptele, e prea alb, nu se vede prin el...”

“...iar banii e musai să mi-i înapoiezi. Și uite, îți luasem cartea asta pentru Craciun, dar ti-o dau acum, Baudelaire, în original, am găsit-o la anticariatul de după colț, ia uite din ce an... ei, ce zici matală? Acasă, după clatite, tu te așezi în fotoliu, eu mă ghemui lângă tine, am să închid ochii și îți citesc.”

“...păi, tu le ai pe asta cu engleza...”

“Ai să-mi citesci, da?”

“Da, am să-ti citesc...”

“Și îți traduci ce îți place tie cel mai mult?”

“...păi, ai editia aia îngrijita de Geo Dumitrescu...”

“Nu, îți traduci tu, așa cum crezi tu, cu vorbele tale. Și la sfârșit, eu am să-ti spun că te iubesc, tu mă mai saruti odată, și pe urma pleci repede, că nu vreau să te gasească ai mei când vin de la serviciu.”

Decembrie

Pe una din mese troneaza tot felul de bucate de Craciun. Printre ele descopar niște slanina afumata, frageda de se topeste când o atingi cu degetul. Mi-o fac imediat prietena. Bucuria cea mare vine însa de la mama Anica. Are câte sticle de vin făcut în curte, un vin foarte negru în care trebuie să fi pus și câțiva ciorchini de “ananas”, se simte pe limba. Avem multe de făcut, dar nimeni nu face nimic întru prosperitatea întreprinderii. Ce naiba, odată pe an e Craciunul. Îi dau înainte cu slanina pe care o stropesc din belsug cu vin. Mai toată lumea a adus și mâncare și bautura, dar prea buna e “motorina” lui mama Anica, mi se pare că aș fi un pacatos dacă aș bea altceva. Toate normele de ordine interioara sunt ignorate cu desavârsire, ne aprindem câte o țigară, dezmat total. Silvia da drumul la tranzistor și o ascultam extaziat pe Angela Similea, care și de data asta mi se pare cutremurătoare... Sorin e nedumerit, “de ce nu s-o fi făcut dom’le croitoreasa?”, vinul ne face să vorbim din ce în ce mai mult și mai tare, îi declarăm amor Clarei, iar nea Fane, pentru a nu știu câta oara începe să ne povestească cum a fost la “Cotul Donului”, și cum juca el poker cu Sartre. Vova îl privește cu o mină serioasă, îl întreabă cine a luat bani, “păi cum, bă, puteam eu să-l las pe un geniu ca el fără parale?”, “nu, șefu’, mă refeream la ‘Cotul Donului’”, începem să ne cam tavalim pe jos de râs, nea Fane, ca de obicei, a mai tras niște coniac înainte, în bar la Carul cu Bere, acum îi pica mai greu fisa, simte însa că ceva e în neregula, nu se supara, e om bun șefu’, are suflet mare, cu siguranță că d-aia nici nu i-a luat banii lui Sartre, acum ne releva faptul că fii-su, în vîrsta de numai cinci ani (nu prea s-a grabit nea Fane) înjura cel mai bine dintre toți copiii de pe strada lui, noi îl felicităm fierbinte pentru acest spectaculos succes, și mai închinăm câte un pahar cu vin pentru realizări viitoare, de și mai mare rasunet.

Nu am baut prea mult, spre marea bucurie a lui Sorin și a lui Vova, care au ras tot. Nu avea rost să fac excese, eram invitat seara la Costică, am fost colegi de banca în liceu și am ramas prieteni buni și după. Mai târziu, când s-a însurat și Rodica a nascut o fetita, i-am botezat-o, și acum suntem și neamuri.

Ne-am adunat la el cam toată gasca, Neluțu vine mai târziu, se îmbracă în Mos Craciun, a făcut rost de un halat din ala rosu ce-l poarta, în perioada asta, tipii cu tarabele de loz-în-plic. Cum naiba, numai el știe. Avem doi candidați la cadouri, asta mica a lui Costică, și pustiul lui Neluțu, amândoi într-o stare de excitație imposibilă. Am ocazia să învăț noi versuri din lirica pentru copii:

“Sus în pom e-un puisor’
Jos sub pom e-un betisor.
Daca tu-mi iei puisorul,
Eu te bat cu betisorul”

Nu-mi vine să cred pe ce se scot banii de la edituri. Adriana stă lângă mine pe fotoliu, mi s-a ghemuit la piept, și râde sanatos de inocenta dezlantuită. “Marian, o să avem și noi copii, nu-i așa, întâi un băiat, și după doi-trei ani, o fetita. Da, vrei?” M-a luat pe nepusa masa. O privesc în ochii ei frumoși (au sprâncene ce degaja cruzime, uneori, adaugând frumusetă) și dau afirmativ din cap. Ma saruta repede de parcă ar face o șotie, și se lipește iar de mine. O cuprind pe după spate, în palma îi simt sânul pe sub bluza, are săni mari și atât de frumoși de parcă ar fi fost făcuți de comandă, continui să țin în palma rotunjimea dulce, îmi vine să o mângâi toată, of doamne, de ce nu putem fi acasă, adică acasă la noi, să o pot mângâia când vreau, și să-i strig din bucatărie în dormitor că o iubesc.

Îmi aprind o țigară, încerc să reintru în atmosfera din camera, bradul e într-adevăr reușit, ce-mi place cel mai tare este că nu are beculete clipocitoare ci lumânări adevărate, când sunt aprinse îi dau un aer de blândete și liniște, pe întuneric o să fie un vis. Într-un târziu apare și Mos Craciun, care merge din greu sprijinindu-se într-o prajina de vre-o doi metrii (la ce stâna o fi gasit-o, mai frate?). Pe umăr poarta un...rucsac, în rest însa, e cel mai autentic Mos Craciun posibil. Pustanii aproape că au paralizat de emoție, își țin gurile ușor deschise și au ochii cât rolele de la magnetofonul profesional a lui Paul. Moșul se așează și se declară însetat, mă reped fără să preget și-i ofer un pahar cu apa minerală “Biborteni, cea mai buna din lume”, Mosul însa nu este de acord nici cu gestul, nici cu explicația mea, îmi arunca niște priviri pline de jaratec și flacări, apoi, cu vorba blândă, ne expune teoria precum că din strabuni se știe că iarna este anotimpul când, în fine, aflăm dacă strugurii s-au copt îndeajuns, sau nu. Se ridică abia-abia, își toarna singur un pahar de Otonel (a umblat Costică până l-a gasit, de a

făcut gauri în talpa pantofilor), un zâmbet îi înfloreste între mustatile și barba de vata ce i le acopera pe cele adevărate, și după ce ne blagosloveste cu un "să trairi, copii mosului", se așază pe un fotoliu de unde îl scoala pe Dan, bodoganind ceva despre lipsa de respect a generației tinere, și face semn juniorilor să se apropie.

Se spun poeziile învățate și repetate încă de acum o luna, aplauze, câte unul dintre noi mai face pe souffleur-ul chiar dacă moșul ridică degetul a dojana, mângâieri, îmbrățisări. Rucsacul conține o gramada de daruri, ciocolata de tot felul, o pusca cu ventuze, papusi, masinute, manusi, fulare, și ciubotele, dar nu numai pentru cei mici ci și pentru ceilalți, eu mă aleg cu un after-shave "Cambridge" și... o pană pentru chitara, Adriana, cu o geantă plus manșă, am dat pe ele, la Fondul Plastic, salariul meu pe trei luni, ar trebui să-i sarut picioarele lui taica-meu care m-a finanțat și de data asta. Cam toată lumea știe de la cine vin darurile, dar Costică și Rodica au fost niște dulci, au mai adăugat câte ceva de la ei pentru fiecare. Ma gândesc acasă, la mama, i-am lăsat florile și darul sub pom, mai bine să-i dau un telefon, "sar' mâna, voi ce faceți... da?... când au venit?...nu, eu mai stau pe aici, cred că până mai târziu, da, bine, sar' mâna", sunt tot felul de neamuri acolo, nu știu de ce naiba totdeauna mi s-a aplecat de reuniuni d-astea de familie, sunt un pacatos, ce mai încoace și în colo, Adriana vine la mine cu două pahare, îmi da unul și mă saruta, îmi sopteste că mă iubeste, ne pupăm, ne pupăm iar, vinul e nemaipomenit, apare și Neluțu din ușa dormitorului unde și-a lăsat de o parte straietele de loz-în-plicist.

Ne asezam la taclale. Dan vorbește în araba, un dialect mai bine zis, pe care îl înțelege numai el, dar despre care poți să juri că este adevărata limba a Koranului. Râd până mă apuca crampele, Dan continuă foarte serios să ne explice ceva, Costică are puterea să apese pe butonul de înregistrare a magnetofonului. Rodica apare cu un vraf de extemporale, e învățătoare la o școală în Pantelimon, "bai, au ăștia niște chestii de cadeti de pe scaune", iau unul la întâmplare, "ziua începe la ora douăsprezece noaptea și se termină în același timp", îmi aprind o țigară și încerc să-mi trag sufletul, rasturnat pe un fotoliu. Vorbim într-una, când totuși deodată, când fiecare în parte, printre frânturi aud dinspre Neluțu "pot chiar să spun că America de Sud este continentul cu cea mai mare densitate de revoluții pe kilometrul pătrat", îi prind privirea Adrianei, e în celălalt colț vorbind cu Dan, îmi arată dintisorii și se face că ar vrea să-i înfigă în vre-un deget de-al meu, o privesc mai departe, e frumoasă. Costică propune să facem un biliard, "messire avem unul din ala cu ciuperca", tragem la sorti echipele. Suntem trei într-o echipă, eu am picat cu Dan și Rodica, jucăm pe o bere, am onoarea să fiu prima mâna și darăm ciuperca, cum naiba, mă umple furia dar nu zic nimic, noroc cu Rodica ce face o gramada de puncte.

Duminica

Stau de vre-un sfert de ora în statia treleibuzului, asteptând. I-am luat o garoafa de la tiganca ce are taraba chiar în coltul cabinei de așteptare, și acum îmi vine să-i dau telefon Adrianei și să-i spun că dacă nu apare în cinci minute o să i se ofileasca floarea, că eu mă duc să trag o bere la "Rucar", și garoafa nu stă bine în paharul cu bere. Un tip, ce se vede treaba că tocmai și-a terminat bani în cârciuma mai sus amintita, se apropie de mine clatinându-se, și-mi cere respectuos o țigară. Îl servesc, îi ofer și foc, și pentru că tot n-avem ceva mai bun de făcut, ne împrietenim. Aflu că este un nestavilit iubitor de cultura, artele în general și poezia în particular, le devoreaza cu aviditate în fiecare zi a anului, chiar și duminica, când toată lumea are liber și se odihnește, da' el nu, el stă cu cartea în mână. Este un model de tata de familie, și, lucru rar, își iubeste soacra. Lucru și mai rar, o idolizeaza. Aflu că aceasta femeie este cu totul deosebita, înțelepciunea, altruismul, daruirea, și bunătatea ei sufleteasca, au reusit încetul cu încetul să contureze în sufletul lui cele mai nobile simtiri pe care un ginere le poate nutri pentru mama nevastei sale. Dar lucrul care îl emotioneaza pe el cel mai tare este vasta experienta de viața a acestei femei. Ca atare, el considera un pacat de neiertat că oamenii din cele patru colturi ale lumii să nu afle despre aceasta minunata mama și mama-soacra, așa că se va apuca să scrie o carte careia îi va da un titlu simplu, dar de o expresivitate zdrobitoare: "Din viața lu' soacra mea".

Îl ascult fascinat, n-am mai auzit până acum o chestie ca asta. Tipul îmi cere încă o țigară, mă execut prompt, curios să aflu mai departe ce și cum, dar soarta cruda curma cu nepasare laudabila mea tendinta către eruditie. Aud vocea Adrianei care își cere scuze că a întârziat, aducându-mă înapoi pe pamint, de acolo de sus, din lumea ideilor pure unde acest om reușise să mă traga dupa el. O, vai!

"Asculta, Motane, ti-ar place să scriu o carte despre maica-ta?"

"Cum adică să scri o carte despre mama?"

"Uite-așa, o carte în care să cânt tandretea, daruirea și uitarea de sine, devotamentul unei soacre pentru familia ei. O carte pe care citind-o..."

"Marian, acum o ora când am vorbit cu tine la telefon nu am sesizat nici un fel de manifestari care ar putea produce îngrijorare colectivului de medici de spitalul ala...ști tu... Sper că n-ai patit nimic între timp, ceva, poate un turture picat..."

"Iubita mea, cu dezamagire țin să îți aduc la cunoștință faptul că nu înțelegi nimic din aceasta colosala îngemănare de sentimente care înseamna iubirea de soacra. Ar trebui să petreci ceva mai multă vreme prin statia aia de la Rucar..."

...pentru că nu aștept troleibuzul câte douazeci de minute și mai bine de fiecare data."

"Zâna mea, ce înseamna douazeci de minute..."

"Zânul meu, nu înțeleg ce ti s-a întâmplat, dar las-o balta! Mai bine m-ai saruta odată, dar așa, în viteza, să nu provocam vre-un fel de indignare cetateneasca madamei de pe scaunul ala, nu, pe rândul din stânga, aia cu caciula din blana de hidrocarburi, ne fixeaza de când ne-am urcat....a propos, tu ai taxat bilete?"

Prea târziu pentru bilete, coborâm, și o luam la pas spre Sala Paltului.

Catedrala Sf. Isoif a cam fost zdruncinata la cutremur, acum au început să o refaca, cu încetinitorul, mă gândesc că din cauza fondurilor. Ma uit pe pereti și mă cam prinde amarul vazând urmele noi de tencuiala peste vechile decoratii. Sunt sigur, însa, că nu or să o lase așa, au oameni de meserie care lucreaza acolo. În general nu prea am mers eu pe la biserica (!), bă sincer să fiu nici nu îmi aduc aminte cu precizie de când n-am mai intrat într-un lacas sfânt. Când eram copil, mama mă trimetea de Boboteaza să iau apa sfintita de la biserica Silvestru, în apropierea careia locuiam. Umila mea contributie la notorietatea respectivei biserici a fost un geam spart la casa parohiala din spatele ei, facând, împreuna cu Valentin, prietenul meu de nedespartit din anii copilăriei,

rachete din cutii goale de conserve și carbid. Acum, Adriana m-a rugat privindu-mă în ochi cu seriozitate solemnă să accept să o însoțesc în fiecare duminică la slujba de după-amiaza.

La început a fost interesant, eram curios, dar după o vreme am început să mă plictisesc. Stau înșă cuminte, respectându-i pe ceilalți. Slujba decurge în liniște și pace celestă, și eu nu pot să nu mă gândesc că nu mi-ar strica să am microfoanele și amplificarea ce au tipii. Sînt etichetate "Shure", și respectiv "Vox", mai mult decât atât nici că-mi doresc.

Preotul pregătește bucatele de pâine și vinul de împărtășanie. Are o cupă superbă, nu am idee dacă din metal nobil sau doar o copie reușită, dar care aduce parcă un plus de noblete și rafinament. Ma uit la el cum toarna vinul...simt că-mi explodează o grenadă în piept. Fac eforturi supraomenești să mă abțin, să nu râd, Adriana se uita la mine cu groază, crede că mi-e rău, mă stercor cum pot printre banci, ajung în sfârșit afară, pot hohoti în voie, doamne, mare păcatos mai sunt, dar ce pot face, asta mi-e informația genetică, și privindu-l pe preot nu știu cum mi-a venit în gând Villon, îi explic Adrianei, nu-i vine să creadă, s-a înroșit la față și tremura, da, știu, e nesimțire curată, "Marian, din considerație și respect pentru loc și pentru oamenii de acolo...". De fapt nu e nevoie să mi se reamintească, nici nu m-a încercat vreodată un altfel de gând, dar acum pur și simplu s-a întâmplat să-mi vină în minte asociația asta de idei, îmi vine iar să râd, îmi musc buza încercând să nu, dacă râd acum, în fața ei, e rău de tot, ea îmi tot explică ceva făcându-mi morală. Ne întoarcem la locurile noastre, lumea se uita la mine cu compasiune, ei tot cred că mie mi se făcuse rău, încerc să-mi golesc mintea de orice altceva și să fiu atent la slujbă, că sunt băiat deștept și dacă vreau pot să o fac, și oricum trebuie să ies până la urma basma curată și din chestia asta.

La întoarcere ne oprim în barul de la "Turn". Ea e încă separată rău, eu mă simt vinovat și bun de dus la spânzurătoare, drept care am nevoie de ceva să-mi întrezeze psihicul. Ne așezăm la o masă, nu zicem o vorbă nici unul, nimic, ne prindem privirile și stăm așa câteva secunde. "Iarta-mă, Adriana, zău, n-o să se mai întâmple". Are mâini mici, "mângâietoare", îmi place când mi le trece prin păr sau pe față. "Dacă nu erai așa dement, nu cred că mă uitam la tine", eu îi mulțumesc pentru destainuire.

Apare un chelner care ne întreabă ce vrem, vorbește cu noi și se uita pe pereți, mă enervează, îi spun să ne aducă un Cinzano și un coniac, apoi îl întreb dacă a terminat de numărat. Ramâne cu ochii pironiți pe mine, în fine are o reacție om normal și mă întreabă ce să numere. "Caii verzi, desigur", și îi zâmbesc ca pe platoul de filmare. Ar avea la îndemână o scumieră cu care să-mi dea în cap, se controlează cu greu. Până să ne aducă comanda, Adriana îmi da bani pentru nota de plată, că eu iar sunt pe geantă, și n-am mai îndrăznit să-i cer lui taica-meu...

Iarna

Bebel stă o clipa concentrându-se cât poate el de mai mult și mai mult, sprijinit bine în betele schiurilor, și încercând să adopte o pozitie cât mai apropiata de a celor pe care i-a vazut la televizor, la Val d'Isere și St. Moritz. Panta e mica și scurta, tine doar douazeci-treizeci de metrii, dar inventiile alea pe care le are el în picioare prinse de clapari au fost facute să alunece, așa că legile fizicii actioneaza din plin și viteza creste din ce în ce, sugerând puternic că prima lectie de schi a lui Bebelu se întreveade a fi nefasta. Dupa câte reusim să ne dăm seama de pe margine, l-a cam cuprins panica, și nestiind cum să se opreasca altfel, se napusteste cu încredere oarba într-un troian de zapada, lasându-se să cada din viteza. În secunda urmatoare atât el, cât și spectatorii, concluzioneaza fortati de circumstante că alegerea a fost cât se poate de neinspirata, sub omatul imaculat zacând o buturuga de brad care în nici un caz nu reprezenta un raspuns la necesitatea stringenta pe care bravul schior o revendica cu disperare. Ca o încununare nefasta, unul dintre schiuri se desprinse din clapar și o lua la vale de unul singur, nerabdator să ajunga mai cât repede în Predeal.

Clabucet-Plecare e o cabana (sau hotel, sau cabana-hotel) frumoasa și la care, în principiu, se ajunge ușor. Ne-am hotarât să facem revelionul aici, câtiva din gașcă au fost fericiți că or să schieze, o pasiune care din punctul meu de vedere costa cam scump, și nu mă refer la oase rupte ci la echipament. Pai bicicleta mea "semicursiera" made în USSR costa cât un singur clapar! Am spus că în locul asta se ajunge ușor în principiu, întrucât exista telescaunul. În practica, uneori e mai dificil, cu acente de divertisment, dar nedorit.

Asa și acum, pentru că a trebuit să stau ieri mai târziu la lucru să terminam lăzile pentru o comanda, n-am putut pleca odată cu ceilalti, și astfel am ajuns cu un tren în urma lor. Adica exact la timp să nu mai prind deschis telescaunul. Bebel și Valeriu mă așteptau în gara, mai facusera ceva cumparaturi până una-alta, ambitionându-se să lichideze jumatate din stocul de vodka a unei Alimentari.

Iarna întunericul se lasa repede, la munte, însa, și mai repede, se ascunde soarele dupa culmi, și perspectiva de a urca Clabucetul prin nameti, cu magnetofonul într-o mâna și chitara în cealalta, mi-a umplut sufletul de bucurii ascunse și până la momentul respectiv, nebanuite. Neavând alta alternativa o luam ușor-ușor pe sub linia de teleferic că să nu pirdem drumul, un vânticel subtire ne daruie din plin cu mângâierea lui plus niște bobite de gheata ce le revarsa asupra-ne încercând să ne faca să nu ne plictisim de monotonia drumului. Curând, Bebelu ne-a anuntat că lui îi este cam rău, îl doare ficatul, a avut hepatita prin anul doi de liceu, chestie care nu-l împiedica nicidecum în a-și da silinta să verifice cât mai des veridicitatea dictonului ala cu vinul și adevarul, doar că el îi da o tenta slava, incolora, inodora, si rafinata perfect. Eu am luat-o înainte încercând să ajung cât mai repede și să-i anunt pe cei de la cabana, și doi Salvamontisti s-au pornit imediat întru ajutorarea napastuitorilor. La nici un sfert de ora dupa ce pleaca ei, cine apare înfruntând cu vitejie urgiile dezlantuite, Bebelu și Valeriu, mândrii nevoie mare de izbânda. Explicatii, nu, nu s-au întâlnit cu nimeni pe drum, dupa ceva vreme primim telefon de jos de la "sosire", bietii salvamontisti tot cautându-i prin troiene și nedând de ei, au ajuns până jos în vale, acum că trebuie să o ia piepits înapoi, mi se creeaza așa, o presimtire vaga, că vor avea câte ceva de spus când vor fi înapoi la hotel. Bebel arată însa într-adevar cam dus cu duhul, îl dezbracam și-l bagam în pat, cineva îi face o supa din cuburi "Vegeta", el însa are încă puterea să-și exprime ultima dorinta care bine înteles că suna așa: "da' niște vodka n-aveti?". Asta înseamna că este pe calea cea buna, totuși nu-i dăm altceva decât supa, el sufera profund, acut, deh, așa e viața. Valeriu își face cunoscuta convingerea că un strop de alcool în supa nu poate să fie ceva rău, ce, în cafea nu se pune coniac, își ia și el o ceasca de supa, tine sticlă de vodka în cealalta mâna, stă o clipa pe gânduri, apoi trage un gât zdravan din ea, se cutremura, dar înțelegem cu toti că are nevoie , e încă vânat de frig, ne anunta că avem dreptate, vodka nu trebuie pusa în supa, de fapt se bea cel mai bine fără să fie amestecata cu nimic altceva. Îl întreb dacă totuși n-ar vrea niște gheata - că n-a avut destula pe munte-n sus... - se uita la mine ca la un ianmic public, râdem, totul este O. K.

Acum am iesit să admiram frumusetile patriei, vremea e superba, nu pot să cred de cum a fost noaptea trecuta. Mai devreme au sosit și Gelu cu Gabriela, Bebelu ne anunta că el a terminat pe viața cu antrenamentele pe schiuri, cineva propune să o luam piepits spre Gârbova, aprobare unanima, într-un cor ce suna exact ca ala al Casei de Cultura din Babadag. Pe drum spre Gârbova, lume ca pe Calea Victoriei, copii, casetofoane, schiori strigând "pârtie" cu o disperare similara, îmi închipui, însetatilor calatori prin Sahara strâgând "apa". Nu le prea

am eu pe asta cu bucuriile iernii, dar prea e soare și frumos afară, fac un bulgare și-l trimit între omoplatii lui Valeriu, ce merge la câțiva pași în fata mea, începe batalia, zapada este excelentă, se presează ușor între palme și rămâne așa, strânsă. Încurcam rău pe schiorii care ne cam înjura, câte un bulgare mai găsește din când în când, cu totul întâmplător - bineînțeles - fizionomia unui pusti al cărui părinte de gen masculin, cuprins subit de bunăvoință și sentimentul îndeplinirii datoriilor civice, începe să ne povestească despre anumite înclinații sexuale pe care cu mândrie le posedă și pe care le-ar dori experimentate pe noi și pe toate rudele noastre.

Dan, care e în anul doi la biologie, mai corectează pe câte unul luminându-l cu denumirile latinești ale termenilor utilizați, și încercând să-i explice, într-o formă mai sumară, uimitoarele întâmplări ce au loc în procesul reproducerii sexuale. Gelu încearcă să se ferească de un bulgare, aluneca, și găsește că cel mai bun lucru pe care ar putea să-l facă în condițiile date ar fi să se odihnească un pic într-o vagaună din marginea drumului, spre care aluneca pe zapada, fără speranțe de frânare. Gabriela îi striga cu deznădejde în gals, "iubireeee, te duci de râpa", remarca mi se pare oarecum neclară, o întreb la ce naiba s-a referit, câțiva oameni de prin-prejur încep să râdă, adică antren, bucurie, recreație, și divertisment, că la emisiunea aia de la radio, duminica la prinz, sau ca în pliantele ONT de la agenția unde lucrează Bebelu.

La Gârbova, pe micul platou din fata cabanei se joacă fotbal, păi altceva ce să facă Românul, cu toate că nu pot să nu mă gândesc că mai bine am fi jucat mai mult fotbal să ne calificăm în Spania, și mai puțin aici. La orice m-aș fi așteptat, dar chestia asta mă depășește de sus puna jos. Întâi, că după vifornita de azi-noapte, zapada are cam patruzeci de centimetri, cu tot calciul și ras-calciul de bocanci, și apoi, că mingea nu se rostogolește de nici un fel, totul seamănă mai mult a rugby...dar e frumos, pe cinstea mea că e frumos, stau și privesc, uite domnule ce-nseamnă să-ti placă sportul asta! Nevestele și copiii tipă și se agită de pe margine și-i încurajează pe combatanții care probabil au zapada și în chiloți, o doamna, care de altfel nu prea arată a mare microbista, stă concentrată o vreme, apoi deodată, cu o putere explozivă imposibil de banuit, își anunță consortul că dacă nu da gol, diseară să-și ia adio de la oarece activități matrimoniale. Mă încântă perspective de a mă alătura nebuliei generale, dar nu am cum, echipele sunt complete și au început, se vede treaba mai demult, îmi pare tare rău, până la urmă încerc să mă mulțumesc doar cu spectacolul.

În cabana, îmbulzeala, fum, și miros de macheala, adică o atmosferă tip, de asociat cu ideea de "urcând pe munti, iu-hu!". Bem câte un ceai cu rom, mai luăm și un rom fără ceai, mă napădesc aducerile aminte. Prima oară am fost aici acum vreo cincisprezece ani într-o vacanță de primăvară, pe vremea aia nu-mi pasa de nimic, nici macar de temele pentru adouă zi... O privesc pe Adriana, e veselă și se simte bine, îi place muntele, îi stă bine cu hanoracul ce-l are, aș vrea să-i spun că-i frumoasă ca o floare, comparație banală și ras-uzată, devenită la fel de apreciată literar ca și o listă de inventar la cooperativa aia de colectat sticle și borcane, eu o vreau înșă pentru că așa este, frumoasă ca o floare, simt un fel de strânsoare în piept, aș vrea să o pot face fericită toată viața, dar cu cei 1400 de lei pe luna cât am eu salariu sunt idiot dacă cred că voi putea - oare cei ce erau cu mine aici, în tabara, acum cincisprezece ani ce salariu or fi având acum?

Poate că au apartament, mobile și covor, tot felul de alte lemne și cârpe înprăstiate prin casa, curând vor mai adăuga ceva în sufragerie sau în dormitor, eu nu numai că nu am ce adăuga dar nici macar nu m-am gândit la activități domestice, mi-am risipit ani pe habar n-am ce, știu bine că ei nu-i pasa ce sunt și cât am, nu acum, dar peste zece ani? Atunci taica-meu nu o să mai fie să-mi țină cont deschis. De făcut nu știu să fac nimic, cu cititul nu mă angajează nimeni. Trebuie să mă pun cu burta pe carte, dar nu vreau, nu pentru că sunt lenes, nu pentru că sunt tâmpit, ci pentru că nu pot accepta să fiu forțat să o fac, pentru că dacă nu o fac nu am nici o sansă cinstită de a intra în "rândul lumii", dar eu, doamne, acum ce sunt, nu sunt și eu "lume"?

Gelu mă scoate din gândurile negre încercând să-mi arate ceva, încerc să-mi revin și să înțeleg ce vrea. Pe ușa cabanei tocmai a intrat un cuplu, el, palton negru, costum, cravată, ea, haina de blană, rochie, pantofi cu toc, nu pot accepta ideea, e absurd, cred că le-au avut la pachet și s-au schimbat înainte să între, sau poate că stau la cabana și doar au ieșit până în pridvor să-și facă privirea roată peste culmile muntelui, ca Decebal;ăștia ori nu sunt în toate mintile, or poate fac pe nebulii? Inclina să iau de bună prima ipoteză, ceilalți se uita și ei ca la urs, dar perechea respectivă nu are probleme, se simt excelent, până la urmă, bravo lor că-i doare-n cot!

Ca tot n-avem altceva mai bun de făcut , o luam în sus spre culmea Gârbovei, fără nici o graba. Dacă ar fi magazine pe margine aş crede că suntem pe Lipsyani, unii vin, alții se duc, și mai exista și o categorie care stau, pur și simplu, au urcat o bucata de drum și acum s-au asezat în zapada, și se uita jos în vale. De fapt, sincer vorbind, toată chestia asta luata în sine e cam aiurea: ne ducem ca să ne întoarcem.

Restaurantul de la Clabucet Plecare arată excelent, și-au dat silinta oamenii ce lucreaza aici când l-au amenajat pentru seara de Revelion. De altfel, toată organizarea este cum nu se poate de mai superlativa: mâncare este de nota zece, chenaritele la fel, dacă ai nevoie de ceva nu trebuie să astepti până te apuca ameteala. Absolut de necrezut a fost că am gasit, când ne-am asezat la masa, câte un pachet de Kent în dreptul locului fiecaruia. În total nu înseamna chiai mult, cam patru-cinci cartuse, mă gândesc totuși la aspectele legale pe care a trebuit să le rezolve seful de unitate, ei nu au "Shop". Au muzica "disco", la zi, e un magnetofon ascuns pe undeva, îmi place că nu l-au dat prea tare, te poți înțelege perfect cu persoana caruia i te adresezi, fără să ragnesti ca un disperat. Oamenii din jur, fel de fel. Nu prea mulți, că nici prea multe camere nu sunt pe etaje. Una peste alta, am făcut o afacere buna venind aici.

Încerc câțiva pasi pe ritmul muzicii, sub supravegherea Adrianei. Ca de obicei, nu prea merge, habar n-am ce să fac cu picioarele. Ma bătăi totuși , cum pot, toti în jurul meu fac de fapt cam acelasi lucru. Nu știu cum naiba, dar s-a nimerit că în jur să nu fie nici snobism, nici mitocanie, lucru rar. De obicei este imposibil să nu dai peste așa ceva la o petrecere, dar uite că se întâmpla și minuni d-astea. Dacă aş spune că nu mă simt bine, aş fi un mincinos.

Peste puțin o să fie miezul noptii, mai îmbâtrânim puțin, ce chestie, totdeauna oamenii, atunci când îmbâtrânesc, petrec, ori de revelion, ori de ziua lor, dar petrec, e un fel de paradox, nu-i așa, hai să râdem că suntem mai aproape de cosciug - aoleu, devin macabru, în jur se pregatesc sticle de sampanie, mă trezesc cu una în brațe, voi avea onoarea să o deschid în cinstea Anului Nou. Mai sunt doar câteva minute, la televizor se spune ceva despre pace și prietenie, da, în fond - macar odată - are dreptate, e frumos să ne gândim acum că au nevoie copii de cine știe de pe unde să poata spune "tata", ori "mama", am totuși oarece neclaritati pendulând între vorbele spuse la televizor și oarece realitati ale vietii de zi cu zi, îmi dau seama însa că nu este momentul să le am, încep să rasucesc sârma de pe dopul de plastic, alte sticle au început deja să pocneasca, încă un pic și a mea o să faca acelasi lucru, cineva îmi zice ceva, nu pot să aud din cauza ovatiilor și uralelor, mă întorc puțin, dopul de la sticlă sare, nu-mi dau seama că o țin orizontal, îndreptata spre cealalta parte a mesei, lichidul nobil tâsneste ca din cisterna pompierilor, cineva tipa, și tipa, eu ramân interzis, am reusit să distrug doua rochii de zile mari la care s-a muncit, probabil, din august, plus coafurile și machiajul adiacent, împrejur lumea cade de pe scaune de răs, inclusiv sotii respectivelor, cineva spune că asta e semn de noroc și belsug, cum o fi ajuns la concluzia asta nu am idee dar îi mulțumesc în gând, l-aș îmbratasa dacă n-aș fi ramas întepenit cu sticlă goala în mâini, doamnele în cauza se retrag gratios în camere pentru a-și reface tinuta, nu s-au prea bucurat multă vreme de ea, eu mă simt penibil, mi se întinde o alta sticlă, o desfac încet, cu atentie maxima, în fine nu dau chix, sampania asta e buna și parfumata, de obicei nu o pot suferii, nu înțeleg ce gasesc oamenii la ea, ciocnim și ne uram "La Multi Ani", gata suntem mai batrâni și mai înțelepti.

Februarie

Depozitul asta de unde trebuie să luam marfa, de fapt n-a fost făcut să fie depozit. Este un fel de prelungire a parterului unui bloc, de care este legat printr-un hol mare, mai mult lung, formând astfel un "H" ciuntit rău. Stau încă de dimineata cu Sorin, și asteptam să vina camionul, să-l încarcam. Intre timp, de plictiseala, ne-am apucat să jucam fotbal "pe suflata", cu o moneda de douazeci și cinci de bani, pe pervazul lat, de imitatie de marmora, a unui geam. E frumos și cald afară, sfirsitul asta de iarna ne cam rasfata, însa zapada s-a amestecat cu noroiul, și rezultatul, o fles caiala urâta, neagra-maronie, umple orașul. Asa că preferam holul.

Locatarii blocului au plantat în spatiul dinte laturile "H"-ului un stejar. La adapost, ferit de crivat iarna și de arșita vara, s-a făcut maricel, să aiba cam opt-zece ani, cu corana rotunda, superba. Anul trecut, pe când venisem tot așa să luam niște lăzi, tocmai începeau să se îngalbeneasca ghindele. Mai aveam un coechipier pe vremea aia, Ninel, acum s-a dus la o școală de locotenenti de pompieri, pare-se că-i o leaca cam zburdalnic din punctul alora de vedere. Din joaca, Killerul ia câteva ghinde și începe să le scoata din ghioc. Animat de o genua curiozitate stiintifica și impulsivat până la extaz de dorinta de a patrunde tainele naturii, Ninel încearca să dobândeasca noi cunostinte în materie: "Da' ce faci Cornelu cu ele?"

"Cum ce fac, le manânc".

"Pai, ce, mă, sunt bune de mâncat?"

"Care, astea? Vai de mine, da' ce, tu n-ai știut? Și vreau să-i duc și lu' 'unguroaica' (asta-i un fel de prietena de-a lui) vre-o trei-patru kile, să facadulceata. E nemaipomenita."

"Hai, mă, tu vorbești serios?"

"Bine, mă, Ninele, chiar așa mă crezi, ce naiba, ia și tu câteva și gusta, și mai adu' și mie."

Se întinde Ninel cât poate și alege cam doi pumni din cele ce i se părură mai mari, și apare scuipând și încercând să scape de amareala din gura. Sorin, serios, întra și el în joc.

"Ce-i, nu-ti plac?"

"Ce naiba, bă, sunt amare ca dracu', astea nu-s bune de mâncat."

"Pai, ia arată, de care-ai luat, a...tu nu vezi, mă, că sunt necoapte, sunt verzi de tot. Alege și tu d-alea mai pârguite...ui-te, pe craca aia mai batuta de soare...mama, ce mișto sunt alea d-acolo, nici crude, nici prea coapte, exact cum sunt mai bune..."

Ce-o fi avut în minte Ninel în ziua aia, nu pot să-mi închipui, și nici nu încerc. Atâta doar că s-a catarat cu chiu cu vai în pom, și a reușit să ajunga la craca cu pricina ghidat de noi, care parcă asistam la filmările pentru "Tarzan, omu' jungli". Sarmanul băiat se întindea și se rasucea în toate felurile, sfatuit de noi cu bunavointa prieteneasca și competenta de connesseuri, bucuroși că-l putem ajuta, dupa umilele noastre posibilitati, să patrunda triumfal pe portile cunoasterii.

"Uite alea d-acolo, da...ce naiba faci, mă, un' te uiti, craca aia din stânga, așa, mai jos puțin...ia vezi..."

"...sunt amare, bă, nu-s bune..."

"Cum naiba, bai Ninele, tu esti sigur c-ai luat din alea din care ti-am aratat, ia vezi..."

... și tot așa, până a iesit la balcon un tip ce locuia la eajul unu, și ne-a informat că el lucreaza de noapte și că ar vrea să doarma la ora respectiva. Cât o mai fi trait Ninel cu impresia că ghindele sunt bune de dulceata, nu știu, că mai apoi am evitat cu totii să deschidem discutia pe subiectul respectiv. Mult mai târziu, când eram iesiti la "Comedia" pentru o bere scurta, Cornel a zis așa, într-o doara, uitându-se lung pe geam: "mama, ce-ar fi mers niște ghinde la berea asta...", noi, cum am putut, ne-am înabușit un zâmbet, iar Ninel s-a făcut putintel cam rosu în obraji. Dar asta a fost tot.

Primavara

Cerul l-a umplut primavara de mirosuri salbatece și blânde. Din pamânt, iarba încearcă din greu să strabata printre frunzele pe jumătate putrede. Ma bucur strivind amestecul asta de ce-a fost și ce-o să fie (sadism scuzabil, efemer, pe totu ne bântuie astenia acum, că iarna a trecut) îmi privesc urmele lasate, pasul se prinde în pamântul reavan și ramâne acolo, parcă abia asteapta să scape de mine. Apa lacului e stravezie și proaspata, zapezile și ploile au spalat-o de jegul lăsat peste vara de înotatorii vajnici. Algele unduioase - blestemul pescarilor, i-au tâlharit cât au putut de ace și guta - împlinesc linistea darnica a "gropii". E un nume ciudat, "Flax", mereu m-am întrebat de unde o fi venit, dacă așa l-a chemat pe vre-un individ, sau dacă e doar o porecla. Oficial, "zona de agrement" se cheama Parcul IOR, dar vechiul nume este încă folosit, mai ales pentru portiunea mai puțin amenajata de dincolo de pod. O broasca testoasa se îndrepta spre nu știu unde, este o aparitie stranie aici, aproape că frizeaza incredibilul - cum de-o fi supravietuit printre casetofoane și sticle de bere, peste puțin va începe din nou dementa, vai de capul ei... O necajesc și eu întorcând-o mereu din drum, ea accepta totul cu înțelepciune, mai devreme sau mai târziu tot o să scape de nebun, încearca să gaseasca o directie optima, în fine o las în pace și ea plonjeaza bălbâdâcînd în balta. O urmaresc cum se duce spre adânc și se ascunde printre ierburi, trebuie că are ea vre-o afacere, ceva, pe acolo, știe ea ce știe.

Într-o seara

S-a întâmplat astfel: Lăcrămioara, nevasta lui Dan R., e stewardessa. Venind de la Cluj, cineva a rugat-o să ia un pachet pentru un prieten din Bucuresti, spunându-i că înăuntru e o rata. Lacramioara a acceptat, era o chestie simpla care nu lasa să se întrevada nici un fel deneplaceri. Faza s-a petrecut repede și curând dupa plecarea respectivului, a descoperit căe vorba de o rata vie, amanunt ce nu intrase în calculele Lacramioarei. Dupa o vreme, respectiva pasare a reusit, naiba știe cum, să iasa din cutia ei de carton, și a început să zboare prinavion, dovedind o vitalitate și o buna dispozitie greu de banuit. Insuccesul deplin al colectivului de stewardesse în încercarea de a prinde rata a rezultat în solidarizarea în masa a calatorilor, determinându-i să intervina activ întru solutionarea problemei, era doar o chestiune de într-ajutorare cetateneasca, nu puteau să stea așa, cu mâinile în sân și să priveasca nepasatori la stradaniile semenilor lor. Într-un final, aproape de cerul Brasovului, jocul de v-ati-ascunselea lua sfârșit, și rața fu din nou introdusa în cutia ei, care în prealabil a fost trecuta printr-un minutios proces de ranforsare și verificare.

Adevarata situatie critica s-a ivit însa mult mai târziu, când, ajunsa acasă, dupa ce și-a tocit cam un centimetru din degetul aratator pe discul telefonului, Lacramioara a anuntat entuziasmata că respectivul destinatar nu e acasă, ca atare trebuiau să se îngrijeasca cumva de sarmana pasare ce începuse, dupa atâtea ore de stat în cutie, să-și cam dea duhul. Întrucât dupa alte câteva ore de încercat la telefon, datele problemei ramasesera identice, a fost necesara convocarea consiliului de familie și prieteni pentru a gasi un raspuns la întrebarea, "ce facem cu rața?". Propunerea mea onesta de a o contacta pe Margareta Pâslaru, care potrivit repertoriului etalat într-un film de mare succes, se pare că avea cunostinte temeinice în domeniu, a fost respinsa cu oarece lehamite, chiar vehementa, pot spune, de către ceilalti, o atitudine ce mi-a asternut o usoara umbra de mâhnire în suflet, sentiment pe care mi l-am exteriorizat prompt, dar fără succes. În disperare de cauza, a fost contactat prietenul nostru Gogu, ornitolog cu îndelungate stadii de lucru în Delta, și care ne-a promis solemn că se va înfiinta la fata locului cât mai repede cu putinta.

În asteptatrea susnumitului, stau cu Dan R. în baie, domiciliul ad-hoc al ratei, îi admiram culorile penelor, superbe de altfel, și ne întrebam ce naiba să-i mai facem să-i intram în favoruri. I-am oferit de mâcare tot ce ne-a trecut prin minte, inclusiv ciocolata și ardei umpluti, ea a refuzat cu îndaratnicie să guste macar, a baut doar putina apa. Din când în când, în semn de protest, scate câte un "mac" gros, de parcă ar cânta la trombon.

Din cinci în cinci minute Lacramioara ne striga din sufragerie întrebându-ne dacă "bruta" e în toate facultatile ei fizice și dacă are un comportament normal, parcă noi stim ce-i aia "normal". Având în vedere că biata pasare este aproape înfasurata în sfoara pentru a preântâmpina alte izbucniri de temperament de genul celor din avion, da, putem zice că se comporta "normal".

Dupa o ora, apare și Gogu, ce locuieste de fapt la numai câteva blocuri mai încolo, și care are pe el doar un halat de baie de-al nevestisi, "jlapă", un turban făcut dintr-un prosop de baie, dar cu ceasul la mână - la ce naiba i-o fi trebuit ceas? Ne gaseste holbându-ne spre cada de baie, îi aratam rata, și îl cuprinde un entuziasm brusc, de sus până jos: "păi asta-i un ratoi de un an!". Exact ce vroiam noi să stim. Acum, că totul s-a rezolvat la modul cel mai fericit cu putinta, putem în fine, să ne relaxam, să ne aprindem o țigară, și să bem un pahar de bere! Dan R. stă pe capacul WC-ului, cu fata luminata de revelatia momentului, "extraordinar, Gogule, stai așa să-i spun și maica-mi, mamaaaa...auzi ce zice Gogu, că chestia asta e un ratoi de un an, nu-i așa că e formidabil?"

Gogu însa nu are timp de mistoul nostru, cauta pasarea la picioare să vadă dacă nu are inel de înregistrare, nu gases te nimic, o mângâie și-i desface larg o aripa minunându-se de culori. Apoi ne ia la rost.

"Are gusa goala, voi sunteti criminali, nu i-ati dat nimic de mâncare..."

"Nu, Gogule, în afară de tot ce-am gasit în frigider, nu i-am dat nimic altceva. De fapt, ar mai fi niște varza murata pe balcon, dar am banuit că n-o să să dea în vânt dupa ea, așa că am renuntat, dacă am greșit te rog să ne ierti, n-o să mai facem, îți dau cunvântul meu de onoare, uite, o vom pastra toată pentru o viitoare ocazie. Tu zii acum ce naiba facem cu rata, că nu dăm de beneficiar, și ni-e să nu moara, naibii."

Faptul că acum ne-am familiarizat cu genul și specia carora le apartine zburatoarea nu ni se pare un adaos prea consistent în solutionarea problemei, dar ascultam în continuare, cu rabdare și oarece admiratie, o prelegere despre conditiile naturale în care aceasta vietuitoare își desfasoara ciclul vietii, ne îmbogatim discutia cu termeni ca habitat, ecosistem, bionisa, și timid, îmi exprim parerea că pestisorii din acvariu și stuful ornamental din sufragerie ar putea suplini într-o oarece masura ce-i lipseste ratei să se simta bine. Dan R. se bate cu palma peste frunte aducându-și aminte că mai are niște cutii de sardele, o grea dilema vine să întunece aceasta luminoasa explozie a spiritului, îl întreaba pe Bio-Gogu ce crede el că-i place ratei mai mult la peste, usturoi sau lamâie, bruta se dezlantuie macaind, cineva din vecini bate în calorifer că tocmai se termină telejurnalul de noapte și probabil că respectivul vrea să se bage în pat, demascam fără crutare, într-o luare ad-hoc de atitudine, înclinatiile mic-burgheze către revizionism, lene și huzur a unora dintre semenii nostri, rata ne aproba macaind în continuare, cu veselie. Cu parere de rău, anunt oficial că este timpul să plec acasă, Dan R. mă priveste crunt, mă simt cuprins de rusine și cainta.

A doua zi am aflat că spre miezul noptii s-au limpezit apele, respectivul destinatatar fiind gasit, în fine, la telefon, și venind într-un taxi să-și ia cadoul, sau datorie, sau ce-o fi fost.

Primavara

Printre câmpuri, drumul se strecoara cu serpuiri lungi, line, adâncindu-se sau urcând, din când în când, dintr-o vale mica, abia simtita. În rastimpuri, de-a dreapta sau de-a stânga, în departare, apar solitari, ori câte doi-trei laolalta, pomi, spargând monotonia întinderii de tarâna. Sunt duzi mari, batrâni, puși de oameni să aiba loc de adapost împotriva arsitei, vara, pe timpul ragazului de prânz. Din sat până la râu sunt cam doisprezece-treisprezece kilometri despartiti la jumătate cale de o fântâna cu roata.

Buduroaiele, de vechime și umezeala, s-au acoperit cu muschi gros și moale. Verdele hraparet a cuprins și galeata de lemn, și o senzatie ciudata, apropape halucinanta, te cuprinde când bei, de esti obisnuit s-o faci numai din pahar de sticlă. Putul este foarte adânc, lumina nu prea ajunge până jos, și apa se vede doar ca o umbra neagra, un cerc mic cât podul palmei, undeva în fundul pamântului, trimitindu-și mesaje reverberate când picaturi cad din galeata urcând.

Dintr-o data câmpul se rupe în fata, în dreapta drumului o cruce mare cât un stat de om, încrustata cu litere chirilice cioplite în piatra, anunta parcă sfârșitul țarinei. De aici încolo drumul se numeste "șughiță", și coboara îngust, taind înspre râu malul înalt cât Intercontinentalul. Pe alocuri nisipul amestecat cu praf e adânc de doua palme, panta e mare și încâlcita. Decorul se desprinde dintr-o alta lume, râpe înversunate, coltoase, încearca să te opreasca, să te alunge. Tot atât de brusc cum a început, șughița se largeste pe negândite, și o țara noua și calma îți apare privirilor. Din gura râpei până în apa lalomitei sunt cam trei sute de metri, dar în multe locuri râul taie de fapt direct în malul înalt și vertical. Aici, în largire, este locul pe care a fost așezat satul în vechime.

De trei generatii, din cauza inundatiilor de fiecare primavara, oamenii s-au mutat spre miazazi. Au ramas temelia bisericii și câteva cruci în cimitir.

O mica gradina de legume ascunsa dupa un colt de mal, și un mic lac artificial, cam cât doua terenuri de fotbal, înconjurat de o multime de maslini salbateci și cucerit definitiv de stof și papura, sunt noile amenajari. Din toamna până-n primavara, însa, nu calca nimeni pe aici. Râul face un cot mare, de fapt pe mulți kilometri cursul e nehotarât, sinuos. Peretele abrupt al râpei l-a oprit și întors din drum. Apa a acceptat, dar a ros din mal încet și sigur, formând un fel de streasina imensa ce probabil că se va surpa cândva.

Nu avem corturi, ne-am pus sacii de dormit direct pe iarba abia rasarita. Din când în când, un fel de pudra lichida coboara spre noi din norii sprijiniti parcă pe culmile râpei, nu de ajuns de uda să treaca prin materialul hanoracelor. Ne-a chinuit însa mult până să aprindem focul, lemnul îmbibat de umezeala s-a lăsat cu greu praudit de flacari. Nu e frig de loc, și miroase a salbaticie. Îmi place tare mult aici, în copilarie plecam de acasă, din sat, și haladuiam în nestire printre maluri, uneori dormind peste noapte la câte o stâna încropita doar pentru vara.

Stau bagat până la nas în sacul de dormit și mă gândesc la nimic. Citiva ulii se rotesc deasupra noastra - ne-or fi crezând tocmai nimeriti pentru micul dejun? Ceasul e trecut puțin de ora sapte. Dan a ieșit din scutece și s-a apucat să faca ceai. Pâna să fiarba apa, s-a dezbracat și s-a dus să se spele în lalomita. Ne-am luat cu noi tot felul de unelte de pescuit cu gândul să mâncam ce prindem - totuși , într-o explozie de inspiratie, am hotărât că bagajul să includa și cutii de conserve, plus.

Ma extrag abia-abia din sac, nu că mi-ar fi lene, dar mă simteam bine acolo, înauntru, adunat în mine și cu linistea asta de început de lume venind din pamânt și din cer. Aerul curat îmi patrunde în fiecare coltisor al trupului, odată cu o vaga senzatie care treptat, se transforma, vazându-l pe Dan, în certitudinea zdrobitoare că a mă spala până la brâu, considerând circumstantele, înseamna să mă expun de bunavoie gripei, pneumoniei, meningitei, și altor tot felul de maladii groaznice. Putina apa pe fata e deajuns, mă simt refresisat până peste poate, e timpul să pun niște oua în tigaie, că mă cam ia cu ameteli la stomac. Neluțu apare venind întins dinspre deal. I-am spus ieri că trebuie să fie câteva stâne împrastiate în marginea araturilor și s-a dus să le caute, poate gaseste ceva, niște brânza sau alte produse d-astea. Dupa ce s-a preumblat vre-o ora printre câmpuri, a gasit o fine o târla, dar nu era nimeni acolo, vreau să zic oameni, doar oile închise într-un saivan, și cinci-sase catelusi dragalasi și binevoitori, ce l-au primit cu caldura și o dorinta nestavilita de a-l face să înțeleaga macar câteva din

elementele de baza a idilicei vietii pastorale. Neluțu a încercat să faca vocalize cu formule de genul “cutu, cutu, cine e un catel frumos și destept?”, dar probabil că respectivi aparatori de stâna erau obisnuiti să asculte de cu totul alt fel de îndemnuri, mult mai directe și cu referinte mai vaste și mai variate, cu puternice accente vernaculare, așa că în fine, a trebuit să se retraga discret.

Ouale sunt nemaipomenit de bune, mai tragem și un gât de vodka, așa, de dimineata, pentru revigorare și apetit.

Pe malul Ialomitei gasim un trunchi de copac lung de vre-o cinci metri, adus de ape. De taiat nu-l putem taia cu briceagul, ne chinuim deci să-l târâm întreg înspre foc. E greu al naibii, jumătate mai stă încă în apa, apucam de ce putem și tragem de ne ies ochii din cap. Nu mai are coaja pe el, lemnul a ramas neted și lucios, trebuie că să fie doi-trei ani de când zace acolo fără să-l ia nimeni în seama. Lemnul e încă bun, îmi pare să fie salcâm, nu l-a putrezit nici un pic apa, dar tare mi-e teama că muncim aiurea, n-o să se aprinda. Ori poate dacă turnam pe el o cisterna-doua de benzina. Cu chiu cu vai reusim să-l aducem la tabara, și proptim capatul mai “uscat” peste foc. Dupa câteva minute începe să fâsâie și să pocneasca, apa iese din el fierbind. Stam și ne uitam asteptând minunea, ne-am aprins câte o țigară, dupa un efort sustinut cel mai bun lucru e o țigară și un gât de alcool curat și tare, în speta, vodka.

“Bai tovarasi, știți ceva, haideti, pupa-v-aș, să mergem să mai cautam chestii flamabile, că asta nu prea cred că are de gând să ia foc”.

Are dreptate Dan. Ne împrastiem care-ncotro. Ma îndrept cu hotarâre înspre “încolo”, si deodata îmi apare în fata, aproape ascunsa într-o adâncitura mica chiar pe buza malului, un fel de baraca amarâta a statiei de pompare pentru gradina de legume. Cum de nu m-am gândit? Constructia e un cub de caramida, cam de doi metri pe doi, cu un sopron mic, în fata. La ușa, un lacat cât toate zilele. Fac un tur de recunoastere împrejurul aratarii - gata, am gasit. Pe un perete, într-o rama de lemn vopsit în rosu acum mulți ani, un “Punct PCI”. Adica o cazma și un târnocop, cuprinse de rugina. Iau târnacopul pe umar și mă întorc fluierând către tabara. Ceilalti nu se vad, umbra prin coclauri. Trag cum pot trunchiul mai la o parte, și încep să-l sparg. Îl simt necrezut de tare, nici n-ai zice c-a zăcut atâta vreme mâncat de ploii și de zapezi. Dau cât pot, devine evident faptul că afară se face din ce în ce mai cald...

Dupa o jumătate de ora de munca silnica, reușesc totuși să desfac câteva bucati bune.

Ma oresc să-mi șterg transpiratia - trunchiul asta era bun de grinda la casa. Ma apuc iar de treaba, și într-un final reușesc să termin de spart jumătatea ce nu statuse în apa râului. Parca nu mai am mâini, nu îmi mai simt degetele, și doar sunt deprins de la depozit cu munca bruta, dar trunchiul asta m-a dat gata. Se vad și Dan cu Neluțu întorcându-se, târând ceva dupa ei. Au gasit un butoi paradit. Au făcut doagele gramada, le-au legat pachet, și le-au târsâit așa pret de vre-un kilometru și mai bine. Ma întreb cun naiba o fi ajuns butoiul prin salbaticia asta, dar nu conteaza, avem lemne pentru restul sejurului.

As bea un ceai, îi întreb și pe ceilalti, și mă apuc să-l pun la fiert.

“Auzi, messire, știi că pe lacul, sau balta asta, e o barca?”

“...ca-n poezeaua aia a lu’ Eminesco...”

Remarca lui Neluțu, dar mai ales tonul, ne face să pufnim în râs, și mă înec rău cu fumul de la țigară. Îmi dau lacrimile, dar nu ma pot opri.

“De fapt seamana mai mult a lotca și e aproape putreda, dar cred că pluteste. E trasa pe mal, rasturnata cu fundu-n sus, ce zici, o încercam?”

“Stiu barca asta, Danule, o țin minte, eram de vre-o opt-noua ani când fugeam de acasă de la unchi-meu și venam aici. Mai aveam doi prieteni, doi baieti din sat, ne-am plimbat de câteva ori în ea. Cred că e mult mai batrâna că noi”

Ceaiul e bun și aromat, acum că nu mă mai agit îmi dau seama că afară nu sunt o sută de grade Celsius așa cum mi se paruse când spargeam trunchiul de salcâm, nici frig nu e, dar, totuși, trebuie să-mi trag pe mine hanoracul, lichidul din cana de tinichea îmi da o stare de mulțumire și confort.

Ne opintim să întoarcem barca în poziția normală și s-o tragem la apă. E destul de mare, aparent îngustă pentru cât e de lungă. Smoala e crapată și pe alocuri se desfac bucăți, nu e nici o primejdie însă, sunt multe straturi adunate an de an. Înăuntru găsim două vâsle mari și foarte grele. Sunt tăiate fiecare dintr-un singur lemn, abia latite la un capăt, nici nu te gândești că pot împinge apa. Pe mal, mâl mult și adânc. Dan, prevazator, are cu el o pereche de cizme de cauciuc, eu și Neluțu bocanci înalți până la jumătatea tibiei - marca "Peterson", făcuți la Constanța! - mă doare sufletul când îi simt intrând până peste glezna în clisa moale, o să am de lucru să-i curat - barca însă deodată prinde apa sub ea și începe să plutească.

Foarte incomode vâslele, trag eu la una și Dan la cealaltă. Dam un ocol baltii să vedem ce și cum. Așa cum spusei, nu-i prea mare, și are conturul malurilor destul de neregulat, în funcție de stuful ce a crescut frumos și bogat, și care acum începe să înverzească din nou. Mai ales într-o parte, a acoperit mult din luciul apei și din malul noroios, cred că e un mic izvor acolo venind pe sub pământ, ori poate s-o fi infiltrat apa din râu. Ne proptim cu botul barcii între tulpini, și ne apucăm să alegem de undite. Găsim câteva, o frumusețe, lungi și drepte și nu prea groase. Le încercăm mlăduindu-le în aer, îmi place să simt în palme netezimea tulpinilor uscate, eu și Dan luăm câte două, Neluțu își alege trei. Vâslim tare și cu forță înapoi, abia aștept să le am gata de acțiune. Deodată, Neluțu ne seveste o întrebare de baraj:

"Auziți, noi întâi mâncăm ce-am adus, sau așteptăm să ne înfruptăm din ce prindem?"

Zisa cu tâlc. După dezbateri furtunoase cadem de acord să desfacem niște conserve de fasole cu costita, că oricum o să stam destul de mult pe balta și o să ni se facă iar foame pentru cât peste om prinde. Frigem și niște slanina și o trântim peste fasole. Adevărul este că mi-e foame, manânc cât cuprinde, și mă apuca o dorință nespusa de a mă baga un pic în sacul de dormit.

Eu cu Dan coborâm pe malul opus al baltii, unde e pământul un pic mai ridicat, hai să-l numesc un semi-promontoriu, că altfel nu am idee cum. E un loc bun, e și apa ceva mai adâncă, poate avem noroc. Neluțu își mână barca și se propteste în buza stufului.

Nu adie nici un pic de vânt. Și e atâta liniste încă mi-aud rasuflarea. Îmi potrivesc plutele, vre-un metru și jumătate de apă, și încep să aștept minunea. Dan e la câțiva pași de mine, gata, a intrat și el în joc, stă atent și privește bucatelele de vârf de cocean de parcă ar pazi o comoară. După un sfert de oră se plictisește și ne anunță că întrucât a uitat să ia sticlă de vodcă, trage o fugă până la tabara.

"Vezi și de focul ala, Dane, că de se stinge, nu-l mai aprindem noi nici la pastele cailor, cu lemnele alea ude".

Am început să-l înțelegem pe omul primitiv, avea le ce se gândi, saracul. Pluta intra cu totul sub apă, mă reped și trag de bat. Primul pacalit e un caras strălucitor, puțin mai mare decât palma. De altfel, nici nu cred că sunt mai mari aici. Îl strig pe Neluțu și îi arat peștele. Îmi face semn cu mâna, și își vede de ale lui.

Primavara

Tot e în drum, întorcându-mă din oraș, trec pe la agentia de turism unde lucreaza Bebelu, că orice om prevazator, în afară faptului că "are-n casa un tractor" dupa cum zise Dan, trebuie să-și aranjeze din timp și biletele pentru la mare. Ma dau jos din treleibuz și, de undeva dintr-un fund de gând ascuns într-un cotlon de creier, îmi vin în minte ani de liceu, în statia asta am asteptat zi de zi pe "92". Ridic instinctiv privirea să vad dacă printre crengile pomilor se mai afla încă acel ceva nelamurit, misterios și dubios ce putea fi o bucata oarecare de material textil, sau la fel de bine, am convenit cu Pepe, o blana de pisica, care a rezistat, ajunsa acolo printre ramuri naiba știe cum, atâția ani de zile, de mai sunt încă zdrente balanganindu-se, de nici nu-mi vine să cred, mi se pare formidabil, lumea din statie se uita la mine și apoi ridica privirile cautând cu interes ceva demn de privit, ei nu gasesc nimic interesant, câte unul se mai uita odată încercând să se convinga că nu a gresit.

Bebelu mă întâlmpina voios: "Hai dom'le, credeam că nu mai vi să vezi ce naiba-i cu lumina asta, am dat telefon de cinci ori la IDEB, dom'le, chiar așa, ne lasati să ne chinuim, păi noi suntem ocupati, dom'le, avem treaba, ia uite, avem de servit populatia, asteapta oamenii...".

Sunt naucit, mă uit la el cu ochii cât cepele, mi-a pierit graiul și nu înțeleg o iota din ce se întâmpla. "...tabloul de sigurante e în spatele usii aleia, pe hol, în dreapta".

Ma ia de mâna și mă baga pe o ușa, n-am reusit să zic nici o litera, în urma îl aud comentând cu lumea din agentie "...dom'le, sunt extraordinari ăștia, abia se misca, zau, și noi nu ne mai vedem capul de treburi".

Holul e mic, are cam trei metri și lat cât ți-ai ține coatele deparatate de trup, abia are loc un om matur, exista un bec fluorescent ce lumineaza din tavan, și în spatiul asta limitat îmi da o senzatie ciudata, mă face să mă cred un pic nebun, parcă aș trai o pagina din Kafka, în stânga o ușa ce abia se tine, ducând spre un WC pentru toate sexele, la fel strâmt că nici n-ai loc să-ti dai pantalonii jos, uite și tabloul de sigurante, de fapt ghicesc, este o usita metalica în perete, altceva ce ar putea fi? O deschid, și dintr-o data totul se clarifica, încâlcita enigma în care fusesem azvârlit fără mila și remuscari își elibereaza secretele tinute cu atâta strasnicie în fundul asta de pamânt; o sticlă de vodka Krepkayastă asezata înauntru ca un idol în altarul sau, împreuna cu doua pahare mici de un "det", să nu-i fie urât așa singura. Ma apuc de treaba și "repar" repede doua-trei "sigurante" dupa care mă întorc bine dispus în agentie, la întorcere drumul neparându-mi nici pe departe atât de sinistru.

"E în regula, gata, s-a aranjat, totul functioneaza la parametrii normali".

"Aaaa...da? Stai puțin să termin cu doamna și vin și eu să vad..."

... și Bebelu continua să-i explice celei din fata ghiseului că încă nu are nimic disponibil la Mamaia, dar că să-i lase numarul de telefon și o să sune el imediat ce primește ceva. Ma uit mai bine la doamna, are cam treizeci de ani, arată excelent, dar sunt convins că Bebel stând pe scaun de partea cealalta a teighelei ce are o margine înalta pe care clientii se pot sprijini cu coatele, nu realizeaza că respectiva trebuie să fie pe puțin cu zece centimetri mai înalta decât el, și estimarea mea este destul de conservativa. Încerc prin gesturi să-l fac să înțeleaga care-i situatia, dar nu-i pica fisa și mă las pagubas.

Pâna una-alta, casc gura la pliante și tot felul de afise și fotografii. Geamul de la strada, mare cât tot peretele, aduce viața trotuarului aproape, nu te plictisesti niciodata stând pur și simplu și privind trecatorii. Vis-à-vis e un camin de fete de la nu știu care liceu. Seara, mai ales iarna că se aprind devreme luminile în camere, Bebelu are un spectacol bunicele. Îmi aduc iarasi aminte de ani de liceu, ne mutasera temporar, parcă prin anul doi, într-o cladire chiar aici in spatele "Nufarului" de dupa colt. Gardul din spatele curtii scolii dadea direct în Calea Mosilor, era greu să ne prinda profesorii pe la ore, mai ales în trimestrul trei, printre motive fiind și acela că la "Izvorul Rece" berea era întotdeauna proaspata, și mi-aduc aminte că faceau și o fasole cu ciolan absolut înebunitoare. Cu gândul la fasole a început să-mi ploua în gura de pofta, vodka a contribuit și ea din plin la senzatia de foame ce simt cum începe să-mi gaureasca stomacul.

"Ce-i, bă, ce-ai ramașașca ca bou'?"

Bebelu mă scoate din contemplație în modul lui subtil diplomatic ce-i caracterizează intens conversațiile cu prietenii. Ne retragem discret spre poarta raiului, ciocnim și ne uram noroc, alcoolul tare coboară mai întâi în stomac și apoi se împrăstie cu imparțialitate spre toate ungherele trupului.

“Monșer Bebel, ia asculta, tie nu ti-e foame, așa, macar un pic?”, încerc eu marea cu degetul.

“Ba da, dar nu mai am nici o letcaie, am dat totii banii pe vodka.”

“Lasa, hai că am eu niște parale, hai să bagam ceva în noi că sunt lihnit, dacă nu-mi pui mâncare pe masa în următoarele cincisprezece minute, devin canibal și mă dau la clientela ONT-ului.”

Pe ușa agenției apare un mic dreptunghi de carton ce zice că: “Sunt la centrala, telefon 14.83.10.”

“Auzi, mă , și dacă da cineva telefon după tine?”

“Nu da nimeni, fi liniștit, nu merge nici un telefon public de prin apropiere.”

“Pai, și dacă le-au reparat?”

“Pai dacă le-au reparat, nu mai vad baietii de la depanare bilete la mare, te-ai prins?”

Nu cred! Nu pot să cred, așa ceva e de domeniul fantasticului, Vladimir Colin, nu se poate întâmpla în lumea noastră cea de toate zilele. Ma opresc și-l privesc pe Liviu și nu știu ce să zic, și probabil am pe față o expresie corodată și ruginită, că Bebel mă ia ușor de brat și mă anunță cu blândete să-mi țin cumpatul că imediat după colt e o pensiune.

“Nu, Liviule, nu de foame...”, dar nici nu știu de fapt cum să-i explic.

Pensiunea respectivă e un Lacto-Bar. Ne rotim ochii prin jur: mamaliga cu o brânză flescăită, oua ochiuri și alte d-astea. Cam puțin. Renunțăm, și intrăm pe colt, la “Miorita”. Miroase a ciorba de burta, semn bun. Un chelner tinerel de tot, cred că abia a terminat liceul, apare și ne întreabă grabit ce vrem. Bineînțeles că îl cunoaște pe Liviu (tot bilete la mare) și ne aduce două ciorbe cum n-am prea văzut prin București. Îi mai cer și un ou și supliment de smântână, apoi despart galbenusul de albus și într-o ceașcă de cafea îl stivesc cu puțină zeama din ciorba, și totul în farfurie. Pun smântâna cât cuprinde, otet la fel, un pic de leustean tocat. Simt cum renasc. Ardeii iute e întrădevar iute, încep să mă topesc pe dinauntru și gura îmi este numai flacări, trebuie să-l sting cu ceva, dar bere după ciorba nu merge, drept care mai luăm și două porții de limba cu masline.

Bebelu termină de mestecat, golește jumătate din paharul cu bere, și se lasă lafăindu-se pe speteaza scaunului aprinzându-și o țigară.

“Auzi, tu ce faci după asta?”, mă iscodeste printre rotocoale.

“Ma duc acasă, ce naiba să fac?”

“Stii ceva, îți dau niște hârtii să i le duci lui Costică la minister, că trebuie să aștept un grup să le dau o excursie la Brașov”.

Accept, în fond nu sunt decât două stații de troleibuz și câțiva pași pe trotuar. Costică era înșă în sedință, ca atare i-am lăsat vrăful pe birou, rugând o madama să-l informeze despre sursa.

Când cotesc pe bulevard, cam pe unde era cârciuma aia cu acvarii în vitrina, o tarabă de Loz-în-Plic. Vânzătorul, ușor nears, într-un halat cu mult mai deschis la culoare decât albastrul inițial, tocmai își ia masa. Are o jumătate de pâine intermediară și o legătură de ceapă verde. Ceapa n-a mai spălat-o, îi rupe doar motul cu radacini, și capatul frunzelor. Întinge în sare, și tesutul mustos și proaspăt al plantei troznește în muscatura. Nu pare deloc afectat de simplitatea listei de bucate, bă chiar aș putea spune că e într-o pasă excelentă. Privește în jur senin, și din când în când scutura un inel de sârmă pe care stau înșirate lozurile. Ramân să-l privesc, manâncă cu atâta poftă că deși abia am terminat de făcut același lucru, de mi-ar oferi și mie, zau că n-aș refuza. După ce termină,

face cocolos ziarul pe care avusese bucatele și îl arunca în cosul pentru “necâstigatoare”. Scoate apoi un pachet de “Marasesti” mototolit rău, își alege o țigară pipaind-o îndelung și își începe siesta delectându-se cu fumul albastrui. Ia uite, domnule, omul asta l-a desfiintat pe Pantagruel, pe cuvânt de nu! Și e fericit cu pâinea lui cu ceapa și cu “Maraseasca” strivita și scuturata pe jumătate, și nu se mai gândește ce-o să facă de acum în zece ani dacă nu intra la facultate. Acum, că a terminat și de fumat, mă proptesc în fata tarabei.

“Sefule, aratam-i-l pe ala cu masina, că fac cinste.”

“Ieri am dat una...Lada 1200...doua pustoaiice...”, aiurea, parcă eu nu știu poezia. “...uite, îți deschid o pungă nouă.”

Îi dau zece lei și aleg un loz. Ce să-l mai filez, îl deschid dintr-o dată. Zece lei!

“Ia uite, vezi norocul, mai trage unul”.

S-o creadă el! Niciodată nu am câștigat de două ori la rand.

“Ce să mai trag, nu mai trag nimic, că dacă am câștigat odată, s-a dus bafta.”

Cu toate insistențele lui, îmi iau înapoi cele două monezi de “cinci” și plec. Adevărul este că nu prea sunt eu baftos la chestii d-astea. O singură dată am avut un noroc monstru. Eram chiar înaintea examenului la liceu. Ma întâlnesc cu un prieten, Nandu, chiar la capatul lui “92”, și ne oprim la o toneta. Eu trag pe bani lui, el pe ai mei, câte zece lozuri de trei lei, fiecare pe rând, fără să spunem ce scrie înauntru. La sfârșit, l-am socat pe sarmanul vânzător. Doar două sau trei erau “ne”, restul de sase și zece lei. În drum spre casa ne-am apucat să cautăm pe marginea spațiului verde din fata complexului comercial, și eu am gasit unul cu patru foi! A doua zi am picat la examenul de “mate”. Noroc că de atunci n-am mai gasit un alt trifoi cu patru foi...

Îl las pe loz-în-plicist, traversez spre “Inter”, și o iau prin spatele cladirilor către Gradina Icoanei, din capriciu. Sunt tare frumoase stradutele astea, îmi plac mult. Chiar spre Icoanei, vis-à-vis de Biserica Anglicana, rezemat de gardul unei grădini immense a unei ambasade, exista un pom, un dud nemaipomenit. El nu e prea mare, de fapt arată cam ca un tufis mai înalt, dar are niște frunze cât o farfurie și duduțele aproape cât capsuna. În spatele gardului sunt închise câteva gaini moțate, de câteva ori le-am făcut să cotcodacească cu disperare, catarându-mă pe gard când mai veneam seara de la film, la Patria. Nici n-am mai văzut duduțe de felul asta, cred că e unic, cel puțin în București.

Dacă tot am ajuns până aici, mă gândesc că n-ar fi rău să intru la “Moldova”, zece minute, să trag o bere, că după atâta mers pe jos... Grădina e plină - bolta de via ce ține umbra și berea rece reprezintă puncte de atracție și refugiu pentru mulți din zona, sau în trecere. Mi-aduc aminte, când eram de vre-o patru-cinci ani, eram cu tata prin oraș și am oprit, el pentru bere, eu pentru “Citro”, sticlutele alea mici și zgrumturoase, era o nebunie de bun. Nu știu cum am făcut de am atins tubul fluorescent de la vitrina bufetului, s-a desprins și s-a făcut tandari pe dusumea. Pe vremea aia tuburile fluorescente erau încă o noutate, și costau ca atare. Tata a plătit, dar nu mi-a zis nimic, m-a luat în brațe și m-a pupat, cred că eram așa de speriat că nici n-avea rost să încerce să mă dojenească.

Gasesc un loc la o masă cu alți doi indivizi, cer voie, și mă așez. Amândoi cred să fie trecuți de șaptezeci de ani, nu împreună vreunul să zic, ci fiecare în parte, și unul are proporții respectabile. Un picol dechide o sticlă și-mi toarna berea într-un pahar cu picior, tinându-l aplecat, să nu facă berea spuma multă. Învăța băiatul, învăța meserie. Neavând ce face, îi ascult pe cei doi.

“...plouă, ninge, bate vântul, tu stai colea în dugheana ta, după tejghea. Mai vine un client - sal'tare domnu' Costel, îl saluti cu respect și îi dai o jumă' de salam, masline, oua, zahar, sau mă rog, ce are omul nevoie, și când pleacă iar îl saluti cu respect. Vine altul, vrea lame de ras, îi dai lame. Altul vrea un sfert de “chimion”, imediat, se face, păi nu, clientu' nostru, stapănu' nostru. Îi servesti pe toți la fel, cu onoare și fără să-i discriminezi, că d'aia ai marfa, s-o vinzi, păi nu? De nu pot plăti pe moment, nici o supărare, îi scrii colea în condicuta. Nu te doare capul.”

Varianta asta la "gestiunea economica proprie" suna melancolic și are iz de album de fotografii decolorate, dar poate că n-ar fi rău să fie explicate și unor intreprinzatori mai recenti, că nu suna tocmai rău. Îi privesc pe cei doi, și mă întreb de câte ori și-or fi spus reciproc aceleasi lucruri, aceleasi amintiri aburite că geamul la de la baie, iarna. O chelnarita cu niște proeminente pectorale care mă fac să mă îndoiesc că ar avea loc în troleibuz, cu atât mai puțin în taxi, mă scoate din contemplatie și mă întreaba dacă mai vreau o sticlă, îi zic că nu, și îmi ia banii. Se apleaca un pic către masa, și mie mi se furnica pielea din crestetul capului până în talpi. Ma uit dupa ea cum paseste, are un sarafan negru, scurt că mai puțin de atât se nunea costum de baie, și niște picioare și-un fund care mă conving că nici vorba să duca lipsa de...clienti!

Primavara

Nea Petrica Giosan conduce încet, dubios de încet. E adevărat că "T.V."-ul asta e mai bătrân că mine și că în afară de el nu are nimeni altcineva curaj să-i apese pe accelerator, dar nea Giosan stă mereu după program și-l mestereste iar a doua zi zboară cu el prin București. De pe scaunul mortului trag cu coada ochiului spre stânga încercând să prind pe fata lui vre-o expresie care să mă lamurească. El stă privind concentrat înainte, și nu-mi da nici o șansa. Cu o mână își alege o țigară dintr-un pachet de "Marasesti" obosit și murdar de vaselina, îmi cere foc, și apoi își drege glasul. Aha, asta așteptam.

"Mai, Mariane, io zic că n-are nici un rost să ducem tot ce avem aici la fabrica aia" - și lumina se facu!

"Adică cum, nea Petrica?"

"Pai io ziceam că să trecem mai întâi pe la un depozit d'asta de colectat hârtie, și să mai lasăm ceva, că e destul oricum."

Suna amuzant. Deci d-aia se bucurau tipii de la depozit și se îmbulzeau care mai de care să plece cu el. Eu n-avem de fapt nici un chef, după ce am încărcat camioneta cu cartoane și hârtii de ambalaj, aș fi vrut să trag o fugă la "Comedia", la o bere. Șefu' m-a luat din zbor, și ala am fost, n-avea rost să mă iau la harta cu nea Fane, cu toate că nu mi-a picat bine. Acum însa, viața a început să mi se contureze mai în roz un pic.

Nea Petrica e cel mai liniștit șofer din câți avem. N-a luat niciodată nici o amendă, și își lucrează singur rabla, face minuni cu ea. Nu vorbește decât când se supăra, zice cinci vorbe, și după aia relaxează o săptămână. Nici nu ști când apare și când pleacă de lângă tine, merge ca pisicile, de nu-l auzi. Lasa, că și de cât e de slab, mai mult pluteste decât calca. Nu e zi când merge cu noi la gara sau la vre-un alt depozit să nu parcam și la o bere. Se ameteste, își transformă hârba' în racheta, dar e cel mai sigur șofer din câți cunosc. Acum însa continuă să conducă cu douăzeci la ora, și mă iscodeste fără să întoarcă privirea.

"Ei, ce zici?"

"...păi, știi și eu...?"

Cartoanele de ambalaj trebuie să le ducem la o fabrică de hârtie, sau cam așa ceva, undeva înspre capatul tramvaiului "19", la mama naibii, să semnez și să iau chitanțele.

Adevărul este că nimeni nu știe precis cât avem în camion, șefu' a scris o cifră estimativă, noi n-avem cântar la depozit, or să ne cântăreasca la destinație.

"Dacă matale zici că știi un loc..."

Se entuziasmează brusc, și apasă pe accelerator

"E chiar aici, după colț".

După ce terminăm treaba, îmi întinde cincizeci de lei și o luăm spre destinație.

Fabrica asta arată destul de nouă, ca de altfel toată platforma industrială respectivă care se extinde continuu. Mai înainte, pe locul asta a fost o livadă de cireși, cu adevărat imensă. Au mai rămas pomi pe ici pe colo, în curțile fabricilor și printre blocuri. Au o viață grea, îi jumulesc pustaniile de cum apuca fructele să se facă cât bobul de mazare - ce, parcă eu nu faceam la fel? Când vi dinspre oraș, pe dreapta, vezi un conac frumos, acum parasit, dar tinându-se încă într-o stare incredibil de bună considerând zecile de ani ce au încercat să-l macine. A scăpat de la demolări fiind izolat între pomi, pe porțiunea respectivă încă nu s-a construit nimic și acum își trece timpul așa, nebagat de nimeni în seamă. Împrejur, douăzeci-treizeci de pomi îi mai țin încă de urât, și-l consolează primăvara cu florile și parfumul, și apoi cu cerceii de cirese.

Din cabina portarului vine pe geamul deschis larg către primăvara un miros de tocana care mă cam îndoaie. Da, așa este, mi-e cam foame. Ma proptesc pe o bară metalică din fata geamului gheretei, cerând îndrumări. Eu

vorbesc, iar el rupe o bucata de pâine, o înfige în furculita, apoi întinge în gamela, și o face nevazuta pe esofag în jos. Are și castraveciori murati, și mie îmi ploua în gura de pofta. Își termină îmbucatura, apoi ramâne gânditor câteva clipe și, fără să se scoale de la masa, îmi arată vag o direcție îndreptând furculita către singurul loc unde de fapt duce alea de intrare, adică spre fabrica. “Și cum o gasesc pe madama asta?”, și-i arat un nume scris pe un petec de hârtie rozalie. “...păi mai întrebati pe oamenii de acolo, trebuie ei să știe”. M-a lamurit, îi urez pofta buna, el da din cap a mulțumire și nu poate să-mi raspunda că iar are gura plina și nu e frumos să vorbești când manânci, sar în masina și o luam către “încolo”. Nea Petrica trage masina sub un fel de sopron mare, iar eu plec în recunoastere.

Cam pustiul și greu de strabatur. Pe jos, un fel de frisca maron se întinde până la un malaxor la nivelul solului, care înghite cartoane muiate cu aceiași pofta cu care își manâncă portarul tocana. La un moment dat, pe o rampa de tren lipita de un zid ce aparent margineste o hala, dau de doi indivizi. Stau și fumeaza și sparg seminte de floarea-soarelui, vorbesc despre nu știu ce cote la produse agricole, amaraciunea și contrarierea acoperindu-le glasul mai ales când ajunge în dezbatere problema cazanului de tuica - navetisti, e clar. Îi înțeleg pe chestia tuicii, îi înțeleg perfect, și mă simt cu sufletul alături de ei. “Ce să-i faci dom’le, așa-i la via noastră”, le servesc eu celebra traducere libera a dictonului ce ne-a afectat atât de mult existenta cotidiană, ei nu prea înțeleg sensul, dar înțeleg perfect cuvântul “vie” și mă privesc cu simpatie, “dar la seveciul aprovizionare îmi puteti spune cum ajung?”

Compassiunea mea sincera le încalzește pe loc sufletele, macar că referinta servita îi face să mă priveasca în continuare cu niște ochi un pic confuzi, dar îmi dau un pumn de seminte prajite și brubonate și încep să-mi explice cu o animatie inexplicabilă, cum să o iau la dreapta prin hala cutare, urc o scara, o iau la stânga pe un hol, o ușa iar la stânga, alt hol, alta hala, și apoi mai întreb. Edificat pe deplin, încep pas cu pas cucerirea insulei Tyrului, regretând amarnic lipsa uni harti și a unei busole. Mi se instaureaza în minte impresia puternică și persistentă că asta-i un loc formidabil de jucat “hotii și vardistii”.

Unde naiba or fi muncitorii, că doar n-or stă cu totii pe afară la spart seminte de floarea-soarelui? Dau de un hol - oare o fi unul din alea din explicatiile primite? Bat la o ușa, la întâmplare, și intru. Nici n-apuc să zic ceva că o voce cavernoasă venind dintr-un loc misterios și nevazut, ca în “Vrajitorul din Oz”, mă îndruma cu duiosie: “La ghiseu, domnu’, ce n-ai vazut afisul, sau încă n-ai învățat să citești?”

Tot nu vad pe nimeni, dar mă retrag strategic înapoia usii, cercetez, și decopar în perete o gaura taiată cu fierastraul într-o placă de placaj vopsit în verde-crud, ca un morman de praz stat două zile la soare pe taraba la aprozar. Astept vre-o două minute, nici un semn de viață, și îmi iau inima în dinti. Ciocnesc cu un gest gingaș, apoi astept. Nimic. Repet operatiunea, cu senzatia că profanez cu aparitia-mi criminală acest loc celest. Capacul e dat, cu un gest energic, la o parte, și o clienta a secției de hematologie a policlinicii de cartier își face aparitia în gaura verzulie.

“E pauza de masa, domnu’, ce, ai impresia că noi nu suntem oameni?”

Phii..! ce bou sunt, trebuia să-mi închipui, tocana și castraveciori murati, seminte la siesta, cum de nu mi-a trecut prin cap?

“Saru’ mânușitele amândoua stimata doamna, caut aprovizionarea...vai, iertati-mă că îndraznesc, n-aș vrea să înțelegeti gresit, dar nu pot să mă abțin...știți...aaa...aveti niște ochi superbi, dar superbi...”

Un zîmbet timid înfloreste în pauza de masa de dincolo de ghiseu.

“Hai, domu’, chiar așa...ei, spune care-i baiul, ai nimerit, aici e aprovizionarea”.

“...am venit cu niște cartoane.”

“Aha, voi sunteți aia, păi va așteptam, au dat acum mai bine de o ora și jumătate telefon să ne anunte. Ce s-a întâmplat, de ce ati întârziat atâta?”

“Da...aa...am avut pe drum un necaz cu...” cu ce naiba am avut noi necaz? “...cu tachetii, cu jigleru’ ...cred.”

“Aha, vi s-a rupt caruta-n drum, cum se zice, hai?” Și râde cu un fel de “hi, hi hi” cam unsuros, imposibil de replicat sau descris.

“Da, sigur, asta e, caruta”, și produc și eu un “ha, ha ha” ca să-i țin isonul.

“Ei, ia spune, cât aveți?”

Aud, dar nu-mi vine să cred, asta-i doar o dorinta, un vis, realitatea nu e așa, e totdeauna cruda și de nerazbit, cât naiba să-i spun lu’ asta că am în camion, mi-e și cam târsala să nu iasa vre-un bucluc.

“Pai...un ‘TV’ din ala camioneta, știți... așa, cam...”

Îmi ia vorba din gura și-mi zice o cifra ce nu poate fi gasita decât într-un manual de astronomie.

“Cam așa, hâ?”

“Aaa...de, știu și eu...?”

“O fi mai mult?”

“A, nu, în nici un caz...adică nu cred”.

Scrie cifra pe un formular rozaliu, semneaza, îmi pun și eu autograful, scoate copia de indigo și mi-o întinde zâmbindu-mi ca o smântâna alterata. Ochii îi sunt închisi un pic, iar buza de jos și-a prins-o ușor între dinti, zburdalnicindu-se.

“Când mai aduceti?”. Îmi dau și eu cu magiun pe fata și o privesc în ochi, are cam patruzeci și cinci de ani, are și verigheta pe deget poate doar ramasa acolo, sau cine știe...

“...păi cred că destul de curând, avem o gramada de ambalaje d’astea de carton...”

“Bine, v-astept, și sper să nu mai aveți noroace d-astea cu masina...”

“...mașina? Ce noroace?”

“...păi cu jigleru’, sau cum i-ai zis.”

Uuups, era s-o-ncurc, trebuie să încep o cura de lecitina.

“...jigleru’, da, ce ghinion, mereu se-ntâmpla, știți, e mașina veche, abia se mai tine. Bun, eu am plecat, saru’ mâna și mulțumesc mult de tot pentru...”

“Ei, lasa, bine, hai la revedere...pa...”.

Ridic puțin mâna dreapta și mișc din degete, ea îmi zâmbeste încă odată din butoiul cu ulei ranced, fac stânga-nprejur și încep să cânt destul de tare să fiu auzit din toate birourile “Goodby t’Jane”.

Nea Giosan mă asteapta fumând, a ridicat capota motorului și privește acolo înauntru un punct fix. Aoleu, n-o fi jigleru’?

“Care-i treaba, nea Petrica?”

“Nimic...tu ce-ai făcut?”

Îi arat hârtia, se uita pe ea și numai că nu se crucește, colturile buzeleor i se dilateaza vag, foarte vag, altcineva nici n-ar baga de seama, dar eu știu că la el asta înseamna că râde în hohote, e lucru mare, nu se întâmpla decât la Paste și la Craciun.

“Și pe astea din masina unde le lasam?”

“Habar n-am și nici nu mă interesează, pe-aici prin-prejur, ce mai contează?”

Le-aș duce tot la centrul ala de colectare, dar mi-e să nu se uite portarul la ce avem în benă, acum că și-o fi treminat tocana și n-o fi având nimic altceva mai bun de făcut.

Tragem mașina cu spatele către un morman de cartoane, și sarim înauntru. Nea Petrica încă zâmbeste. Nu zice nici o literă, se apucă să dea jos marfa, cam zece-cincisprezece brațe cu totul. În zece minute suntem gata.

“Auzi, bre, nu vrei să ne oprim pe undeva să bagam la ghiozdan, că mă simt cam lesinat?”

“Da, mă, și mie mi-i foame, n-am pus nimic azi în gura, hai că gasim un loc”

“Zorile Rosii” e un nume destul de neasteptat pentru o cârciumă. Dacă o luăm cu poezia, în afară de boema crunta a locului propriu-zis, nimic nu te îndeamna la visare. Pe de altă parte, de încercăm să dăm un oarecare iz revoluționar imaginii, metafora e frumoasă dar asocierea cam neinspirată, zic eu. Mai rămâne o variantă. Îndemnul subtil de a-ti petrece util și plăcut timpul aici, până când se ivesc zorile rosii. Cred că este varianta care degaja cea mai multă acuratețe.

Locul îl știam de mult, dar n-am fost niciodată înauntru. Pur și simplu am omis. De fapt, e și bagat și ascuns în spatele Halei și a pietei. Dacă nu ești obișnuit cu locurile, treci mai departe fără să bagi de seama că e și o cârciumă prin împrejurimi. Țin minte că odată, eram în autobuzul “40” cu Pepe, cred că veneam de la școală. Tipii care au renovat Hala Traian au simțit nevoia imperioasă să-i deseneze un fel de rebus, sau un logo, ce aduce cu un blazon de familie, alcatuit din literele “H”, și respectiv “T”, puse una-ntr-alta cu multă înțelepciune pe care eu nu o am, drept care întotdeauna citeam nu “HT”, adică Hala Traian, ci “TH”, chestie care nu mă ducea nicaieri, agasându-mi intelectul.

Relatându-i chestia lui Pepe, m-a lamurit atunci definitiv, singura pată neclară fiind numele Imperatorului, că în nici o carte de istorie nu scrie că pe stamos l-ar fi chemat Hala. Pai asta nici nu e nume Latin, poate mai mult Scandinav.

Piața e mică și împartită în două. Jumatate cu...Hala, iar cealaltă, peste drum. Ce-mi place mai mult în zonă este o patiserie micuță, chiar în stația tramvaiului. Acum nu prea mai găsești lucruri interesante înauntru, dar în urmă cu numai câțiva ani, făceau tipii niște sarailii și niște baclavale de le visai și nopatea. Dacă era timpul frumos, când ieșeam de la școală, în loc să ies la bulevard să-l iau pe “92”, împreună cu Dragoș și Bebelu, coboram spre Mântuleasa și o luam pe jos până la Traian, la “40”, doar să oprim și să ne înbuibăm cu sarailii. Mâncam către trei-patru fiecare, simțeam că nu mai putem respira de plini ce eram, și parcă tot am mai fi luat câteva. Și mai avea și apa minerală, întotdeauna rece chit că era iunie, după dulceața prajiturilor nici că-ti doreai altceva.

Nea Petrica Giosan ascunde mașina pe o straduță mai la fereală și o luăm “à pieds” spre locul cu pricina. “Ma, hai să dau mai întâi o raită prin ‘nauntru, să vedem ce-i mai”. Îmi place să-l aud vorbind, are accent ardelenesc cu toate că nu-i, dar a trait mult pe la Timisoara, pe undeva pe acolo. Doar că, așa cum am spus, sârbatoarele nu-i mereu, iar el nu vorbește decât de sârbători.

Printre tarabe animatie mare, lume îmbulzindu-se unii peste alții, trebuie să-ti faci loc să treci. Primăvara le-a pus la dispoziție prin intermediul țarăsenușilor, tot felul de vitamine și minerale, de toate culorile și formele. Rup o frunză de lobodă și o frec ușor între degete, fără să o strivesc. Îmi place atingerea ei, e ușor catifelată și blândă, ca pielea unui sân de fată. Oare ce-ar zice Adriana de i-aș spune că seamănă cu o frunză de lobodă?

Ma învârtesc după Nea Petrica, cascând gura și furând câte o cireașă sau capsună. Într-un târziu, își alege câteva legături frumoase de usturoi verde pe care nu mă pot opri să nu-l admir, în felul lui e perfect, parcă nici n-am mai văzut așa usturoi frumos până acum. Are firul subțire și zvelt, dar puternic, și degaja tinerete și sănătate

prin toti porii. Îmi sugereaza un gimnast stând în “fluture” la inele...hai, da-o naibii că m-am tâmpit, Adriana-loboda, usturoi-gimnast, domnul ala care a laudat tomata m-ar saruta pe amândoi obrazii...

“Auzi, bre, da’ în Hala de ce vrei să intri, ce să iei, parcă nu stii că n-au decât macrouri congelati și oase fără carne, pierdem vremea de pomana?”

Îmi da dreptate de fapt nezicând nimic, și o luam spre cârciuma. Înăuntru, racoare și liniste. E încă devreme, nu prea sunt betivi. În cele doua încăperi, destul de mici, plus un fel de gradina lata de doi metrii și lunga de zece, marginita de un gard înalt din caramida, sunt ocupate patru mese. Ne așezam afară la aer curat, lucul e total ferit de soare dar oricum nu e prea cald, de fapt este foarte placut și iedera abia înverzita pe gard îți da osenzatie de pace și calm.

“Ce luam, bre, că eu aş mânca un porc întreg?”

“...păi, mă , uite că n-am trecut mai întâi pe la bufet să vedem ce au. Da’ să-l întrebam pe ospatar...”

“Poate mâine, nea Petrica, ști cum se arată aștia la masa...”

“Hai, mă, tu nu vezi că nu-i nimeni, n-are clienti, nici o treaba, uite-l că vine.”

Într-adevar, un tip de vre-o nouasprezece ani, poate douazeci, doar în camasa, descheiat lejer, dar aranjat băiatul, curat de sus până jos și mirosind a frizer, se prezinta lângă masa. Are pantofi din aștia de se poarta acum, din lac negru, foarte ascutiti și aproape fără toc, iar părul este dat bine pe spate pe la tâmple și presat că stă lipit craniu.

“Ce doreste domnii?” Aha, e de prin împrejurimi, cartier select. Pe mâna stânga, pe inelar și pe degetul mic, are câte un inel de aur, unul cu piatra verde care probabil că atârna atât de greu încât îmi închipui că nu poate face prea multe lucruri cu cea mâna; ceas electronic ce arată destul de complicat, colorat tot auriu, la gât doua lantisoare tot de aur, unul lat cam de patru milimetrii, ca un sarpe presat, și la încheietura mâini drepte alt lantisor trecut de trei ori, arată a bratară. Camașa e imaculata, apretata, calcata, pantalonii fără nici o scama pe ei, pliuri din talie, și trasi la o dunga parcă-i muchie de brici. Doar atât mă jeneaza, că pot ghici fără nici un fel de efort cu ce l-a da frizerul: “Lavanda Tripla”. Și l-a dat, mai frate-miu, cred a turnat un flacon și jumătate. Nea Petrica, însa nu are înclinatii d-astea analitice, ataca subiectul la modul cel mai direct.

“Pai baga niște bere în frapiera, și de mâncat ce ne dai, că nu ne-am uitat în vitrina?”

“Am niște organe, o nebunie, proaspete...”.

Îmi stapânesc impulsul de a-i aduce la cunoștință că la vârsta lui nici că mă îndoiam să nu aiba asemenea organe, și mă rezum la dorinta de primii detalii cu privire la inventarul bufetului.

“Pai, ficat, maduvioare, rinichi, momite, da’ am și mici proaspeti și cotlete de purcel...”

Sa-l întreb dacă creier are? Aș fi magar, totuși , băiatul își face meseria. Aleg momite și maduvioare, nea Petrica alege un rinichi și mici, “da’ vezi să nu mi le arzi, nici să nu mi le aduci crude”. Nu reușesc să-mi stapânesc mirarea.

“Bre, ce fel de loc e asta, că n-am mai vazut așa o lista de bucate de nu mai știu când. Ce, au aștia cirezile proprii, de unde naiba își umplu camara?”

“Mai, nu știu, dar mai mereu gasesti ceva bun aici. E smecher șefu’, știe să se-nvârta”.

Trag un pahar de bere, îl blagoslovesc în gând pe cel ce a descoperit procesul de fabricatie al lichidului respectiv, și-mi aprind o țigară. Gasesc că circumstantele sunt tocmai potrivite să aflu ceva amanunte despre o chestie de la serviciu.

“Nea Petrica, ia zi, care a fost traba alaltaieri la depozit de-a iesit cu galagie?”

Ramâne nemiscat o clipa privind-mă , apoi brusc, fără nici o introducere:

“Pai, mă , știi ce mi-o zis, mă , că-mi ia zece la suta. Pai de ce, doamna, i-am zis, să- mi taiati din salariu?”

“Care doamna?”

“Cum, mă , care, directoarea aia mica. Eu eram sub masina, și de odată o aud numa’ că-mi vorbea de sus, nici nu mi-a zis să ies de acolo, de mi-a venit să mă iau cu un levier dupa ea.”

Directoarea “mica” e adjuncta, și de câteva saptamâni e singura, că directoarea “mare” e bolnava. Se pare că dupa ce se va face bine, oricum se va retrage din activitate, așa că cea “mica” e de fapt comandant de regiment. Nu că ar fi vre-o deosebire de atitudine între ele, s-au gasit, tusea cu junghiul.

În legatura cu incidentul de mai sus, evenimentele au fost urmatoarele. Acum câteva zile am plecat toată gasca de mascului feroce în doua camioane, cu nea Petrica și Costel “Chelie”, soferi, în gara la “16 Februarie” să luam niște colete. Masinile sunt vechi și hârbuite, abia se țin , muncesc soferii și șefu’ de garaj la ele (îl cheama Rizoiu, dar Sorin i-a gasit un nume care-l descrie la cel mai perfect mod posibil: Rizomu’) până le vine acru, și fără să fie platiti pentru ore suplimentare. De cele mai multe ori, însa, oalele tot în capul lor se sparg. Asa și acum. Încarcate din greu, motoarele duduiau în draci. Pe drumul ala nenorocit de la gara, nea Petrica ia o groapa cam adâncă, și acolo ramâne, gata să cada pe partea dreapta. Costel, a carui “TV” are tractiune pe toate roțile, se baga să-l scoata. Da-i, trage-i, îi plezneste motorul și ramâne și el acolo. Scandal mare la “Centrala”, cu fanfara și salve de artilerie. Pe “Chelie” au vrut să-l dea afară. Acum, chiar de au și oamenii partea lor de vina, totuși , dupa acte, mașinile trebuiau casate de vre-o zece ani și mai mult. Fortându-i pe soferi să le conduca, s-a produs o încălcare drastica a normelor de protectie a muncii. Nea Petrica Giosan i-a zis-o drept directoarei, și a început că el se duce până la Consiliul de Ministri. Se suparase rău. Ei, și alaltaieri, trecând directoarea pe la depozit, l-a gasit tocmai mesterind ceva, și s-a luat de el zicându-i că-l penalizeaza. Sa fim seriosi, dupa toată daravela asta, zece la suta suna cam fals, tinând seama că nu știu cine, la un moment dat, începuse să rosteasca tot felul de cuvinte de genul, sabotaj, neglijenta în munca, distrugerea mijloacelor fixe, și altele de felul asta. Dupa câte știu eu, sabotajul nu se pedepses te cu zece la suta din salariu... Eu aflasem de toate astea, dar vroiam să mi le povestesc nea Petrica, așa cum stia el că s-au întâmplat lucrurile.

“Bine, bre, da’ matale de ce i-ai zis că te duci la ministru? Care ministru, ala de la transporturi, sau ala de la comert interior?”

“Cum...care-o fi el, la amândoi mă duceam, mă , pe crucea mea de nu mă duceam. Cum să nu mă duc? Da’ ce cred ei, că io mi-s vre-un fraier? Pai de unsprezece ani lucrez la ei, și în doua mii de lei pe luna mă țin , nu mi-au dat cins’pe bani în plus, da’ n-am zis nimic că n-am vrut să mă iau în bete cu ei până îmi termină fata scoala, da’ acu’ gata, e asistenta medicala, la treaba ei, acu’ mă iau cu ei de piept când or vrea ei, nu mă mai tem. Și mai stau și dupa program și le scot hârbu’ din gunoi, cumpar piese pe bani mei, și mi le deconteaza mai mult nu, au și acum să- mi dea mai bine de doua sute de lei, păi până când?”

Între timp apare și prietenul meu cu inele, și “Lavanda Tripla” se amesteca cu aroma gratarului. “Mon ami, mai adune vre-o cinci-sase sticle de bere, dat tot d-astea verzi, dacă vrei”, îl rog, cu gândul la sticlele de ulei alimentar refolosite pentru bere, și la faptul că deși nu mi s-a întâmplat încă ghinionul, am devenit oarecum superstitios pe tema respectiva. Nea Giosan îi da și usturoiul să-l curete, și abia acum îmi dau seama ce inspirat a fost să-l cumpere, a avut dreptate.

Deodata îl vad pe Moșu printre mese, nu motanul lui Vova, ci un alt tip de la depozit, pe care niciodata nu am aflat, că nici nu m-am gândit de fapt cum îl chiama în realitate. Toata lumea îi zice așa, și am luat-o de buna. Îl strig și-i fac semn să vina la masa. Moșu își trage comod scaunul și râde sub mustata cam anemica.

“Bravo, porumbeilor, aici erati. Lica - îl striga pe băiatul cu “Lavanda” - ia pune și mie un ficat, da’ vezi cum îl faci, că dau cu el dupa tine. Azi sunt suparat”.

“Da’ ce-ai, mă ?”

“M-a prins șefu’ jucând table cu Fane Nebunu’, tocmai îl usuram de zece lei.”

“Și pe chestia asta te-a lăsat să pleci mai devreme, sau cum?”

“Ei, am făcut pasi, că și-așa se cam terminase treaba pe ziua de azi.”

“Ma, îl întreba nea Petrica, a mai zis unuia ceva de treaba aia? Costel, ce-i cu el?”

“Pai ce să fie, e la ‘Ciclop’ cu mașina. Mariane, da un foc.”

Ceasul s-a făcut aproape de trei, trebuie să plec.

“Fratilor, eu o roiesc. Nea Petrica, de chitantele alea am eu grija mâine dimineata, trec pe la Centrala înainte să vin la depozit. Salut.”

Le las bani pe masa, și cu toate protestele lor, îi parasesc. Pâna în statia de autobuz, la chioscul de ziare, dau peste cea mai exotica figura din zona. Nu știu cum îl chiama pe respectivul, nici nu am idee ce-a făcut la viața lui, dar apare să fie veteran de razboi, sau ceva în genul asta. Nu umbla îmbracat decât în uniforma militara - cred totuși c-o fi fost subofiter - cu cizme, centura, diagonala, și chipiu. Iarna, are manta, tot militara. Cu toate că își trage un picior și poarta baston, tipul (și mai ales la anii lui) arată extrem de voinic, stă totdeauna drept și mândru. Parca i-am vazut și niște decoratii pe piept, odată, cred că de “23 August”. Ocupatia lui de baza este să stea la coada la ziare și să traga câte o vodka, așa, pentru lubrefiere. Niciodata nu l-am vazut prin alta parte de Bucuresti, doar pe aici, în perimetrul Halei Traian, nici macar câteva statii mai încolo.

Îmi iau o “Informatie” și mă pregatesc sufleteste pentru a trece cu bine și iminenta perioada de sperante și deznadejdii pe care o reprezinta, întotdeauna, asteptarea autobuzului “40”.

Mai

Un nesfîrșit câmp înverzit se întindea de la picioarele lui până undeva departe în zare, mult mai încolo de orizont, peste tot de jur împrejur, un verde sanatos și plin de seva. Se apleaca și rupe o frunza catifelata de pe o tulpina, o mototoli puțin între degete, apoi o baga în gura. Pe data buzele și limba i se unplura de un gust al dracului de amar, phuau, trupul i se cutremura și pielea i se strinse pe spate și pe brațe. Scuipea de mai multe ori, dar degeaba. Amareala i se prinse de cerul gurii, și nu mai voi să plece de acolo, fir-ar ea al naibii, ce să faca acum, cum să scape de senzatia asta nenorocita, aha, uite un pârau, ia să bea putina apa, doamne, și asta e tot amara, ce se întâmpla...

Ma trezesc cu dintii înclestati și cu obrajii pungiti, macinati de gustul de matraguna. Statui pret de câteva minute să înțeleg de încă visez sau chiar m-am trezit, luai hotarârea că întradevar nu mai dorm, deci poate gasesc ceva la bucatarie împotriva amarelui. Caut prin frigider și gasesc un borcan de dulceata de caise, ia să vedem, oho, uite, are și mieji, da' parcă mama n-a pus mieji când a făcut -o, că n-a mai avut de unde, i-am mâncat eu pe toti. Oricum, e parfumată și jumatatile de fruct parcă acum au fost luate din pom. Înghit hulpav câteva lingurite și dusei apoi la buze o sticlă de "Biborteni" lasând să curga în jos pe gât lichidul acidulat până simt că amigdalele sunt sfărâmitate maruntel și luate la vale de suvoi. Începui să lacrimiez din cauza bulelor de gaz, o mica explozie izbucnii înapoi din stomac, mă stersei pe obraji cu podul palmelor, apoi mă asezai ostenit pe un scaun, reînviind încetul cu încetul. Încă un pic nauc, mă uit în jur încercând să-mi aduc aminte ce și cum.

Cu câtava vreme înainte am plecat să cumpar pâine. Pe drum m-am întâlnit cu Bebe Drula, pe care nu-l mai vazusem din armata, chit că stă la o departare de doar câteva blocuri mai încolo. Bebe m-a luat la el să cinstim un pahar pentru revedere, apoi am mai desfacut o sticlă. Întru-un târziu, treminând tot ce mai avea de baut prin casa, am hotarât să dăm o fuga până la cârciuma la "Minis", să mai luam ceva. Pe urma totul devine neclar și cu semne mari de întrebare plutind într-un fel de lichid semi-vâscos și în care noi amândoi navigam senini și fără să ne facem probleme de nici un fel.

Deodata ramân cu ochii pironiti pe frigider. Acasa noi avem unul alb și cu o poza unei masini de "Formula 1" lipita pe ușa. Cel pe care-l vad acum e maroniu, și în coltul din stânga sus arboreaza o reprezentanta a sexului frumos care își daruie cu marinimie privirilor celor interesati, toate cele ce o înscriu în cartea de anatomie sub categoria "femela". Inventarierea sumara și rapida a restului de decor se dovedeste a fi destul de puțin revelatoare. Concluzia ce se despreinde, totuși, este că nu l-am mai vazut niciodata în viața mea, asta înseamna ori că încă dorm, chestie varificata că nu, ori că m-am imbecilizat complet și temeinic. Afara e lumina bine de tot, soare și frumos, un cer senin albastru fără nori, cum zicea poezia aia de mă chinuiam să o învăț la scoala.

Bebe apare și el târându-se ca un erou dupa ce armata sa suferise o grea înfrângere, "da' ceva de racorit pe de din interior nu exista pe aici, domnule?", așa e el, întotdeauna respecta normele de eticheta, chiar și în cele mai grele și desperate momente din viața, nu conteaza, bunele maniere trebuie mereu să fie pe primul plan, că d-aia suntem oameni, dacă avem civilizatie, păi hai să o folosim la parametrii cei mai înalti. Chiar și în armata, i-a îmbolnavit de nervi pe ofiteri și pe restul, raspunzând la ordine cu "da, domnule plutonier, se rezolva, nu va faceti probleme", ori, "sigur că da, domnule locotenent, va garantez că voi face tot posibilul pentru satisfacerea deplina a dorintei dumneavoastra", chestie care l-a costat cam jumătate de stagiul de aparator al celor trei culori petrecut la carcera, frecând podelele cu cu ciobul de sticlă și curatind WC-ri cu lama de ras, până când s-au plictisit aia și l-au last în plata domnului. Acum contribuie și el cât îl țin puterile la golirea sticlei de "Biborteni", îl las în pace să savureze momentul, n-are nici un rost să-i stric dispozitia cu întrebări naclaite, în fond suntem prieteni, nu-i așa, am mers împreuna la Scoala Generala Nr. 21, trebuie să-l menajezi, ce naiba, prietenul la nevoie să cunoaste.

Termina în extaz lichidul datator de viața, se aseza pe celalalt scaun și mă întreaba candid dacă n-ar fi bine să facem o cafea. Îi explic că habar n-am dacă exista cafea în casa asta, și apoi nu știu dacă o fi de acord stapânul să-i devastam cu nesimtire proprietatea. Aha, ceva începe să se contureze în mintea lui, dar ceva-ul asta este extrem de neclar și desompus, încă nu știe care-i capatul și care-i coada, stă cu ochii ușor întredeschisi, fixind o solnita care se pare că i-a devenit brusc și neasteptat, centrul Universului și obiect de adoratie absoluta. Când, în sfârșit, sunt pe punctul de a crede că în urmatoarele cinci secunde o să reuseasca să aduca solnita în stare de

levitatie, am revelatia de a constata că a făcut marea descoperire a rolului întrebării ca motor unic al dezvoltării și al progresului. Desigur, ca în orice început, demarajul e mai dificil, îl las să-și expuna framântările interioare fără nici o încercare de a-i disturba dorința de cunoaștere a realităților obiective, trasatura care vine să aureoleze cum nu se poate mai strălucit condiția lui de om, de animal mai mult sau mai puțin superior, înzestrat cu inteligența, stăpân și diriguitor peste toate cele.

“Care va să zica nu recunosti ambianta, n-ai mai trecut prin locurile astea niciodată în viața ta.”

“Bebe, raspunsul meu corect ar fi: nu, nici eu”. Se uita la mine ușor intrigat, apoi pricepe.

“Care va să zica nici unul dintre noi n-a mai trecut vre-odată pe aici?”

“... așa s-ar părea...”

“Care va să zica noi atunci ce cautăm aici?”

Îl las în pace să mai bea niște apă minerală, și îmi arunc ochii prin casa încercând să mi-l, să mi-o, sau să mi-i închipui pe cei ce locuiesc aici. Mobila relativ puțină, comuna, exceptând un birou în sufragerie, care arată absolut superb. După cum îl vad, trebuie că-i destul de vechi, cu încrustații fine, dar fără să fie prea multe, obosind ochiul. As vrea să scotolesc prin sertare, cheile stau cuminti în încuietori, dar reușesc să mă abțin. Într-o ramă subțire de metal alb, în colțul din dreapta a biroului, fotografia unei fetite de patru-cinci anișori, care încearcă să stea calare pe o minge de plajă, mare cât ea. Un coup-papier cu mâner de sidef, o calimara dubla ce pare a fi din argint cu un chenar de filigran peste cristalul mat și de un verde atât de adânc încât da spre negru. Capacele de pe rezervoarele de cerneală au câte un elefant mic deasupra, fiecare ridicând trompa și un piciorul din față. Lângă calimara, un dosar cu coperti din plastic. Ma ard degetele să-l deschid. Doamne, cred că o să mă primești în Rai, uite ce băiat bun și cuviincios sunt, nici macar nu ating dosarul. Pe un perete, de sus până jos, rafturi de bibliotecă, aparent construite de proprietar. Ici-colo, printre cărți, două-trei vase mici de tot, cu câte o floare uscată în ele. Pe raftul cel mai de jos, cam cincizeci de miniaturi de sticlă, cea mai mare cât un sămbure de piersică, toate în stare perfectă - înțeleg deci, că fetita din fotografie nu locuiește aici. Ma uit la titluri, multe cărți despre fotografie. Ciudat, în genere cei atinși de boala asta e imposibil să nu-și etaleze la vedere macar una-două opere ce le cred ei să fie mai de soi. În afară de poza de pe birou, nu vad însă nimic altceva. Citesc în continuare titlurile de pe cotoarele cartilor. Multa poezie, albume de artă, dicționare de tot felul, tratate de filologie, critica literară. Apoi două rafturi dedicate horticulturii. Ma uit în jur, există o singură plantă vie, o iederă prinsă aproape de tavan, și care a ocolit doi peretii, straduindu-se să-l înceapă și pe al treilea. Or mai fi altele pe balcon? În continuare, un alt raft dedicat pescuitului amator, aha, simt că-l iubesc pe individul, e un tip de treaba, pescarii și muzicienii de jazz sunt cele mai evolute varietăți ale speciei ” sapiens ”, asta e lege. Iar când un pescar e și trombonist, sau invers, lucru, de altfel, întâlnit frecvent, posteritatea are toate șansele să mai facă rost de încă un nume!

Un hol de doi metri mă duce în dormitor. Lângă pat, pe noptieră, un teanc de “Rebus”. Jos, pe covor, zac o niște blue-jeans “Lee” și o pereche de adidași albi. O uniformă cu care nu numai că sunt de acord, dar și foarte dragă mie. Un alt perete acoperit de sus până jos cu cărți, beletristica pe toate rafturile, autori români și străini, așezați în ordine alfabetică, mă cuprinde ameteala și invidia.

Bebe mă stiga din bucatărie, sau mai bine zis mă invită, că până acum nu crează că a făcut vre-odată efortul de a striga pe cineva. Abandonez inspectia și descopăr cu satisfacție că el, între timp, a avut îndeletniciri cu mult mai practice. Partea ce-mi revine din rezultatul acestor îndeletniciri înseamnă trei ouă-ochiuri cu slanina cât cuprinde, și un castronel cu roșii, ceapa, castraveti și ardei gras, puse la gramada cu un pic de ulei și un strop de otet pe deasupra, alături de câteva felii de salam și brânză. Înting cu pâine în sosul lăsat de salată și mă gândesc că de fapt nici n-am aflat cum îl cheama pe amicul, iar acum îi mai devastam și frigiderul, saracu’ om. Îmi aprind o țigară și sorb din cafea, încercând încă odată să recapitulez cele întâmplate aseară. Degeaba, după ce am plecat spre “Minis”, se rupe filmul. Bebe, constiincios, s-a apucat să spele vasele.

Între timp, ceasul s-a făcut aproape de unsprezece. Trebuia să fiu la munca, e de rău, și parcă n-am văzut nici un telefon prin casa. Da, așa e, nu exista. Dacă o iau acum din loc, poate apar la depozit tocmai la pauza de masa, și o fi șefu' ieșit la un coniac.

Încerc împreună cu Bebe să lichidez cam tot ce credem noi de cuviința că ar însemna dezordine în respectiva casa, las un bilet în care povestesc despre continutul frigiderului, cu mulțumirile și scuzele de rigoare, și ne hotărâm să ieșim. Curios, mă uit pe usa apartamentului. Un dreptunghi de metal cromat, în care este gravat un nume. Exista ceva la placuta asta care mă zgândăre, dar nu reușesc să descopăr ce anume.

Afara, în fata blocului, rămânem amândoi ca picati din cer. Peisaj comun, dar total necunoscut. O alee marginita pe ambele părți cu pomi frumoși. Apoi alte blocuri, alte alei, alți pomi frumoși, mereu de parcă ne-am întoarce în același loc. Din fata apare venind o femeie, purtând două sacose cât două navoade.

Ce mi-a plăcut mie întotdeauna la Bebe a fost că el e un om dintr-o bucată. Dacă are să spună ceva, o face fără nici un fel de retenere și menajamente, ori de-i rău, ori de-i bine. Uneori, înșă, se pripește, ca acum de exemplu, nu mi-a dat nici o șansă pentru a încerca să preîntâmpin prabușirea psihică a unei biete și nevinovate cetățene. Întrebarea a picat sigura și clăra: "Saru' mâna, tanti, va rog spuneți-ne și noua dacă suntem în București, și dacă da, cam pe unde?"

În fata faptului împlinit nu pot decât să accept totul cu înțelepciune și resemnare, sperând într-un viitor mai luminos și mai puțin bătut de soartă. Pe de altă parte, înșă, sarmana creatura din fata noastră arată a avea o evidentă problemă, imposibil de rezolvată, în legătura cu timpul prezent, această stare de lucruri manifestându-se plenar prin brusca tendință a ochilor respectivei de a se dilata, la început, apoi de a se micșora brusc, sub sprâncene și cute ale frunții adunate într-o expresie ușor de înțeles din partea noastră, sau cel puțin din partea mea, acțiune paralelă cu o extrem de reușită lasare a barbiei și o oarece paralizie atât amembrelor superioare cât și a celor inferioare, acest din urmă aspect fiind concluzionat în atitudinea statuara, dolmenică și rece, pe care susnumita ne-o prezenta pe parcursul unui minut întreg cât Bebe a așteptat un răspuns, și încă după aceea, când începuserăm a face pași, adânc dezamăgiți de lipsa acută de dorință de cooperare a populației. Exceptia a făcut -o îndemnul pe care domana cu sacose ni l-a adresat în așa fel încât să audă și locuitorii blocurilor din alte cartiere ale orașului, pe când noi ajunsesem cu două scări mai încolo, îndemn prin care eram sfătuiți cu insistență să facem o vizită într-un anumit loc întunecos, după unele opinii foarte fierbinte, după altele foarte rece, plin la tot pasul de smoală și de catran.

Înspre capatul aleii, am mai întors capul odată, ea era tot acolo, tot nemiscată, oferind în continuare îndemnuri, privind în urma noastră, și atunci m-a luat cu un fel de tristete, saraca, dacă în urma socului respectiv o să arde mâncarea, barbăte-sau o să-i facă scandal, batai, divorțuri, copii rămași fără dragostea imparțială a ambilor progenitori, și, mă rog, tot felul de tragedii de genul asta.

Gândurile negre îmi sunt date la o parte de glasul unui baietel de opt-nouă ani, care vine vijelios pe patine cu rotile, strigând "pârtie". Când să treacă pe lângă noi, îl apucă din viteza pe după mijloc și-l ridică în aer oprindu-i avântul pionieresc, intenție care nu l-a încântat excesiv, dar nu vociferează, din politete.

"Ascultă dragule, nu vrei tu să-i spui lu' nenea cum să ajungă la troleibuz?"

Sunt inteligent foc, și am tact de diplomat de carieră.

"Care troleibuz, nene?"

"Pai, asta care trece pe aici."

"Nu trece nici un troleibuz, nene".

Ei, alternativa asta n-am prevăzut-o, dar nu mă dau bătut.

"Cum, mă, nu trece? Pai voi cum ajungeți în Cismigiu?"

“Pai noi nu luam troleibuzul, doar autobuzul “101”, acolo, dupa blocul ala verde e capatul, și dacă mai mergeti câteva strazi, e și tramvaiul “12”.

Îmi vine să-l pup pe pustan. Trebuie că am pe undeva prin buzunare niște chewing-gum, mă scotocesc, gasesc doua lamele și i le darui, îl mângâi pe cap, și-i dau startul.

“Bravo, ești băiat destept, precis o să ajungi inginer, fi atent să nu cazi să te zdrelești la genunchi”.

Stau pe scaun și privesc pe geamul tramvaiului. L-am luat pe “12” până la Piata Unirii, poate mai ajung azi la serviciu, ca de obicei cu tramvaiul asta trebuie să-ti iei concediu să fi la timp unde ai treaba. Bebe s-a dus acasă, nu mai avea chef de nimic. E prima data când ajung în partea asta de București. De fapt, seamana al dracului de bine cu celelalte cartiere, aceleași blocuri, aceiași pomi, aceleași cozi. Ce motive ar putea să-l determine pe un rezident în Drumul Taberii să faca excursii de recunoaștere în Crângasi? Doar să bea o bere la “Lujerul” nu mi se pare, totuși, de ajuns. Până la urma, toate bune, doar un singur lucru mi se înfatisează neclar și cu posibilitati destul de incerte de rezolvare. Cum Dumnezeu am ajuns în Berceni, când eu plecasem înspre “Minis”, în Balta Alba?

Întrebarea a sapat cute adânci pe fruntea-mi gânditoare de poet, și probabil mi-a daruit privirea cu melancolie și reflexe de necuprins arctic, încât nea Fane, vazându-mă, își stopeaza brusc intentia de a-mi demonstra cu competenta și obiectivitate că sunt un magar. Se apropie de mine și mă întreaba cu compasiune: “Ce-i, mă, vre-o nasulie, ceva?” Apreciez că am cam zece secunde să gasesc o motivatie dramatica pentru azi, ceva grandios, vre-un dezastru plauzibil și crunt.

“Sefu’, mi s-a întâmplat o întâmplare întâmplătoare absolut zguduitoare azi dimineata, groaznic, mi-am zdruncinat moralul până la cei mai intimi neuroni, mi-e frica să nu se lase cu ceva urmari pentru tot restul vietii...”

“... hai, mă ... ce-i?”

“Pai, în zori, m-am suit în “92” să ajung la datorie, și abia pornim, că pe la “Big”-ul dinspre PTTR, vine, domnule, din spate, o “cifa” de cinci metri cubi, tocmai încarcata la betoniera de la capatul liniilor de autobuz și troleu. Noi tocmai intrasem pe banda din stânga să depășim un “Trabant” stationat regulamentar pe carosabil. Și intra, domnule, “cifaromul”, cu toată viteza, în troleibuz.”

Cei din jur se opresc din treaba și toate capetele se întorc spre mine. Silvia îmi prinde privirea, e toată un semn de întrebare, are un fler de l-ar bate la popou și pe Poirot, îi pica fisa că am luat-o razna. Se linisteste, îi face un semn din ochi damnei Dina, și își sprijina barbia pe dosul palmelor împreunate, cu coatele sprijinite pe birou, aș teptând amuzata continuarea. Încerc să-mi pastrez o mina tragica, de ar da domnul să nu mă pufneasca râsul, că am treminat-o, mă desfiinteaza nea Fane. De la alt birou, Zoe, fiinta sensibila cu suflet de ciocolata, se trage mai aproape, tine pumnii strânsi unu’- ntraltul, adunati la piept.

“... și?”

“..și... din nefericire, “cifaromul”, plin fiind, va dati seama că din cauza vitezei plus inertia, plus masa, socul a fost distrugator. Ambele vehicule s-au rasturnat, iar troleibuzul a fost proiectat cam douazeci de metri mai încolo. Alte doua autoturisme “Dacia 1310” au fost aproape strivite. Bena “cifei” s-a spart și betonul s-a revarsat acoperind o biata batrâna care fusese surprinsa chiar pe bordura, pregatindu-se să traverseze strada în mod neregulamentar, într-un loc nemarcat cu “zebra”. Miraculos, soferul respectiv a scapat neatins, dar cel al troleibuzului și unsprezece din cei optisprezece pasageri au fost transportati la spital în stare de inconstienta, cu grave leziuni fizice, și mai mult ca sigur, și psihice. Deasemeni, soferii celor doua “Dacii.”

Mama Anica stă cu palma mâinii drepte acoperindu-și gura, ascultându-mă îngrozita. Aproape că are lacrimi în ochi. Restul lumii, inclusiv șefu’, au cam înlemnit. Sunt bun, ar fi trebuit să scriu scenariu de filme de groaza.

“Pai, bă, și tu?”

Bineinteles, Sorin, se putea altfel, trebuia să se bage.

“Și eu... ce?”

“... nici o zgârietura, vânataie... nimic... oase rupte... ceva acolo... moloz pe blugi...”

Sta lângă Vova, în spatele biroului lui nea Fane. De cealaltă parte a biroului, înspre mine, Clara cu madam Ionescu. Dacă am mâna bună, prin cei treizeci de centimetri care ramân între ele, aș putea trimite un pachet cu saci de ambalat ce-l am chiar lângă mine, pe un scaun. Îl apuc de sfoara legată crucis-curmezis și execut o semi-rotatie a bratului din spate spre înainte, trimitând proiectilul cu speranța că la o adică kilogramele lui madam Ionescu or să-i dea totuși putinta de a reactiona la vreme. Din pacate, instinctul de conservare al lui Sorin se manifesta la fel de prompt, lasând cale liberă ghiulelei către un inofensiv ceas cu cuc, “made în USSR”, ce spânzura pe peretele din spate. S-a cam deteriorat pe ici pe colo umilul agregat, și anume în partile esentiale, transformându-se în contactul cu mozaicul de pe jos, în tot felul de tandari și ale parti imposibil de nominalizat. În stupoarea generală, Sorin se apleacă, culege o rotita zimtata, și o transforma într-un foarte amuzant, reconfortant, și recreativ de urmarit titirez, pe biroul sefului.

“Pariem, Mariane, pe doua beri, că-l învârt mai mult?”

Duminica

Ceasul zbârnâie în draci pe marginea recamierului, umplându-mi sufletul de optimism. E ora trei dinspre ziua, sau noapte-spre-dimineata, sau cum i-o fi spunând. Ma demontez bucatica cu bucatica, mă transport în baie, și acolo încerc să mă pun la loc într-un tot unitar, conferindu-mi conditii optime de functionare cu speranța că zgomotul dusului nu i-a trezit pe ai mei.

Ieri, pe când stateam cu Neluțu facând declaratii de amor unei sticle de vin, apare și nevasta-să, Maria, de la serviciu.

“Auziti, mă , să va zic o chestie de azi de la munca, de n-o să mă credeti!”

“... au scos chiftelele de peste de la cantina intreprinderii!”

“Ce chif... Hai, mă , fiti seriosi, cum o să le scoata? Ce să bage în locul lor, sanuri pane? Hai, fiti atenti aici. Pe la vre-o zece și jumătate, tocmai îmi facusem o cafea și stateam cu Sandica, cea la care am fost la botez, Nelule, tu o stii, și cum zic, mai o vorba mai o țigară, apar doi tigani cu cinci saci de broaste. Stiti cât au luat pe ele? O mie jum'ate! Când i-am vazut mi-a venit să mă crucesc. Mariane, știi, noi cumparam broastele și le trimitem în vestul Europei, să-i desfete pe tipii de la Monte Carlo, dac' ar stii ei... în fine, dupa ce termină respectivii tranzactia, stau de vorba cu ei. Baietii, lautari de meserie, se lasasera de nunti, se mai duceau doar așa, câteodata, și știți de ce? Cica era prea multă munca, și prea puțini bani. Auziti voi, prea puțini bani, că-mi venea să sar la ei și să-i strâng de gât. Mai tii minte Nelule, la nunta lu' verisoara-mea, i-au cerut opt sute de fiecae plus taxiul, mama lor! Iar ăștia, se apucasera de prins broaste, că nu fac aproape nimic, și ști câți bani scot, cam sase mii pe saptamina, dacă se țin de treaba! Iarna stau la gura sobei și fac puradei. I-am întrebat cum naiba le prind. Sa vedeti la ce i-a dus mintea. Au luat un butoi din ala de tabla, pe care îl bage în apa cu niște pietre în el, să nu pluteasca, să ramâna cam de o palma deasupra apei. De margine leaga un becul de lanterna, cu baterie. Toata actiunea se desfasoara noaptea. Atrase de lumina vin tot felul de insecte, tântari, fluturi, și alte d-astea. Broastele se arunca dupa ele, și cad în butoi. Înapoi nu mai pot sari, e prea mare distanta. Pun tipii câteva butoaie în fiecare noapte. Dimineata nu aleg decât exemplarele cele mai mari, că altfel nu le cumpara ăștia de la cooperative.”

De câteva zile, Maria lucreaza la un fel de cooperativa de stat ce se ocupa cu achizitionarea de produse agro-alimentare de la producatori particulari, printre altele, iata, și broaste, melci, și alte creaturi ce nu fac topul cotidian al bucatariei traditionale Românești.

Iau paharul de vin și sorb un pic, dar parcă nu mai are nici un gust. Neluțu arată și el de parcă tocmai ar fi coborât din autobuzul “111”. Se uita către mine, gânditor.

“Mariane, eu mâine am SRL...”

“Eu nu, dar se aranjeaza. Poate-i duc și lui șefu’ câteva broaste, așa, de pofta...”

“Da’ de unde naiba facem rost de butoi? Altceva ce-am putea folosi, poate o oala mare...”

Nici nu apuca să termine, că Maria îi ia vorba din gura.

“Da, uite, imediat, nu-ti dadeam eu oalele să mi le împuti...”

“Stai, draga, că n-am zis nimic, mă gândeam. Și la urma-urmei, după doua recolte d-astea, îți cumpar un camion de oale, nu?”

“Neluțule, oricum o oala e prea mica”, apreciez eu situația, “da ști ce, hai să încercam cu unditele. Punem o ata rosie în ac, așa prindeam eu când eram copil, la Snagov, mă ducea tata și prindeam broaste amândoi, terorizând-o pe mama, care începuse să ia o sticlă cu spirt în sacosa, și mă stergea pe mâini tot timpul...”

În disperare de cauza, și până ne-om completa recuzita, n-avem de ales, o să folosim unditele, stabilim că a doua zi dimineata înainte de ora patru să fiu la el.

Peste un sfert de ceas trebuie să-i sun la ușa. Am hotărât să mergem la “Sticlărie”. Asta-i un ochi de apă într-o groapa înspre Pantelimon, nu prea departe, de la “Masini-Unelte” treci calea ferată, și pe stânga, în spatele fabricii de sticlă, se casca dintr-o dată o gaură plină de pomi. Am fost o singura oară acolo, acum foarte mulți ani, că peste nu are decât firca și caras mai mic decât pachetul de țigari.

E cu mult trecut de prânz. Din tot ce-am prins am selectat zece bucati pe care le-am considerat noi că vor trece examenul sportiv la comisia olimpica. Arborând un calm vecin cu nesimtirea, Neluțu s-a blindat în fata protestelor Mariei și a făcut un sac dâintr-un cearceaf de “olanda”. Acum, sacul zace priponit de mal, pe trei sferturi în apă, iar din interior se urca spre cer un cor de blesteme ce-i cât pe ce să mă ducă în pragul depresiei, din cauza de muștrari de constiință. Partea mai întunecată a problemei este că în ritmul asta ne-ar trebui cam două concedii până să umplem sacul. Și de vre-o ora, nici urma de broaste pe balta.

“Neluțule, tu crezi c-or fi trecut tipii aia pe aici înaintea noastră?”

“Fi serios, aia-s profesioniști, nu se baga la locuri d-astea, au locurile lor, fii sigur...”

Afirmatia mă jigneste. Noi tot la nivel profesional activam, că altfel nu am fi fost la post de cu zori. Totuși, am oarece urme de îndoială.

“Bai, suntem tâmpiti. Pai tu ști ce trebuia să facem înainte de toate?”

Nu, Neluțu nu s tie, stă și se zgâiește la mine, neînțelegând ce-mi mai trece prin cap.

“Bine, mă, de un paregzamplu, înainte de a te apuca să scri o carte, nu trebuie să aduni mai întâi material, să cauți, să investighezi..”

“Zi, mă, lasa...”

“Monșerul meu drag, după cum bine ști, în urma activităților de desecare, modernizare, redare a agriculturii a terenurilor arabile, suprafața baltilor și a lacurilor care nu reprezentau obiective importante pentru piscicultura a fost redusă simțitor de drastic. Pe de altă parte, cu cât o apă e mai lasată în plata Domnului, cu atât e mai napădită de vegetație și de broaste, care au trebuit să se refugieze din baltile secate. Logic, nu? Acum să-mi spui, unde găsim noi cele mai virgine și mai salbătece balti - poți să-mi zici, nu, nu poți. Și ști de ce? Ca nu ești de meserie. Tu ești electrician. Pe tine apele te interesează doar, poate, din punct de vedere al potențialului energetic, deși mă îndoiesc... Dar pe cine pot ele captiva prin existența lor pură, existența ce atrage după sine o complexă colcăitură de vietuitoare așa cum le-a făcut pe ele mama natură, cu cicluri de viață nealterate de mâna stăpânului absolut, atotputernicul omu’?”

Neluțu s-a așezat pe o buturuga și și-a aprins o țigară. Ma asculta calm, cu ochii închisi, dând din cap aprobator.

“Ei, pe cine?”

“Simplu, monserule, pe un biolog. Și pe care biologu’ stim noi, că doar e unic pe planeta asta?”

“Pe... Bio-Gogu!”

“Ei, vezi? Uite ce propun eu. Momentan, le dăm naibii de broaste, că mie mi-e foame și aș bea și o bere. Și, într-o zi, saptamâna asta, mergem la Gogu și stam serios de vorba cu el, ne luam notite, chestii, documentare științifică.”

“Stai puțin nu e bine, că el le are pe astea cu zburatoarele...”

“... da, exact, păi cocostârcii ce sunt, nu sunt zburatoare? Și cocostârcii ce manâncă? Broaste! Unde-s cocostârcii, sunt și broaste, și reciproca. El ne spune unde sunt cocostârcii, noi deducem unde sunt broastele. Logica de fier și de otel”.

Ma simt zdrobit de acuratetea deductivă de care sunt capabil. Îmi aprind satisfăcut o “Carpata” și mă întind pe iarba saracă din umbra unui tei cam jumulit. Trebuie să savurez momentul, am fost grandios.

Îl las pe Neluțu să duca acasă unditele, iar eu mă duc să o aștept pe Adriana la “rulota”. Ne vedem odată pe saptamâna. Ea s-a pus bine pe treaba, în fiecare zi stă și învata puternic pentru examen, și mă bate la cap prin telefon să fac la fel. Adevărul este că m-am apucat serios. La “economie” n-am nevoie să învăț, știu materia, și oricum, pentru motive pe care nu le înțeleg și nici nu încerc, îmi vine foarte ușor să elaborez asupra unui subiect. La geografie, la fel, nu prea e nevoie să tocesc, că e ușor, am să mă uit prin carte atunci, înaintea examenului. Mai greu e cu matematica, mă scoate din sarite. În plus, ca un făcut, nu știu cum naiba se întâmplă că de câte ori mă așez și eu la birou plin de avânt și mă apuc de rezolvat tot felul de funcții și de ecuații care mai de care mai complicate, sunt disturbat, cu regularitate, din preocupările mele intelectuale, de o multitudine de nimicuri cotidiene, care prin împrejurări potrivnice, se transformă în evenimente majore, necesitând grabnică mea intervenție, imediată și de neînlocuit. Așa că, deocamdata, la “aritmica” mă aflu încă la capitoul unu din cartea de clasă nouă. Pe viitor, însă, trebuie neapărat să iau măsuri drastice, că nu mai ține. Este necesar ca, potrivit unui înțelept îndemnat la modă prin ziare, să fac totul pentru o nouă calitate -cred că așa sună?

Până apare Adriana, neavând ce face, mă uit la patru-cinci pustani ce se joacă alături, pe spațiul verde din jurul blocului. Și-au făcut un cort, care aduce mult a satra, dintr-un pres luat de acasă, și au îngramadit împrejur tot felul de comori: cutii goale de conserve de mazare fină, un pantof făcut praf, un cadru de bicicletă “Ucraina”, îndoit și ruginit. Unul dintre ei și-a făcut un fel de turban dintr-un fular. S-or fi jucând de-a beduinii? Putin mai încolo, câțiva locatari grijulii și binevoitori au manufacturat o masă cu două banci de-o parte și de alta, toate cu picioarele adânc îngropate să nu le ia vântul, sau hotii, poate. În jurul mesei stau câteva mame și bunici discutând despre scumpetea vieții, imoralitate, și viermi intestinali. Subiectele încep să mă pasioneze. Aflu cum nenorocitu’ ala de Iliuta de la etajul cinci iar a batut-o pe nevasta-să, și că matracuca aia blondă de la scara doi iar a ținut-o într-o petrecere ieri noapte în compania a tot felul de indivizi dubios calificați drept ordinari, bagabonți, și, nu-mi vine să cred urechilor, “studenți d-aia”! Punctul culminant al acestei informații constă în faptul că, nici mai mult nici mai puțin, dimineața, respectivii au plecat cu taxiurli’, chestie incalificabilă. Deasemeni, aflu cu stupeoare că dezmatatii aia doi de s-au mutat saptamâna trecută în locul lui madam Firescu, fac plaja pe bloc, și că Stanoaia a auzit că “fufa” chiar și-a scos sutienu, ducându-l în spital pe ala micu’ al lui Sandache, pe Ginel, care a început să stea la pândă ascuns după casa liftului, să o vadă.

Tocmai când începuse să-mi placă mai tare, apare Adriana.

“Iarta-mă, Marian, am avut o discuție cu mama, d-aia am întârziat.”

Ma uit în ochii ei și mă ia așa, cu un frig pe sira spinării. A plâns rău, sunt înrosiți de parcă n-a dormit două nopți la rând.

“Nu-i nimic, Motane, a fost instructiva asteptarea. Am început să descopar lumea de dincolo de zidurile blocului astuia. Și, oricum, dacă vine repede un “40”, ajungem în timp la un film.”

“Marian, știi ce? Hai să nu mergem la film, hai să gasim o banca și să stam puțin. Ai o țigară?”

“Carpati fără’, de Tirgu-Jiu, cele mai bune din lume, dacă nu se scutura în pachet și mai ai ce fuma din ele.”

“Bine, o să-mi dai una.”

Înteleg că e de rău. Dacă accepta Motanul asta să fumeze “Carpati”, e de rău. De obicei abia mă suporta pe mine când mă delectez cu ele, nu mai spun că mi-a trasat sarcina să rumeg chewing-gum până îmi anchilozează maxilarele.

Dupa ce facem prospectiuni prin jumătate din parcul IOR, gasim, în fine, o banca libera, care să fie și curata. În tot timpul asta n-a zis o litera, a mers încolacita de mijlocul meu, și m-a pupat de vre-o suta de ori. Având în vedere că lucrurile se reliefează nu tocmai în roz, am last-o în pace, și n-am mai întreat-o nimic. În schimb, i-am dat un raport cât se poate de detaliat despre concluziile și propunerile de masuri adoptate de rezidenții blocul vecin cu al ei.

“Marian, hai să fumam”

Îi arat cu mândrie că țigarile din pachetul ce-l am, nu numai că nu s-au scuturat de jumătate din tutun, dar pără acum să fie iesite din procesul de fabricație. E și normal, de câte cotoare au în ele, parcă ar fi niște betisoare de piatra. Probabil că tipii de la fabrica, înraii de criticile consumatorilor, acum au trecut la presiuni psihice. Aleg doua, le aprind, și o aștept să înceapă a-mi zice ce are pe suflet.

“Marian, tu n-ai de gând odată să te lasi de pierdut timpul fără nici un rost, și să te apuci de ceva serios?”

A început direct, fără nici un fel de introducere.

“Da, deci asta era care va să zica, eterna povestea cu băiatul rău care rapește inima unei prea bune și sfoase fete, cuminte și harnica cum nimeni alta pe pamânt. De asta ti-au făcut scandal acasă? Adriana, tu chiar ești convinsă că o să semăn mai mult cu Fat-Frumos dacă am să întepenesc în spatele unui birou nenorocit, înclinându-mă până la pamânt când trece contabilul sef, sau nu mai știi care mare și tare de la minister? Oricum, știi foarte bine că m-am apucat să mă mai uit prin cartile alea, și că am să fac tot posibilul să iau examenul, deși, drept să-ti sapun, tare nu-mi doresc.”

“Nu-ti doresti? Și tu ai idee ce-mi zic ai mei, ce circ am în casa tot timpul, tu știi că de când suntem împreună nu-i zi de la Dumnezeu să nu am cu ei scandal pe seama ta, că tu ești un pierde-vara, că ce o să facem noi, din ce o să traim, că sunt inconstienta, că din atitia baieti buni pe care ei au binevoit să mi-i prezinte n-am fost în stare să aleg, dar că am ales un neispravit că tine, că cin’ se-aseamana, se-aduna, etc, etc. ... Marian, nu mai pot, zau, îmi vine să-mi iau lumea în cap, nu mai pot.”

Plânge, iar.

Drept e că rubrica de stiri interne m-a cam luat pe nepusa masa. Pâna acum nu mi-a spus nimic din toate astea. De multe ori când ne întânleam venea ea cam întunecata, credeam că e obosita. De altfel, mai încet sau mai repede, ochii i se se umpleau iar de stralucire. Acum ce naiba să fac? Sa-i explic că mă doare drept în cot de ce cred parintii ei despre mine, că eu cred că parintii mei m-au crescut bine și cu folos, că nu sunt nici lenes, nici nepasator, nici derbedeu, doar că nu înteleg de ce trebuie mai înăii să accept să mă aplec în fata altora pentru putea a fi catalogat drept “om serios”, și că eu vreau să mă însor cu ea, nu cu maica-să, drept care aceasta din urma își poate tine opiniile pentru ea însasi? E drept că și ai mei m-au cam luat la rost pe chestia nefacutului nimic, dar din cu totul alt punct de vedere. În familie, din nefericire, nu numai că sunt unicul copil, dar sunt cel mai mic dintre veri, nepoti, și restul poporului. Nu știu de ce și cum, dar absolut toată lumea “asteapta ceva” de la mine. Pentru mulți ani, și chiar și acum, sunt sigur, că în discuțiile dintre matusi, unchi, neamuri adiacente (pe care eu nici nu le cunosc prea bine), mi se urmares te fiecare pas, sunt analizat în consilii mai mult sau mai

puțin complete, mi se cântaresc sanse, mi se prezice viitorul. Atâta doar că, odată, la singura nunta la care am participat în viața mea, și care s-a întâmplat să fie în familie, le-am explicat că eu sunt un element cum nu se poate mai negativ, recalcitrant și turbulent, iar ei să-și vadă de treburile lor și de copiii lor cuminti și destepti, și să mă lase pe mine în pace așa pacatos cum mă aflu. Sunt sigur, totuși, că ei îi trag înaintea cu discuțiile, și eu am încetat orice fel de contact cu “familia”, exceptând doi-trei veri, singurii normali și care nu s-au luat niciodată de mine, și pe care îi iubesc chiar foarte mult. Acum, revenind la Motan, m-aș duce acasă la părinții ei să le explic pe îndelete că mi se fâlfâie de păreriile lor, dar ea este copilul lor, și știu, că din punctul lor de vedere, o iubesc ca pe nimic altceva pe lumea asta, și că-i doresc numai binele.

“Adriana, de ce nu te măriti tu cu mine, vreau să zic imediat? Hai să mergem mâine să ne programăm la ‘Sfat.’”

“Da, foarte bine, și poți să-mi spui unde o să stam, pe ce o să dormim, din ce o să mâncăm? Te-ascult!”

“... o camera, undeva, găsim noi, până una alta. Mobilă avem destulă, că-mi aduc eu chitarile și magnetofonul, plus cartile ambilor. Iar cei 1400 de lei ai mei, plus 1800 ai tăi, ne ajung la fix pentru cartofi prajiti și o sticlă de vin. Păi bosimaniia aia din Africa, n-au nici macar atât. Și mulți, mulți alții, au început-o cu mult mai rău.

“dumnezeule mare, pe lume oi fi trăind tu? Nu, Marian, așa nu se poate, deși trebuie să recunosc că suna boem și frumos, și că pentru timpeliile pe care reușești să le debitezi cu atâta sinceritate, te iubesc. Dar eu vreau să-mi cresc copii într-o casă de oameni, și trebuie să vrei și tu la fel, nu există altă cale, noi am crescut în felul asta, așa or să crească și copiii noștri.”

Da, Adriana, și eu te iubesc și aș vrea să-ti pot oferi o casă mare, cu multe camere și ferestre uriașe către cer, cu covoare groase, moi, cu mașina de spălat și pahare de cristal, știu că asta-ti dorești, să ai casa ta de care tu să ai grija, să-ti crești copiii în liniște și siguranță, și aș vrea să te pot ține departe de grija zilei de mâine, să te știu fericită, ce-aș putea să-mi doresc altceva? Dar asta înseamnă că trebuie să-l pup în cur pe contabilul ala șef da care am vorbit adineori, și totuși, am de ales?

“Adriana, mai este ceva vreme până la examen. Am să încerc să-i fericesc pe ai tăi cu un ginere socotitor de înaltă calificare. Nu mai elaborez, știu că asta nu contează pentru tine, și că mă iubești oricum, că altfel n-ai fi acum, aici lângă mine, și nu ti-aș fi destăinuit pasiunea mea subită pentru cursul de ‘organizarea producției’. Și să nu mai vorbin despre asta, hai mai bine pe la Dan, poate o fi acasă, zdrăngănim un pic la chitari, o invităm și pe duduia Wiborova, că simt că am nevoie. Și pe drum îți povestesc despre nebanuitele emoții pe care ti le ofera prinsul broastelor, emoții pe care le-am încercat plenar azi dimineața împreună cu Neluțu, pret de vre-o șapte-opt ore, în mijlocul unei naturi încântătoare, pe groapa la “Sticlarie”.

Vara

“... se va afla volumul corpului de rotatie dat de graficul functiei...”

Telefonul zornaie ca un sistem de alarma la o banca tocmai praduita.

“Saut, Gică, ce faceai?” Aha, e Sorin, numai el îmi zice “Gică”, încă tot n-am înțeles de ce.

“Salve, tocmai mă initiam în tainele stiintelor exacte”.

Sorin manânce matematica pe pâine. A intrat al patrulea la Politehnica, la transporturi feroviare, a terminat un an cu brio, în al doilea a ramas repetent, apoi a rams iar. A decis, pe urma, că pasiunea vietii lui este, de fapt, Facultatea de Comert din ASE. A luat zece la matematica, zece la fizica, patru la “economie”, și a intrat fluierând. Din nou anul întâi cu brio, a ramas repetent în anul doi, și cu mari pile a reusit să nu fie dat afară și să mai ramâna repetent odată, a întrerupt apoi un an din cauza de “boala”, și acum face tot posibilul să ramâna iar repetent. Visul lui cel mai mare și nemarturisit este să poata naibii odată să treaca în anul trei. Între timp, nevasta-să a terminat facultea, și-a luat și “statul”, e OK. În alta ordine de idei, mai recent, și-a luat și el bicicleta, că i-a placut cum arată a mea. Tot semi-cursiera d-aia ruseasca. Și astfel am început să descoperim împreuna natura de prin jurul Bucurestilor. D-aia m-a sunat și acum.

“Gică, te fac un tur la Baneasa?”

“Sorine, trebuie să aflu volumul unui corp de rotatie...”

“... păi e ușor, Gică, integrezi și gata, las’ că ti-arat eu când ne întoarcem. Ne întâlnim la “Big” cam în douazeci de minute, e bine?”

Bine, pe naiba. Întii că de obicei ne întoarcem seara foarte târziu, pe întuneric, și al doilea, că singurele integrale pe care am încercat să le fac în viața mea au fost doua, la o teza în liceu, pe care de fapt le-am copiat de la o colega.

“Sorine...”

“... hai, Gică, tragem o bere la “Privighetori.”

În fond, are dreptate Sorin, ne mai oxigenam sângele, avem nevoie de miscare, activitatea intelectuala și cea fizica trebuie împletite într-o armonie deplina. Avem doar un exemplu celebru în acest sens, pe care istoria l-a încrustat definitiv și cu litere de aur în altarul nemuririi în anumite regiuni ale Globului Terestru.

“Bine, Sorine, în douazeci de minute.”

La Baneasa, lume mai multă decât la un cuplaj cu “Rapidu”, lume care, în principal, se împarte în doua categorii. Unii au venit aici “să vadă animalele”, iar altii să bea bere. În final, prima categorie se alatura celei de a doua într-o perfecta și indisolubila solidaritate. Astfel, padurea a ramas padure numai de la doi metri în sus. De la nivelul solului până la aceasta cota, se pot deosebi alte câteva diviziuni, dupa cum urmeaza.

Mai întâi, un extrem de variat și greu de definit covor de sticle goale, în parte sparte, ziare, pachete goale de țigari, capace de bere, dopuri de pluta și de plastic, oase de gaina și altele oase provenite de la diverse pasari și animale domestice sacrificate cu destinatia “pachet”, pantofi desperechiati, anvelope uzate “Victoria” și “Danubiana”, camere de bicicleta, curele rupte de ventilator auto, vata, bandaje, câte un preș sau o patura putreda ajunsa zdrente mai mult sau mai puțin, furculite și linguri ruginite, farfurii sparte, mine de pix goale, ciorapi, câte o cravata (acest articol se mai gaseste și agatat de crengi), sticlute de oja pentru unghii și de decolorant pentru sters unghiile, tuburi de ruj, cutii de rimel și pudra, bineînțelese goale, plus tot felul de WC-uri amenajate la rezezeala prin tot locul, folosite o singura data și apoi abandonate. Încercând cu Sorin să strabatem prin tufisuri și lăstariș fără să ne dăm jos de pe biciclete, am avut surpriza să dăm peste o vioara sparta rău de tot. Locul fiind totuși destul de incomod și oarecum mai departe de drum, ne-a fost imposibil să

reconstituim întâmplarea prin care acest delicat obiect a ajuns acolo. Întâi am presupus că cineva venise să cânte acompaniat de glasul pasarilor și alintul frunzelor mângâiate de vânt. Pe urma, Sorin a propus varianta potrivit careia o fi fost un chef monstru cu lautari, aia s-au îmbatat și i-au luat la bataie pe menestrei, că poate n-au interpretat "Mama mea e florareasa" exact după dorința selectului auditoriu. Oricum, misterul a rămas intact.

Dar să revenim. După garnisirea completă a "nivelului zero", începe o asidua muncă de pavoazare a trunchiurilor de copaci cu inscripții de amor, panseuri, și anunțuri de aniversare, precum și comemorări de date și persoane vrute celebre. Astfel, ineditul ne apare sub forma de scrijelituri cu diverse caractere grafologice, ce ne spun că "aici au fost Nae și Lica, 20-5-80", și dedesubt, "Vasilico, Mitriță te iubeste", ori, "viața e grea, Sandu, 14-7-81". Nu lipsesc îndemnurile, mai ales cele sportive, "Hai Steaua, 16-14-82, Colonelu". Locul este minunat de vrei să întocmești un pomelnic de nume și porecle mai puțin uzitate. Am descoperit "Tramvai", "Tir", "Bâzică", "Ciomecu", "Câine-Mort, și, un frumos "Corelatu". Am tot stat și ne-am gândit, corelat, bine, dar la ce, cu cine? De ce nu ne-a zis, că ne-a lăsat așa, cu creierul macinat de întrebări acide.

În fine, după ce treci și de etapa asta, urmează o altitudine dominată îndeobște de articole vestimentare și de camping. Prin crengi și crengute atârna inocente bastii, palarii, termosuri sparte, fără a lipsi genti de umar, unele într-o stare remarcabil de bună, plase și sacose, câte un aparat de fotografiat făcut zob, câteva suporturi, și alte articole de lenjerie intimă, de toate culorile și modelele. Vizitatori mai miștoși înfig ici-colo, pentru pasari, bucati de pâine ramase de pe la chiolhane. Oricum, însă, acestea se desfășoară îndeajuns cu resturile aruncate pur și simplu pe pământ.

Mirosul predominant în această oază verde pentru recreția populației capitalei, este cel de gratar, și bineînțeles, de bere. Banuiesc că pomii din apropierea gratarelor și-au schimbat de mult procesele biologice, fotosinteza fiind înlocuită cu vre-o reacție pe baza de fum de cârnați proaspeți, iar pasarile ciripesc slagărele la moda din repertoriul artiștilor Ion Dolanescu, Romica Puceanu, Margareta Pâslaru, și ceilalți din găstire respective. Una peste alta, toată atmosfera asta mirositoare plus pedalatul, ne-a făcut vid în stomac, deci, ne asociem tumultului vizitatorilor de bază de recreație și agement, și după aproape jumătate de ora de stat la coadă, ne-am văzut în posesia a doi cârnați, șase mici, și patru sticle de bere, care au început cu noi o minunată muncă de lamurire, încercând să ne demonstreze că, deși un anume "Bică" întrebăse la 14-7-79, "unde e fericirea mea?", individul nu cautase unde ar fi trebuit să caute.

Cârnații și mici au fost într-adevăr excelenți, berea ne spală gâtul, și lui Sorin îi vin idei.

"Auzi, Gică, după ce terminăm berea, mai facem un tur și pe urma o luăm spre 'Pustnicul'. Ce zici?"

"Cum, 'Pustnicul'?... de aici?! Cred că avem toate șansele să ajungem mâine, e departe rău."

"Nu-i, Gică, te duc eu, o luăm cam pe lângă Soseaua de Centură, în două ore suntem acolo lejer, pe cuvânt. Gândește-te puțin, e un arc de cerc, și noi mergem pe coarda. Ai să vezi."

Până la urma, are dreptate, că tot am pornit-o la hoinăreală. Iar drumul de la Băneasa înapoi în Balta Albă taind Bucureștiul nu-i prea atrăgător.

Trecem de Zoo și cotim la stânga pe un drum mai puțin umblat. Din loc în loc, pe margini, mașini parcate, înăuntru cu perechi care se pupă. Trecem încet de tot, aplecându-ne și uitându-ne lung la ei, făcând mișto. Indivizii respectivi ne-ar cam trimite la esafod, dar potrivit circumstanțelor, nu zice nici unul, nimic.

"Sorine, tu ai impresia căăștia chiar sunt cu nevestele?"

El merge o jumătate de roată înaintea mea, întoarce capul răsând.

"Da, dar nu cu ale lor."

Ma pufnește și pe mine râsul de era să dau într-un bolovan mare din dreapta asfaltului. Ne aprindem câte o țigară, Sorin are un pachet de "Kent" de la nevasta-să, pentru mine sunt un pic cam tari și rămân la "Carpați".

Mergem fără mâini, abia pedalând. Nu e foarte cald, și din când în când vine câte o pala de vânt mica, aproape că n-o simți.

Din spate, pe asfaltul drumului, rasuna un tropot de cal. Ne depășește. Jockeyesa - așa se zice oare? - are un costum de calarie strâns de tot pe trup, și-i ghicesc coapsele frumoase și tari, și la fel, sânii ce stau să-i rupă vesta. În alte date, am mai întâlnit noi pe aici calareți de la "Steaua", probabil făcând antrenamente prin apropiere pe undeva, dar tanti parcă nu apare să fie de la club. Sorin îmi face semn.

"E barbat'su barosan, Gică".

Ma înfig în pedale și mă iau după ea, o ajung și mă potrivesc cam la doi metri în stânga ei. Merg așa, paralel, și o privesc. E într-adevăr frumoasă, le are la degetul mic pe toate cele de pe platourile de filmare din țară și de peste hotare. Întoarce ochii o secundă, apoi da pînteni calului, înșă paracopitul probabil că mă simpatizează, pentru că o ține într-un trap marunt, fără să se grabească. Ma potrivesc iarasi în dreptul ei și încep să cânt, gesticulând larg: "Peste munti și peste deal, trece mândra cu un cal, tropa, tropa, tropa, trooop, când la trap când la galooop". Ea începe să râdă sanatos, fără să se stapânească, uitându-se la mine cu fata întoarsă pe jumătate. Face gropite în obraji, de sub sapca îi iese un păr negru de zici că-i obținut în laborator, lung până aproape de umeri, într-o coada... "de cal". Îi zâmbesc, cred că are aproape de treizeci și cinci de ani și nimic în plus sau în minus de ce-ar trebui să aiba o femeie frumoasă, micii au fost proaspeti deci eu sunt perfect sanatos, nu am halucinații. Ridic o mână de pe ghidon și-i zic "pa" făcându-i semn. Își înclină ușor capul, subtiindu-și buzele într-un zâmbet vag. Un fel de "e-n regula, la revedere". Întorc bicicleta în mijlocul drumului și revin lângă Sorin, care tot timpul asta a stat cam la cincisprezece metri în spate.

"Ce-a zis, Gică?"

"... nimic, ce să zică?"

"Pacat."

"... !?!"

"Eram doar curios, dacă avea și vocea tot așa cum arată de sus până jos, o trimetea pe Aretha Frankin la echipa de juniori. Ce facem, o luăm din loc spre Pustnicul?"

"Thâ."

"Fi atent, până la urma m-am gândit s-o ținem pe lângă calea ferată, și pe urma cotim pe undeva, găsim noi un loc."

"Cum naiba pe lângă calea ferată, te-ai dilit, o luăm pe câmp, pe aratura?"

"Nu, de ce pe câmp, trebuie să fie o poteca, sigur trebuie să fie."

Am lăsat în urma noastră oșeaua. În fata noastră se întinde o potecă anemică, sinele de tren, plus lanurile de porumb. O urma de îndoială cu privire la capacitatea de discernământ a lui Sorin și exactitatea traseului ales, mi se strcoara treptat în suflet, și propun să oprim la un canton ce se vede cam la un kilometru în fata, cu speranța să o atenuăm, macar. Ajungem. Cantonul este de fapt o casă tip CFR, de caramida roșie, stilul de dinainte de război. Curte, grădina, roșiile, ardei gras, salcâmi, pruni, și gâini. Dintr-o parte miroase greu a cocină. Nevasta ceferistului (sau cred că ea este) apare carând după ea o scară de lemn lungă de opt metri, murdara rău de gainat, și cam strâmbă. Noi suntem opriti și proptiti de gard, fără să ne mai dăm jos. Sorin prinde glas.

"Saru' mână, tanti, ne spuneti și noua, drumul asta duce la Pustnicul?"

Femeia rămâne proptind scara cu un capăt în pământ, și mijind ochii.

"... ei?"

“E departe Pustnicul dacă -o ținem tot așa?”

“Pusticul? Aoleu, maica, da ce va venira de-o luarati peste câmp? Pai, ajungeti, știu io cât să fie, vre-o douazeci de kilometri. Da’ vedeti că sapă ăia la irigatii, trebuie să mergeti pe traverse. Da’ va grabiti tare? Ca dacă iesirati doar la plimbare, poate mă ajutati să iau niște saci din podul ala, că mă cam doare reumatismul și io mă urc greu”

N-apuc să articulez nici o litera, că Sorin sare de pe bicicleta plin de voie buna.

“Da, tanti, cum să nu”, și se întoarce, cu ochii plini de lumina, către mine, “hai, Gică, nu vezi câți pruni are în curte?”

Copac vrajit asta, prunul, păi ramura aia pe care i-a adus-o în cioc porumbelul lui Tata Noe nu era de maslin, de prun era, ascultati-mă ce zic. Ne cataram într-o hruba plina de praf și de gainat de porumbel. În jur, nici un sac. “

“Unde sunt, mamaie, că e cam gol aici?”

“Mai uitati-va lângă peretele din stânga, sunt împaturiti, puși acolo gramada”

Aaaa... saci goi, care va să zica, eu mă gândeam la niște monstria de o suta de kilograme, plini cu boabe.

Entuziasmul îmi dispare brusc, încercând să iau în brațe un vraf, praful s-a adunat în ei de multă, foarte multă vreme, și ne învalue într-un nor atât de dens, că în semiobscuritatea podului, abia mai vad gaura de lumina a “ușii”. Totuși, reusim să înhatam câți putem ridica.

“Sorine, ca să fi sigur că-i intri în gratii, când ne dăm jos să-i reciti ‘resedința me de veră e la țeră’, sau macar să-i cânti o strofa, doua, din ‘glasul rotilor de tren’, că altfel nu vezi tu tuica.”

Jos, ne asteapta ovatiile.

“Aoleu, maica, să traiti și să va dea Dumnezeu sanatate, că eu cu reumatismul asta... “

În continuare, Sorin încearca să fie subtil.

“Da’ ce praf acolo sus, mă ustura, așa, pe gât... parcă m-a luat cu o usturime... “

“Pai de ce nu scoti, maica, o galeata de apa rece, că așa ceva nici nu aveti voi la Bucuresti, la bloc. A pus al batrân niște pietris pe fundul putului, de vine apa ca lacrima.”

Incep a fluiera o melodie nedeslusita pentru a-mi tine gura ocupata și a nu-i zice vre-o doua lui Sorin. De voie, de nevoie, scoatem și apa. Putul e din ala, sistem “american”, îngust, cu galeata lunga, tubulara. Respectiva apare cu o caldare goala, și cu doua cani de tabla, cu smaltul sarit pe alocuri.

“... așa, că tot se terminase și trebuia să scot alta. Sa traiti, și s-aveti parte numai de bucurii, poate îmi duceti caldarea în bucatarie?”

Are dreptate, e buna apa, e rece și gustoasa, și limpede fără urma de gunoaie, că dacă a pus “al batrân” pietris...

Pedalam cu îndaratnicie prin tot felul de balarii, gambele ne sângereaza de la maracini înalti ce ne-au zgâriat fără retinere.

“Uite, Gică, cotim pe drumul ala pe marginea padurii de colo, și iesim chiar pe marginea baltii”. Cândva, probabil că s-a comis o tentativa de a se pava drumul asta cu piatra de râu. Pe ici, pe colo, se mai vede câte una, dar tractoare și camioane au last urme adânci care au adunat apa de la ultima ploaie și acum sunt adevarate cratere de noroi. Soarele nu prea trece prin frunzisul pomilor, și pamântul e reavan sub umbra.

Glasul Mariei Ciobanu strabate printre pomi, anunțându-ne că ne apropiem de civilizatie... Uite și o “Dacie” parcata sub pomi, la racoare, să nu se coaca vopseaua de soare. Ne apropiem încercând să evitam cât putem

gropile cu noroi din drum, și deodată, de lângă mașina, o tanti de vre-o douăzeci și cinci de ani, șocată de apariția noastră silențioasă și neașteptată, încearcă cu disperare să-și acopere sânii goi cu ceva, dar momentan la îndemână nu-i sunt decât palmele, are pe ea doar slipul de la costumul de baie, fuge repede cu intenția de a se ascunde într-un cort mic și de un roșu intens întins lângă mașina, și calca pe ceva care-i produce un disconfort vizibil și greu de stăpânit. Emană o vocaliză duioasă, și arată nemaipomenit așa cum a desfăcut brațele ca niște aripi, încercând să-și gasească echilibrul, noi trecem arborînd o atitudine demnă de casa regală a Albionului, bunul simț ne oprește, totuși, să întoarcem capul. Saraca, s-o fi accidentat rău în talpa?

Am ieșit tocmai în coada lacului, drumul trece peste un fel de dig-pod micuț, și duce spre sat. E salbaticie și frumos aici, exceptând mașinile pescarilor, bagate în toate cotloanele în căutarea unui loc cât mai "bun" - în afară de umbra care e berechet, oare ce-ar mai putea cuprinde acest calificativ, aici? Și totuși, un loc "bun" reprezintă o obsesie generală, dar, respectiv, lasând la plecare pete de ulei și detergenți de la spălatul caroseriilor, care se pare că a devenit un ritual de câte ori se iese cu mașina la iarba verde și există și apa prin-prejur. Dar ce nu se iartă unui pescar? Ce înseamnă două-trei pete de detergent, după ce a înfruntat zămbete malitioase, priviri ironice și comentarii sarcastice, pândari ai bălților, sefi de serviciu încapătânându-se să nu le dea zi liberă, neveste, ploii, arsita, zapezi, urcusuri pe munte în căutarea râurilor de sticlă cu pastravi și lostrite, noroiul bălților de ses, tântari, muste, lipitori hulpave, păi între un pescar și un general victorios în toate bătăliile posibile, eu dau totii banii pe primul. Și la urma-urmei, să fim cinstiți, câți dintre ei vin pe balta cu "Dacia"? Chiar dacă au mașina, mulți iau autobuzul, soiul asta de oameni sunt niște romantici. Poezia sculatului la ora două din seara, pelerinajul prin tramvaiele de noapte, trenurile de navetă, autobuzele IRTA, înghesuiala, înjurăturile, îmbrâncelile, ignoranța totală a celorlalți călători încarcați cu papornite, damingene și canistre, gaini, cosuri, păi nu este adevărat că viața de Spartan era un joc de copil nevinovat pe lângă toate acestea? Și, în final, vin doi neisprăviti, că eu și Sorin, se așează chibitând în spatele tau, și te întreabă cu nonsalanță: "Ce face, seful, a picat ceva, mușcă?" Întrebare care a adunat în ea toată ignoranța de pe lume, parcă asta contează, asta e important, dacă "mușcă"? Iată ce înseamnă să n-ai habar despre această artă între arte! Prinsul unui peste, în mintea prozaică a chibititorilor, se reduce doar la scoaterea lui din apă. Dar alegerea locului după toate criteriile de specialitate? Dar momitul de cu seara, pentru triumful de a doua zi? Dar alegerea unditelor, a gutei, a acelor, a momelii prinsă în ac după reguli precise, în funcție de carui fel de peste te adresezi, de ce-i oferi pentru a-l entuziasma? Dacă dai "pe fund", sau "între ape", hei, toate acestea nu contează? Lumea se încapătânează să reducă totul doar la câteva cuvinte, "ce-ai prins". Plus că unii, caăștia doi de exemplu, mai au și nesimțirea să fumeze "Kent", când orice începător știe că în circumstanțele respective nu se fumează decât "Carpati", "Marasesti", și "Nationale".

Individul întoarce privirea spre noi, ne privește câteva secunde, nu zice o vorbă, apoi se apleacă și trage din apă o trestie din trei segmente. Asta-i pentru maruntis, că maiare și două lansete extra-super, care trebuie să costat ceva parale. Câțiva pași mai încolo, un norocos mulinează de zor, furându-ne privirile. Scoate un caras marisor, spre nestăvilită bucurie a nevesti-si, care a crescut brusc de pe patura pe care făcea plaja încercând să prinda soarele strecurându-se timid printre frunze.

"Vaaaaai... Mișulicaaa, vaaaaai, ce frumos e, draga... aaaa, mi-e mila, saracul de el, uite cum stălucește și se zbate... Misule, arunca-l înapoi, că-i pacat de el, te rog eu mult, nici nu-i prea mare, hai da-i drumul... "

Misu, înșă, e plin de triumful eroului tocmai suit pe pedestal.

"Hai, draga, lasă galeria, că nu suntem la meci, și da casetofonul ala mai încet, că sperii pești și ne înjură lumea."

Cu un calm imperturbabil, cel de lângă noi privește scena, mormăie "... amatori...", și schimbă momeala din acul trestiei. Sorin îmi face semn cu cotul și râde sub mustata.

O luăm ușor pe cararea paralelă cu malul lacului să iesim către debarcader. Imagini vechi izbucnesc din cotloane încălcite ale memoiei. Zile senine, râsete. Eram prin clasa a doua, în tabara de aici. Odată, tot jucându-ne, ne-am întâlnit cu niște tipi cu un aparat de filmat. E o fântâna puțin mai sus, pe deal, și ei ne-au spus că vor să ne filmeze cum bem apa din ciutura. Am bagat în mine, cred că vre-o doi litri, tot făcând repetiții iar ei tot

“tragâng duble”. Mai apoi, într-o seara, mama m-a vazut la televizor pret de câteva secunde, într-o “pauza”, cum se dadeau pe vremea respectiva între emisiuni. Glasul lui Sorin mă readuce pe pamânt.

“Gică, tu nu ești cam obsit? Hai să bem o bere, aici, la gradina, poate și mâncam ceva că pedalele m-au stors de energie, și de la micii aia au trecut câteva ore, ce zici?”

Lume destul de putina la restaurant, doar o masa mai mare unde se serbeaza ceva, cred, și alte tre-patru ocupate de perechi mai mult sau mai puțin conjugale. Au venit aici că sunt în sedinta, deplasari de seviciu, și altle... că oameni suntem, nu-i așa? Ei, iubitori ai frumosului in toate formele lui de manifestare, ele iubitoare ale istoriei: Dacia 1100, 1300, 1310, nume și cifre semnificative în dezvoltarea poporului Român, atât pe plan economic și social, cât mai ales demografic. Un chelner se înfiinteaza lângă noi, întrebându-ne cu bunavointa ce dorim. Bere, la început. De mâncare, “numai cu portie de peste, e în specificul unitatii”. Peste oceanic! Plus că n-am mai auzit niciodata o chestie ca asta! Parlamentam în zadar. Ma umple regretul că Vova nu-i și el prezent, să jucam piesa cu “tov. capitan”. Pâna la urma, de voie de nevoie, acceptam să platim o ciorba de heringi, sau casalot, naiba știe, pe care însa să nu ne-o aduca. În afară de asta, mai vrem niște fudulii, și eternii mititei, cu cartofi prajiti.

O tigancusa de doisprezece-treisprezece ani apare printre mese oferind flori. Nu prea are clientela. Poarta un cos micut, plin cu nuferi. Vede că n-avem cui oferi petalele albe, dar meseria o face să se opreasca și la noi. Aleg un boboc mare ce abia prinde să se deschida, și îl pun într-un pahar. “Ce faci, Gică, cu el, îl iei acasă? Cum îl duci pe bicicleta?” Nu m-am gândit la asta, l-am luat pur și simplu. E frumos, îmi pare rău că nu a fost lăsat să-și îndeplineasca menirea, și nici nu-l pot duce Adrianei, până acasă s-ar face fleasca.

Bicicletele le-am lăsat înspre parcare de masini, legate de un gard de drugi de lemn. Totuși, chestia este destul de relativa. Acum vre-un an, niște prieteni au făcut la fel, erau cinci, și-au legat roțile din fata una de alta. Când să plece, n-au mai gasit decât respectivele roti. Restul de biciclete disparusera fără urma. Tipii care le-au luat, baieti destepti, au desfacut frumos suruburile de la furca din fata, și salut!

Platim, și mai dăm o raita prin împrejurimi. Printre pomi, câteva case ascunse dupa garduri mari, acoperite de iedera. Printr-o poarta de fier forjat se vede un Mercedes. Și ce dacă, tot bicicletele sunt mai bune, îti pastreaza conditia fizica, și te mai poți opri și la o bere, chestie recunoscuta și aplaudata de toată lumea, în speta eu și Sorin.

La iesire din padure, spre sosea, pe o margine, o piramida imensa de sticle goale, asezate impecabil, culcate una peste alta, doua carute cu coviltir, și fauna adiacenta. Un tip mustacios și ursos stă culcat pe burta și citeste ceva, cu aviditate. Sunt impresionat. “Ia ui-te, Sorine, fi atent cum poate să schimbe pe un om, puterea slovei scrise...”

“... Gică, o fi Codul Penal...”

Iunie

O voce pesteroasa și hârâita anunța, aproape imposibil de înțeles, că trenul dinspre Botosani are peste o ora întârziere, și mă lasa privind melancolic cum liniile de fier se pierd înspre Stadionul Giulesti. Ce naiba să fac atâtă vreme? Poate să mă duc să mă uit iar la locomotivele alea muzeu, lamentabile și resemnate. Când eram mic, mă aducea tata mereu pe aici "să vad trenul", era o chestie colosala, mă doborâ maretia de fier a cailor putere pufaind între peroane. Acum, însa, mai degraba aş bea o bere decât să mă uit la locomotive. Lume împrejur că la doua intersectii mai încolo când are meci "Rapidul". Motivul pentru care am ajuns în gara este că verisoara-mi, dintr-un sat de pe lângă Botosani, îi zice Sulița, i-a venit idea că bine ar fi dacă ar intra ea la filologie, limba franceza, în Bucuresti. Drept care ne-a trimis o scrisorica vernil într-un plic vernil, totul cu floricele alb-arginti în filigran, o pagina scrisa frumos cu litere rotunde, aliniata și clare, prin care își anunța aparitia în Gara de Nord cu trenul ce are acum întârziere. Cel mai amuzant (sau tragic?) în toată povestea asta este că am vazut-o pe respectiva o singura data în viața mea, acum mai bine de cincisprezece ani. Habar n-am cum arată, pentru recunoastere initial mi-am făcut o plancarda pe care am scris "Facultatea de Filologie - apelati cu încredere", dar dupa o matura chibzuinta, am renuntat. Locul asta este unul dens populat și cine știe câti or vrea, din cei veniti din provincie sau atii care se perinda pe aici, să intre la "franceza". Era riscant. În final, i-am raspuns la scrisoare dându-mi semnalmente într-un mod foarte precis: blugi, tricou, adidas, păr lung. E imposibil să nu fiu remarcat imediat, nu-i așa... ? În caz că se întâmpla vre-o drama și trecem unul pe lângă celalalt fără să dăm parola, are adresa. Când vii dintr-un sat pierdut printre dealuri, de pe lângă Botosani, nimic mai simplu să gasesti ușor și repede un bloc în Balta Alba. Pai dacă a nimerit el, orbu', Braila... Totdeauna m-am gândit că de fapt "Orbu" o fi fost numele de familie, și de meserie profesor de Geografie, deci nici o problema. Totuși, și oarecum evident, întrebarea logica ce mi-a rasarit în minte a fost că de ce niciodata, nimeni, nu i-a pomenit și numele de botez, o lipsa, zic, eu, total condamnabila.

Vreau, nu vreau, acum trebuie să mișc un puțin prin împrejurimi până vine trenul. Noroc că nu i-am luat flori verisoara-mi, că se pleosteau, naibii, de tot. Cel mai cinstit ar fi, înainte de toate, să dau un telefon acasă să nu creadă mama că ni s-a întâmplat ceva pe drum, deși, mă gândesc că în compania mea nu vad ce chestii deosebite i s-ar putea întâmpla verisoara-mi... ! Ma strecur pe lângă vitrinele cu relicve Geto-Dace și gasesc un telefon mai puțin aglomerat. Adica nu e coada, ci un singur individ ce tocmai vorbește. Ma postez destul de aproape de el, să nu care cumva să se bage cineva în fata, așa că prind frânturi din conversatie: "... da... sigur... nu-ti fa griji... da... sigur... da... am grija... da... sigur... bineînțeles... da... da... sigur... " și tot așa pret de cinci minute. Eu credeam că genul asta de conversatie cu o nevasta (evident!) e doar, așa, un banc scos de Nicu Constantin sau mai știu eu cine, dar tipul de la telefon are o mina serioasa de tot, și se vede cât de colea că nici prin gând nu-i trece a face glume. Alaturi are parcat un carucior încărcat cu doua geamantane, doua genti și doua sacose, mai are și el una mica pe umar, și un termos pe celalalt. Unde naiba s-o fi ducând? Astept cu rabdare să agațe receptorul în furca și mă duc glonț la el: "Hai, dom'le, că trenul de Brasov pleaca peste cinci minute, auzi ce zice tovarasa anuntatoare". Cred că am o fața destul de ravasita, pentru că tipul face o miscare de o secunda către carucior, dar își revine brusc, "Ce Brasov, dom'le, eu plec în delegatie la Calarasi". Pleaca în delegatie! Pentru câte zile, doua, trei, poate patru, și unde - la Calarasi, și a luat cu el jumătate de apartament?!

"Aaaa, la Calarasi... păi s-a suspendat trenul de Calarasi, că a fugit mecanicul cu nevasta sefului de gara, amor mare, dom'le, glasul inimii..." Face niște ochi mici și rai, și se uita la mine ca la un agent patogen aducatori de molimi criminale. Noroc că îmi vine doar cam până la piept, dar mai ști ce zace în el? Aveam eu o prietena, taica-sau era tot așa, avea cam un metru și vre-o saizeci de centimetri, slab, era vegetarian individul. Odata, s-au luat niște smecheri de fica-sa, chiar în capatul blocului. Ea i-a ținut minte și cu prima ocazie i-a raportat lui taica-sau. S-a pus omul cu batuta pe ei, și nu erau decât patru haidamaci, de i-a făcut chiftele. Ulterior am aflat că tipul avea nu știu câti "Dan" în Judo, fusese campion national de nu știu câte ori, era și antrenor national! Nu i-am declarat niciodata amor fica-si.

Într-un sfîrsit, reușesc să vorbesc cu mama, să-i explic care-i situatia și să o asigur că venim direct acasă, "să nu se raceasca mâncarea, Marian, că o fi fata înfometata de pe drum". O să-i fac respectivei verișoare un tur de oraș din troleibuz. Pâna una, alta, realizez că mă îndreapta picioarele spre Piața Matache, dar de ce oare, nu știu.

Oricum, mi-e perfect egal, și, în fond, îmi mai fac și eu cultura generală citind “mecurialul”, trebuie să fie afișat acolo, la vedere.

Un “ARO” prafuit rău, opreste oftând din greu. O femeie ce pazea o tarabă goală se repede și începe să vorbească tare, gesticulând, “hai, mă, la ce v-a trebuit atâtă, mocailor”. Cei doi bărbați ce-au coborât din mașina, probabil tatăl și fiul, sunt asudați bine de tot, nerăsi de o săptămână, mirosind amestecat a secreții sudoripale și sirop de prune, și se pun imediat pe îndemnuri și explicații, “hai, fa, mai taci și tu dracului din gura aia, facuram până, na, s-a rupt cureaua de la ventilator”, și se apucară cu râvnă să descarce tot felul de lăzi și un butoi de plastic. Întru în vorba, curios.

“Auzi, sefule, da’ ce-ai în butoiul ala?”

“Castraveciori acrii, acu-i desfac, un minut să stai”

Parol de am vre-un chef să cumpăr ceva, am vorbit și eu doar să mă afu-n treabă, și ăștia au luat-o în serios. Până să mă dumiresc, fiul a și desfacut butoiul, și îmi întinde un castravete mic cât un deget. Pus în fața faptului împlinit, îl iau și îl gust. Demential de bun, e acru și crocant, și îmi poftida caldurii, încă rece, și cred că au pus și niște hrean în butoi, se simte un pic iuteala.

“Da’ unde i-ai ținut sefule, de-s așa de reci?”

“Avem beci, gheata luată iarna de pe balta, ținută în paie. Ei, cât să fie?”

Ma gândesc un pic, ce naiba să fac cu castraveciorii, să o întâmpin cu ei pe vara-mea în gara, cu murături în loc de flori? Caz unic...

“păi... eu știu, pune un kil, acolo, cât face?”

Scot câteva monezi din buzunar, și femeia, care a stat cuminte urmărindu-mă, prinde iar glas, “hai, un leu, că ești bun de saftea”, și întinde mâna alegând moneda din gramada din palma mea întinsă.

Fac pași, rontaind câte un castravete pentru divertisment, și mă tot uit prin jur. Un gratar decapotabil sfârâie, și mirosul mititeilor și cârnaților, umplându-mi sufletul de înalte simțiri patriotice, trece prin narile mele ca o extremă dintr-o echipă de rugby prin apariția adversă, darâmând totul în cale. Adevărul este că acreala castraveciorilor mi-a cam stârnit sucurile gastrice. Din nefericire, alte douăzeci de persoane cărora deasemenea simțamintele de mândrie națională nu le dau pace (eu cred cu tarie că la Români, pe drapelul național ar trebui să fie puse, ca stema, damigeana și porcu’) sunt deja la coadă, așteptând docil. Din întâmplare, prind privirea unui pustan de vre-o saisprezece ani ce e aproape să cumpere, și-i fac semn, o bere și cinci mici. E de acord, pactul de cooperare și într-ajutorare reciprocă a fost semnat, mă trag lângă o masă și aștept. După nici zece minute vine și el.

“No, uite mă, numa, de juma’ de ora stau la coadă. Încet de tot mere treaba.”

“Multumesc tare, da’ tu de unde ești, că parcă ai un accent, sau gresesc...”

“Dara io mi-s Morosan, locuri faine la noi, frumos tare...”

“Și, care-i treaba, ce-nvârtesti pe aici, are și trenul tau întârziere?”

“Da’ care tren, că abia am sosât ieri, am tras aci la ‘Nord’, și mai avem de stat, că sora-mea da examen la facultate, la medicina.”

Formidabil!

“La medicina? Nu la filologie, la ‘Franceza?’”

“Tîi, la medicina-i. Așa o zâs, că vrea să fie doctor.”

“... păi și ati batut tot drumul până aici, nu putea să mearga la Cluj? Și tu cu ce ocazie, să-i ridici moralul?”

“Da’ ea o zâs că-i musai la Bucuresti, și io n-am mai fost niciodata în capitala, și n-o mai scapat de mine, neam. Dara tu, pretine, la ce facultate ești, că arati a student, numa’ nu-mi place că ai părul prea lung, parc-ai fi ăia de la “Ustoc”, cum de te-o primit așa la scoala?”

O bucata de mititel mi se opreste în gitlej și refuza cu îndârjire să mai plece de acolo, oricât aş îndemna-o eu cu bere.

“Cum ai zis, de unde să fiu?”

“... păi aia de la ‘Ustoc’, nu-i ști, aia de cântau dân chitare, da’ mie tot mai mult îmi place cum îi zic fratii Petreus.”

M-a treminat, m-a umilit, nici nu știu ce naiba să mai zic.

“Dragule, iarta-mi curiozitatea și întrebarea, dar de unde ai auzit tu de ‘Woodstock’, că asta s-antâmpat mai acum ceva ani, eu eram copil pe vremea aia, iar tu... a props, câti ani ai?”

“Saptis’pe. Da’ știu, că ni-o trimis un cumnat din Germania videocasetofon, și-am vazut la el. Sora-mea toată ziua se uita, numa că zice că acuma-i ‘panc’, nu-i mai ‘hipi’, și că-i place mai tare ‘Duran-Duran’ ca ‘Tenierzaftar’, numa’.”

Pronunta Duran-Duran oarescum lenes, lungind și accentuând litera “u”.

“Da’ nu mi-ai spus la ce facultate esti?”

Nici în Piata Matache n-am scapat să mă ia lumea la rost pe chestia facultatii, am uitat să și mestec mâncarea din gura.

“Pai să vezi, eu de fapt am înclinatii mai mult către arta manuala, activitatile practice sunt cele care-mi canalizeaza toată energia, o parte importanta constituind-o munca în aer liber... “

“Aha, bun, bun de tot, da’ ia spune, de cosât, ști să cosăști?”

“Sa fac ce... iarta-mă , nu sunt sigur că am prins idea?”

“D-apai să cosasti. Daca ai oi și vaci, doara trebe să le și dai să mânce, s-aduni fân pentru iarna. Ma, pretine, tu ști, mă, cum miroare de frumos otava când trece coasa pân ea... “

“Da... dar tot n-am înteles... eu am ceva experienta în directia asta, dar la un mod destul de incipient, când eram copil mă duceam cu vaca la pascut, în satul lui taica-meu... iar de cosit... “

“... păi să-nveti, e musai, că altfel trebuie să platesti oameni să taie, și gospodar ești, sau ce? Și-ți spun, când ești sus pe deal și te uiti numa’, in jos, in sat, se vede ca la film, așa-i de fain, și pasarile... “

E ceva care-mi scapa, parcă am fi început să vorbim în limbi diferite, și doar este binecunoscut faptul că datorita procesului de transhumanta limba Româna a capatat în decursul veacurilor un caracter unitar și indisolubil, și la urma-urmei nu am baut decât putina bere, încă nici n-am treminat sticlă. Trebuie să o iau mai pe îndelete, e musai, vorba lui.

“Amice, uite care-i treaba. Hai să o luam de la începutul tarlalei cu cositul, dar cu încetul, că bate soarele și-mi lucreaza creierul retroactiv. Asa, acum da-i drumul, care oi, care fân?”

“No, păi mai pretine, io vreu numa să spun că te fac om la casa ta. Are fata zestre buna, o jumatate de deal cu iarba grasa, calitatea una, și livada de pruni și meri, o suta de oi și zece vaci. Batrânu-i gospodar cu stare și casa mare, frumoasa, și te-oi întelege bine cu el, că nu-i betiv, dar linistit, își vede de ale lui. Numa’ tu să fi un barbat, să ști să chibzuiesti și să-ti mearga bine. Și fata-i cuminte, nu s-o maritat doara că parintii au tinu-o mai mult pe acasă și cu grije, altfel îi frumoasa, și nu ti-o iesi din cuvânt. Ei, ce zâci, vorbesc cu tatâne-su când m-oi întoarce?”

“Despre ce?”

“No dara, cum despre ce, păi nu-ti zâc, să faceti nunta, ei îs oameni de cuvânt, asezati, la ei vorba-i vorba.”

Încerc a trece într-o revista sumara banala mea existenta în aceasta zi de vara. Am plecat de acasă dis-dimineata s-o iau de la gara pe verisoara-mea care vrea să intre la “franceza”, și am treminat prin a cumpara castraveciori murati și a primi o oferta de însurătoare. Un bilant cât se poate de încurajator, cu o investitie minima. Și când te gândești că ceasul nu este decât unsprezece și jumătate. Daca o țin tot așa, până deseara intru în Guinness Book of World Records.

“Mai fecior, uite care-i treaba, eu trebuie să plec. Tu vezi de vorbești cu tata-socru, și când oi mai veni tu prin București, ne întâlnim tot aici, să stabilim amanunțele. Acum mă cam grabesc, că vine un tren în gara, sau cel puțin așa sper”

Îi întind mâna și dăm noroc, are o palma tare și o forta ce mă impresionează, deși nici eu nu-s de colea, că lăzile... Ne salutăm luându-ne la revedere, am capatat simpatie pentru el, îmi place felul lui de a fi. Îi mai stâng odată umarul stîng, de despartire, și o iau la trap către gara.

N-am timp să mă mai gândesc la nunta, că trenul mult așteptat a tras deja la peron și lumea a început să coboare buluc. Ma postez chiar la iesirea dintre linii și încep să cânt cât pot “Red House”, zgâlțâind o chitara imaginara, scalambaindu-mă în tot felul. Se aduna în jur o gramada de gura casca, inclusiv o patrula de militari, spre norocul celor care sunt pe acolo în permisie fără bilet de voie, și astfel se pot strecura nebagati în seama.

Dupa câteva minute mă opresc brusc, și mă întorc către popor:

“Doamnelor și domnilor, sunt interesat să aflu dacă printre dumneavoastra exista o tânara persoana de sex feminin, ce vine dinspre Botosani, și dorește să treacă cu succes examenul de admitere al sectie “franceza” din cadrul Facultatii de Filologie. Tin să precizez că nu dau meditatie, nici nu bag pile.”

O-ho, ce fețe au cu toții, parcă l-ar vede pe Sfântul Pătru în carne și oase, coborând din cer într-un hârzbob. Un glas, prins între semne de întrebare, razbeste printre.

“Marian....?”

“Da, pupa-o-aș, vino încoace, eu sunt, m-ai gasit, n-a fost greu, nu-i așa? Și să știi că împotriva aparentelor, sunt perfect normal, sau aproape.”

Sigur că n-a fost greu să mă gasească, doar am părul lung, blugi și adidasii, semnalmmente unice în București. Ea e blonda, are ochi albastri, și un perfect accent moldovenesc pe care mi-e imposibil să-l redau cu acuratete, așa că cele ce urmează vor fi traduse în dialectul vorbit în cartierul Balta Alba. Îi iau geamantanul din mâna, atârână o tona, probabil cartile. Ea își pastrează o geanta de umar, și o luăm către ieșire.

“Ma belle, am ametit asteptându-te. Nu vrei un castravecior murat... nu? Am citit eu într-o carte că cel mai bun lucru, când e cald afară, este să manânci un castravecior murat. Se pare că prin murare se produce o reactie chimica ce îi înzestreaza cu o substanta ce odată ajunsa în sânge prin procesul de digestie, se combina cu oxigenul dizolvat, și rezultatul este o binefacatoare senzatie de racoare și revigorare. Smecheria este că trebuie consumati pe peronul Garii de Nord”

Continui să debitez tâmpenii opintindu-mă cu geamantanul din mâna, în timp ce ea mă privește având pe fata o jumătate de surâs, și o privire oarecum mirata. Da, desigur e obosita, a calatorit toată noaptea și dimineata, dar ce să-i zic, s-o întreb ce mai face, e absurd, nici nu ne cunoastem de fapt. Despre rude, la fel, m-aș balaci în ipocrizie să întreb ce mai face unchiul Costel, până am aflat de venirea ei încoace nici nu le știam numele. În schimb, efectuează ea prima miscare, și se interesează despre starea generala a maica-mi.

“Pai face bine, ai să vezi de fapt, și tata la fel. Toti suntem bine-merci. Uite, vine un “85”, îl luam până la “Universitate”, sau nu, mai bine până la “Kogalniceanu”, poate prindem locuri în “92”... stai un pic, ia să vedem câți bani mai am... mai bine luam un taxi, și dacă nu îmi ajung, oricum iau de acasă.”

Abia acum realizez că fata asta venind prima data în viața ei în București - ar fi fost cam tragic să nu dau de ea - nu știu cum s-ar fi descurcat cu troleibuze și trasee, deși ar fi putut, pur și simplu, să sara într-un taxi. Dar mulți oameni, aflați în situații asemănătoare nu apelează tocmai la cei care cunosc orașul cel mai bine, adică soferii de taxi, și obercaie pe strazi în cautarea unei adrese. Stă lângă mine pe bancheta din spate, mă gândesc că are optsprezece ani și un viitor luminos înainte, exceptând examenul ce se apropie. Sincer să fiu, auzind-o cum vorbește, am înduioseli și îndoieli crunte despre pronunția ei în limba lui Flaubert, deși asta este o problema ce se poate rezolva cu munca și în timp. Nu prea mai e timp, însă...

“Marian, poate ai o zi libera să-mi arăți și mie orașul...”

“Fi fără grija, o faceam eu și fără să mă rogi, oricum trebuie să merg cu tine să te înscrii, și alte aspecte d-astea administrative. Tu, cel puțin ști unde e facultatea?”

Nu știu, sunt tâmpit, bineînțeles că nu are de unde să știu. Ma gândesc ce-ar fi să o duc la mâine la o bere, pe la vre-o cârciumă selectă, o grădină uitată prin ce margine de cartier, ascunsă de ifosele și izmeneala de la “Cina” sau cele de la sosea? Partea asta ne-turistică a Bucureștiului nu cred că o va cunoaște vre-odată, mulți care s-au născut și trăit aici toată viața nu o cunosc și o disprețuiesc, niciodată nu vor simți dulceața unei după-amieze târzii de vară sorbind o bere rece așezat la o masă din grădina umbroasă a unei cârciumi de mahala.

Iulie

“... mmm, ce frumos miroase, ce faci, ardei umpluti... la fix, dar smântâna avem cumva?”

“S-a dus tata să vadă poate găsește, o să-ti ia și ardei iute.”

O iau în brațe pe maica-mea, o pup și mă alint pe lângă ea chit că sunt cu aproape două capete mai înalt.
“Mă, baiatu’ lu’ mama!”

Îmi scot o bere din frigider, dar renunt să îmi aprind o țigară, ea nu suporta fumul și mirosul.

“Auzi, tu când ai venit în Bucuresti, tot așa ca Olguta vorbeai?”

“Cum, ca Olguta?”, se opreste din treaba și mă privește mirata.

... păi... așa... cu accent și regionalism.”

“Ei, sigur că aveam accent, și când mă duceam la aprozar și ceream curechi și barabule începea vânzatorul să râdă de mine, și eu nu stiam de ce”

Începe și ea să râda sanatos, cu pofta, dezvelindu-și dintii frumoși și perfecti, care încă nu știu ce înseamna o scula de dentist.

“Și cu tata cum te înțelegeai, că la el în Ialomita... “

“... și tu, acum, hai lasa-mă-n pace, să fac mâncarea.”

“Mama, stii ceva, Olguta nu intra la ‘franceza’. Pronunta rău de tot, și nici cu gramatica nu stă stralucit.”

“Las-o în pace, nu descuraja fata. Pica acum, învăta, se mai antreneaza cu pronuntia, și la anul da iar. Abia a treminat liceul, are tot timpul”

“Mai bine s-ar marita... “

“... ce vorbești, musiu... !!”

“Nu, mama, ce-ti trece prin cap, fi serioasa. Doar că nu cred că o să între nici la anul, nici la anul celalalt. Dacă n-a prins pronuntia până acum, e greu. Se poate remedia, dar nu știu dacă o să aiba atâta vointa de munca”

“Da? Și tu? Tie câta vointa ti-ar trebui să te pui cu burta pe carte? O bataie buna ti-ar trebui tie.”

“Și înc-o bere rece.”

Mai sunt doua zile până la examen, Olguta se razboieste cu verbul “ietră”. Si eu degeaba îmi bat eu capul încercând să o fac să pronunte altfel decât “jio sui”, că verbul “a sui” în românește, că nu se lipeste de ea, neam! Cel mai negru capitol este însa concordanta timpurilor. Cu materialul de la “româna”, stă mai binisor.

Eu am renuntat să mai tocesc cartea de matematica. Oricum, mă descurc, exceptând materia din anul doi, trei, și patru de liceu. Alor mei nu le-am spus, habar n-au că m-am înscris. Când m-am dus să-mi depun dosarul, am traversat să beau o halba pe colt, la “Turist”. Când colo, la o toneta de înghetata, dau de un tip cu care eam în scoala generala. Normal că dupa atâta ani aveam atâtea de povestit. A închis toneta, și ne-am asezat la o masa pe terasa. Când mi-am adus aminte de dosar, mai aveam doar vre-un sfert de ora la dispozitie. Nu mai vroia secretara să mi-l primeasca deși n-avea motive, dar când și-a ridicat ochii spre mine, a început să zâmbeasca. La început m-a cam lăsat fără grai chestia, ce naiba, chiar așa de frumos să mă fi făcut eu dintr-o data, de să aduc damele în stare să lesine pentru mine? Mai apoi, mi-a picat fisa. Din buzunarul de la piept al camașii ieșea de doua degete un pachet de “Pall Mall” super-long, virgin, pe care mi-l daduse Sorin cu câteva zile mai înainte, și pe care, în seara trecuta, uitasem să i-l dau Adrianiei. Acum, ce naiba să fac, l-am scos și l-am “daruit” respectivei, odată cu dosarul. Ceasul era “și zece”, dar nu mai conta, eram trecut la capitolul “colaboratori”.

Asta mi-a adus aminte că, odată, pe aceeași temă, mi s-a întâmplat o chestie cu totul înfiorătoare. Eram cu cineva, habar nu mai am cu cine, pe terasa aia unde a fost Teatrul National, și au făcut acum un fel de gradină de vară cu halbe și gustări. E un loc frumos acolo, îmi place, stai chiar în mijlocul traficului, lume din toate părțile, vezi de toate pentru toți. Insa prin nu știu ce fel de întâmplare nu am oprit acolo de prea multe ori. Cred că mi-a intrat în cap ideea că berea e apa chioară. În tot cazul, atunci se întâmplase să fiu așezat la o masă. Când facuram plata, normal că îi lasam și ospatarului câțiva lei. A refuzat! "Baieți", ne-a zis, "nu, mulțumesc, e-n regula", ne-a zâmbit amabil și a făcut stânga-nprejur. A fost prima și singura dată în viața mea când mi s-a întâmplat una ca asta. Probabil că vazându-mă cam ravasit, de la masa alăturată, o tânără brună, păr crețelut, ten masliniu, slabută, pantofi cu toc moderat, fusta nici lungă nici scurtă, nemachiată, unghii medii, culoare decentă, naturală, ne aduse la cunoștință că ea este prietena respectivului (tot brunetel, păr ușor ondulat, ten mai închis, barbierit la sânge, călcat, apretat, ceas "Pobeda" de 298 de lei), și că el este un tip extraordinar de corect și că niciodată nu a acceptat să ia bacsis.

"Draga, te rog adu-i la cunoștința prietenului tau că noi n-avem nimic de-aface cu Militia Economica, uita-te și tu cum aratăm, păi se poate?"

Am jignit-o. S-a ridicat mânioasă și ne-a explicat încă odată, dar cu mai multă însufletire și temperament decât înainte, cât de josnic gândim, și că suntem niște porci. Prietenul ei tocmai terminase tura, apară îmbrăcat în pantaloni de stofă, cu dungă, cămașa albă butonată până la penultimul nasture, mânecile nesuflecate, și se interesează discret în ce constă litigiul, apoi se întoarce către noi.

"Nu, percepțiile mele etice mă împiedică să fac așa ceva. Fiecare muncește pentru banii pe care-i cheltuie, fiecare cinci bani își are valoarea să în sudoare și trudă."

"Omule, nu m-ai înțeles, și în concordanță cu ce tocmai ai afirmat, eu îmi cheltuiesc banii cum vreau, deci de bună voie și nesilit de nimeni ti-am lăsat paralele, păi la chener, la frizer și la birjar..."

"Hai să mergem, Cecilia", mă întrerupe respectivul, apoi întorcându-se cu fața luminată de zâmbet, "bună seara, când mai doriți, mai poftiți pe la noi"

Și se duseră. Diferența mare, nu-i așa, între a oferi ceva, cuiva, de bună voie, și cineva care se oferă să-ti ia ceva, tot de bună voie... Oricum, m-am vazut înscris la examen.

Dar cel mai examen cu peripeții de care am auzit, l-a avut Dragoș. Am fost colegi de clasă în liceu, și am picat împreună la "Bac", la "Româna", că ne luasem de piept cu profa cu câteva luni mai înainte, pe chestia lui Jebleanu și surâsului cu bomba. La examenul de "Bac", pe biletelul meu era scris "natura și dragostea în poezia lui Eminescu". Subiect generos, chit că nu l-am avut niciodată la suflet pe maestrul, așa că am făcut o analiză cu citate gramezi, din toate cântecele tipilor de la "Mondial", "Sincron", "Romanticii", și celalalte trupe rock ce compuseseră pe versurile respectivului. Citind, profa nu a cazut de pe scaun de bucurie, zicând că am tratat subiectul superficial. Cum naiba "superficial", când eu scrisesem acolo textele de pe câteva discuri LP, și un "cinci" amarât tot meritam eu, să fim serioși. Dar să trecem la examenul de faculte al lui Dragoș, după ce veniram din armată. Tot la ASE. După ce termină toate probele, mă întâlnesc cu el întâmplător în stația la "Stejarului".

"Ce-ai făcut, mă, cum a mers treaba?"

"Ba, Mariane, știu și eu ce să zic, dacă retractează ăștia tot ce s-a zis până acum despre subiectele respective, poate intru."

Atât de convins a fost că a făcut -o de oaie, încât la afisarea rezultatelor a luat lista de la coada, a citit cinci-sase nume, apoi a plecat. Acasă, a făcut o fată smerită, și a încredințat-o pe maică-să că la anul situația va fi cu totul alta, întrucât el este hotărât să se facă băiat serios și de treaba, și că se pune cu burta pe carte. Pe ea a convins-o, însa mai avea de trecut un hop, al mare, adică șefu' familiei. Își organizează el un discurs eroic și plin de autocritica demolatoare dar și cu accente sentimentale menite să topească orice urmă de rezistență din partea auditoriului, îl repeta până îl învăța pe de rost, și asteapta momentul de declamație. Când apare taică-sau, nici

nu apuca Dragoș să deschida gura, că i-o ia înainte; “Bravo, domnule, felicitari. Uite, sincer să fiu, să ști că nu mă așteptam la un rezultat atât de bun, drept să-ti zic”. Bineînțeles că Dragoș a crezut că e luat la mișto, și a început, smerit, să bâiguie ceva despre emotii, că așa este prima dată când încerci un lucru nou, că la anul precis o să intre, și liru-liru crocodilu’, încercând să-și aduca aminte monologul.

“Cum adică la anul ai să intri precis? Vrei să dai iar examen la anul, nu înțeleg”

A fost un moment cu ceata ca-n Scotia. Adica să nu mai încerce la anul să intre la faculte? Pai, până acum l-au tot batut la cap să faca imposibilul și să se vadă student. “... stai, mă, dac-ai intrat acum, la ce-ti trebuie alt examen?”

“Tata, eu de fapt am picat, nu știu de unde îți veni idea...”

“Cum, mă, ai picat?”

“... păi vezi, eu tocmai asta încercam să-ti explic”, și începu să-și zica monologul.

Îl asculta taica-sau pret de doua minute și izbucneste.

“Pe cuvânt, eu nu mai înțeleg ce-i cu voi, tinerii ăștia, parcă ati trăi pe alta lume. Ce-o-ti fi având în cap, Dumnezeu stie. Și nu înțeleg ce tot îndrugi tu acolo, că eu acum vin de la facultate, și te-am gasit pe lista intrat al treilea. Îți doresc din toată inima succes în continuare”.

Dragoș a ramas mai întâi stana de piatra ca Sinxul în virf de munte, apoi, fără să articuleze o litera, a iesit glont pe ușă și nu s-a oprit decât în fata panourilor de afisare. Asa era, avea dreptate taica-sau, intrase, scria acolo negru pe alb.

Termin cu secretara, și ieșind din cladirea facultatii, hoataresc să trec pe la Ciprian, care de câtava vreme și-a aranjat să predea lectii de chitara la casa de cultura unde eu repet cu baietii din trupa, chiar în spatele ASE-ului. Îl gasesc lucrând cu o eleva de paisprezece-cincisprezece ani, care, zic eu, mai bine ar fi luat cursuri de scafadru - sau scafandra? - era totuna. Astept răbdător să termine, apoi ne apindem câte o țigară să mai stam de vorba.

“Mariane, de fapt eu am cam terminat pe ziua de azi, și aș lua-o către casă, că mai încolo am încă o ora particulara cu un pustan.”

“... păi, hai că te conduc câțiva pasi, în ce parte o iei?”

“În sus, spre «Stefan cel Mare».”

“Bun, la fix, am să iau și eu tranvaiul spre ‘Inframicrobiologie’, și de acolo o masina”

Din vorba în vorba, ajungem la bulevard - sau mai bine zis, potrivit numelui oficial, sosea. Imediat după colt, o gradina mica, cu o baraca în care probabil că se servea și iarna. Ca întotdeauna, mirosul de gratar, e ametitor. “Cipi, ce facem, tu ai ceva parale?” Ne cautam amândoi prin toate buzunarele, și tot ce reușim să adunam este de ajuns pentru un cârnat și o bere, pe care le comandam direct la grataragiu, în picioare, după specificul unitatii. Între timp, Cicipă strânge de pe mese o gramada de felii de pâine, unele abia începute, altele mai pe jumătate. Rupem cârnatul în doua, și bem cu rândul, direct din sticlă. Ambele extraordinar de gustoase. La sfârșit, constatam cu surpriza că nu mai avem decât o țigară, adică Cipi are un pachet de “Carpati” cu o singura țigară ramasa în el! O facem “posta”, ne despartim, și sar într-un tramvai. Ma gândesc că poate ar fi bine să stau puțin cu cartea de “Economie” deschisa, totuși ...

Iulie

De atâta populație ahtiată de deconectare n-ai loc să arunci o monedă de cincisprezece bani. De jur împrejurul lacului malurile sunt acoperite cu pături la metru patrat, pe care stau claie peste gramada casetofoane, sacose cu mâncare, cașei de toate formele și modelele, mame mai dolofane sau mai puțin, copii de toate vârstele, și tați jucând table. Iar peste toate astea pluteste un lălit genial și suav produs de Ion Dolanescu & Co. Cu chiu cu vai, gasesc cu Neluțu un loc unde să ne întindem, nu prea grozav locul, zic eu, dar el susținând fără putinta de tagada că ceva mai bun nici că se putea; la câțiva metri se afla o tonetă cu Ci-Co, și toată fauna, mai ales cea acoperită mai mult sau mai puțin cu sutiene și bikini se perinda pe aici întru adăparea progeniturilor. În fine, bine că îl gasiram și pe asta. Neluțu se duce să încerce doborârea recordului olimpic la 100 metrii crows, are un nume de familie cât se poate de la obiect, îl cheama Boboc... Eu habar n-am să înot, deci stau cuminte și mă prajesc la soare. Mâine intru în focuri. Nu simt nici un fel de chestie specială, nici nu mi-e frica, dar nici n-aș putea spune că mi-e perfect egal. Am doar din când în când o tresarire de ambiție, un fel de necesitate de a-mi demonstra că pot. Dar totul se reduce la examenul în sine, restul și mai încolo, e ceva neclar, nu reușesc surprind în minte conturul lucrurilor.

Olguta, saraca, e topita, nu manâncă, nu doarme, și când vorbește îi tremura vocea, mi-e să nu facă naibii o hepatita mecanică, asta i-ar lipsi. Sau poate, în cazul asta, ar trebui să dea la Politehnica... ?

Aseară m-am întâlnit cu Adriana și ne-am plimbat mult, tot pe aici, prin parc. Cam dezolant decorul spre sfârșitul zilei, după plecarea pasionaților de atmosferă recreativă. Iarba strivită care nu mai apuca să-și revină până a doua zi, ambalaje, sticle goale. Mai trec tiganii cu sacii și adună sticlele, dar restul, așa rămâne până la toamnă.

“... of, Marian, abia aștept să termin. Mi s-a acrit. La serviciu, în pat, la W.C., peste tot visez numai determinism și legile dialecticii. Ai mei umbla prin casa în vârful picioarelor să nu facă zgomot, să poată copilul să învețe, mă pufnește și râsul câteodată când îi vad cum calca cu grija și cum închid ușile de parcă ar fi de sticlă. Ascultă, sper să nu-mi faci vre-un pocinog...”

“Ce pocinog, draga?”

“Cum ce pocinog? Pai nu-ti dai seama că dacă nu intri iar or să-mi sara în cap?”

Așa că vezi ce scrii mâine, acolo, să nu-ti zboare mintea, ca de obicei, cine știe pe unde.”

“Adică dacă pic eu, e pe nasoaie, dar dacă pici tu...”

“Dacă intri, le-ai închis gura alor mei și ce mai contează dacă eu am să fiu trecută deasupra sau sub linie. Nu ti se pare foarte clară treaba asta? Deci, încă odată îți spun, gândește-te la ce ai de făcut, lasă-i naibii pe Buddy Guy și pe Trakl pentru după examen, ai tot timpul. Altfel o încurcam rău de tot, adio marș nuptial, și te strâng de gât pe chestia asta. Mi se pare că ai un nume de familie frumos, și vreau să mi-l vad scris în buletin, pentru că aflat, stimată domnule, că va cam iubesc. Stii ce mi-a spus o vecină care ne-a văzut de câteva ori împreună? Ca seamană de parcă am fi frate și sora. Si ști ce mai spunea bunica? Ca cine nu se aseamăna...”

“... nu se adună?”

“... nu se căsătoresc, trebuie să fie ceva între ei, poate nu evident, dar ceva, care să-i împreune și ca înfatisare. Și lasă ironiile ieftine și nu râde de bunica-mea, tu n-ai cunoscut-o, Dumnezeu s-o ierte, era de o bunătate greu de închipuit.”

“Nu produc nici un fel de ironii tâmpite, doar că mă gândesc că bunica-ta se referea, poate, nu la aspectul fizic, ci la felul de a fi. Gândește-te și tu, un melancolic și o colerică, sau un altruist cu o materialistă cruntă, un idiot și un creier.”

“Vai, câta putere de patrundere, ce logica sublima, ce să mai zic... Vezi poate-ti trece până mâine, că vezi tu pe urma logica. Și pentru că tot le ai pe astea cu gândirea profunda, ia zi-mi care este deosebirea dintre o rosie și un tramvai?”

“.....?”

“Tramvaiul are dunga rosie, da’ roșia nu are dunga tramvai! Am auzit-o la niște pustani, acum, când veneam încoace. Mi-a placut la nebunie... Dar tu de ce nu râzi, sau nu te-ai prins?”

“Motanule, e veche, o știu de prin scoala generala, sau așa cred, dar nu am vrut să-ti stric placerea de a o spune, uite, acum am să râd o jumătate de minut, să fie numărul complet.”

N-am mai apucat să încep a râde, că mi-a făcut vânt și am cazut în apa lacului. La margine, nu prea adânc, abia îmi trece de brâu, dar al naibi de uda. Dupa ce am lăsat -o pe Adriana în fata blocului ei, am aterizat la Dan să mă mai usuc puțin, prea aratam din echipa lui Cousteau pentru a mă duce direct acasă. Mi-a deschis Paul.

“Ce-i, mă , cu tine, în halul asta?”

“N-a venit tramvaiul, și, în final, am hotărât să o iau de-a dreptul spre voi, fără să mai ocolesc balta. Da’ ceva să-mi revigorez anticorpii împotriva racelii aveti?”

“Sigur că da, messire, uite, Black Tea of China, Green Tea of Ceylon, Russian Black, Five O’Clock, de care vrei?”

Au crezut că or să mă prinda, dar chiar că mi-a sunat bine cuvântul “ceai”.

“Da, mon cher, excelent, fa mai mult că am să beau doua-trei cesti. Uite, din asta verde, formidabil cum miroase”

Dan consuma regulat ceai în cantitati considerabile. Pentru domnia să are o cească japoneza de-adevaratelea, ce e, pur și simplu, un vis, îmi place chiar și mie care nu mă dau în vând dupa chestii d-astea orientale. Oi fi eu necioplit și fără simt estetic, dar asta este, dacă nu-mi plac, ce să fac? Îl aud pe Paul, din bucatarie:

“Mariane, ști că i-a murit cățelul lu’ Bio-Gogu? E terminat, e în stare să-și rada și barba, nu-i mai pasa de nimic. Țuca o tine și ea numai în plâns. E o drama existenciala acolo.”

Acum doi ani, Gogu a primit cadou un catel, un pui de brac, care s-a făcut o frumusetă. Parca nu-mi vine să cred că a murit.

“Cum naiba, ce s-a întâmplat, ultima data când l-am vazut, catelu’ era sanatos tun și se zbenguia într-una?”

“A mâncat otrava pentru sobolani, cel puțin așa s-a exprimat medicul. Chestie d-aia rosiatica pe care au împrastiat-o prin jurul blocurilor tipii de la deratizare. Zicea nenea doctorul că au probleme și cu mulți copii, intoxicatii și chiar forme mai grave.”

“Cum, păi sobolanii sunt bine mersi, zburda fără nici un fel de griji, ne salutăm zilnic”, Dan e furios, iubea mult catelul lui Gogu.

As cam zâmbi, totuși . Dan are într-un cilindru mare, de sticlă, doi hamsteri dragalasi foc, pe care îi îngrijeste cu sfintenie. Dar oricum, de la hamster la sobolan e un drum mai lung un pic, cel puțin ăștia din cilindru sunt frumoși și blânzi, și nu mă satur jucându-mă cu ei - sau ei cu mine, poate?

S-a nimerit că tuturor din gasca le plac câinii. Este destul de dificil, însa, să ți unul la bloc. Împotriva tuturor greutăților, însa, Mircea Popa, la un moment dat, facuse rost de un pui de Boxer, deși el locuieste pe la etajul opt. Într-o zi eram pe la el să ascultăm un disc cu Passport și să sorbim un pahar de vodka. În timp ce el pregatea catelul să-l duca la doctor, citesc câteva poeme împrastiate pe masa de scris, unele terminate altele evident într-un stadiu de revizuire. Mircea scrie superb, un fapt recunoscut de mulți. Cred că cea mai elocventa apreciere a talentului este atunci când, fața în fața cu o producție de artă, indiferent de care, te coplesește certitudinea că tu n-ai să poți niciodată să oferi ceva nici macar apropiat ca valoare. As a și eu, citeam și mă

copleșise nimicnicia. După oarece vreme, coborâm, Mircea cu gândul bun de a lua un taxi, să nu care catelul prin tramvai. Oprește o mașină, soferul se uita lung, și ne aduce la cunoștință că el nu ne poate lua.

“Pai, de ce, dom’le?”

“Nu am voie să iau decât câini de vânătoare.”

“Pai, asta ce e?”

“Asta nu-i de vânătoare.”

“Cum, dom’le, nu-i de vânătoare, ia uit-te la el, abia asteapta...”

Catelul are cam două luni, e blând și scump, și se sperie de umbra lăsată pe covor de vicioasă, începe să tremure și face pipi pe el.

“Dom’le, asta nu-i de vânătoare, nu-mi spune dumneata mie, că am dus destui, știu io ce-i aia, nu mă înveti dumneata, acum, pe mine.”

“Domnule, ai văzut dumneata un câine să nu fie vânător, nu contează de care e, Pekinez, Bichon, Chihuahua, orice câine e vânător...”

Mai aveau puțin și se încaierau, abia am reușit să-l calmăm pe Mircea, care, în felul lui, avea dreptate.

Ceaiul e bun, nu are decât puțin zahăr, își păstrează tot gustul și aroma. Îmi aleg și o țigară din pachetul de pe masă, că al meu... Stau confortabil în fotoliu, totul e bine și frumos, doar că nu înțeleg de ce nu m-or fi întrebând, totuși, cum de am apărut la ușa așa murat? Nu durează.

“Auzi, messire, dar tu parcă nu stiai să înoti?”

Aha!

“Mi-a dat Adriana vânt în balta, pe IOR. Nemaipomenita apă, caldă, numai bună de balacit, și nu s-a putut abține să nu-mi facă o bucurie.”

“Peste ai prins?”

“Da’ ce va interesează, că nici unul nu aveți acvariu?”

“Nu... pentru tine ziceam. Ști, peștele conține fosfor, e bun pentru creier, îți luminează mintea chiar și pe întuneric. Nu că n-ai fi tu băiat deștept, dar așa, pentru dezmoartire și avânt creator.”

Ce mai încoace și-ncolo, sunt în pasa proastă în seara asta. Îmi aleg o chitară dintre cele de prin casă. Chiar lângă grif, are un petec negru, mare cât un pachet de țigări. Într-o zi, stateam la taclale, Dan ne explica ceva ce se întâmplase la el la institut, și în timp ce vorbea a făcut un gest cu mâna în care avea un pahar cu vodcă, pahar care i-a zburat dintre degete oprindu-se direct în chitară. “În”, adică înăuntru, trecând prin lemnul subțire și fin, precum cutitul prin unt. Mare bucurie mare. După ce a încercat pe la toate atelierile de reparat instrumente din București, unde a fost refuzat cu amabilitate pe motivul că nu se mai poate face nimic cu chitară respectivă, i-a venit ideea să-l întrebe pe tâmplarul institutului, de poate să o dreagă într-un fel, că de pierdut, oricum nu mai avea ce pierde. Omul ala nu tinuse în viața lui o chitară în mână, nici vre-un alt instrument, habar n-avea de chestii de felul asta, probabil că nici nu auzise vre-odată cuvântul “lutier”. Dar n-a zis nu. S-a pus pe treaba, și în două zile i-a prezentat rezultatul. Opera de artă, nici un alt calificativ nu poate descrie cu acuratețe ce a făcut respectivul. Cum o fi reușit, naiba să mă ia dacă înțeleg, faptul cert este că nu s-a pierdut nimic din calitățile sunetului, este la fel de intens, profund și dulce. Dan a vopsit petecul în negru, și totul arată frumos și la locul lui.

Încep să cânt pentru mine doar, “Ma obisnuiesc iute cu o camera noua / Dar cu aceasta nu-i chip / Alunec pe parchetul dat proaspat cu ceara / Și cad pe patul mototolit”. Nici nu mai țin minte de cine sunt versurile, le-am gasit perintr-un numar din “Secolul XX”. Le-am pus pe trei acorduri de bossa-nova, și ce a iesit, mi se pare minunat. “Nu că m-ar fi cuprins îndoiala / Ori c-aș vedea peste tot doar dusmani, nu / Dar nu mă pot obisnui, asta-i buna / Treci pragul, ajuta-mă tu”.

La un moment dat îmi dau seama că Dan și Paul au ramas nemiscati, ascultându-mă. Totdeauna când cânt piesa asta mă asculta așa, în liniste. Adevarul este căo cânt din tot sufletul, îmi place cum suna. Dan se ridica, își drege glasul, și cuvânteaza așa:

“Dragilor, eu am cincizeci de lei și o propunere. Cine se duce să achizitioneze o sticlă de vodka?”

Pâna la urma, dupa prezentarea unor liste de argumente și contra-argumente, se duce Paul. Deodata îmi vine un gând razlet, că mâine am examen...

Iulie

De aproape o ora încerc să scot din mine tot ce știu în legatura cu litoralul Marii Negre, fizic și economic, mai puțin Delta. Merge bine, și ar merge și mai, dacă nu aș fi avut norocul rarism să se opreasca lângă mine doua cucoane având sarcina să supravegheze bunul mers al examenului, și care l-au descoperit recent pe Mircea Eliade. Si discuta, și se mira, și se entuziasmeaza, și vai draga, și e superb draga, și e genial draga, și mie îmi vine să le iau la palme. Nu mai supot, și mă întorc spre ele.

“Mult stimatele mele doamne, va rog să-mi permiteti să va aduc la cunoștință faptul că, atât cât am putut, l-am citit și eu pe Eliade. Deasemeni, printr-un favor al sorti, am avut prilejul să-mi arunc privirile și pe oarece critica literara în ceea ce îl privește pe maestrul, critica, zic eu, de calitate, așa că, cel puțin acum, când am de scris o teza pentru un examen, nu mă mai intereseaza și opiniile dumneavoastra. În concluzie, v-aș ruga cu maximum de smerenie și înfinita speranta să va gasiti un alt loc întru continuarea sublimelor dumneavoastra aprecieri la adresa sus-numitului, și să mă lasati pe mine, înglodat în prozaismul criminal și devastator al stiintelor geografice, să-mi vad de treaba”

Uneia a prins a i se zbate un muschi al obrazului stâng, cealalta mă privește cu ochi mici, fixi - unde naiba am citit eu fraza asta, “în privirea bestiei se citea crima”? Vine și-mi ia buletinul de identitate de pe banca și-l rasfoieste, se uita iar la mine și-l pune la loc. Ma las pe spatarul scaunului, și nu mă pot abține să nu o privesc drept în ochi, zâmbindu-i obraznic. Amândoi stim prea bine cât de gratuit a fost gestul. Oricum ar lua-o respectiva doamna, tot cu oistea-n gard o da. Totul este cât se poate de clar, iar eu mă simt relaxat și plin de inspiratie, abia astept să încep iar să scriu, dar savurez momentul cât se poate, continuând să o privesc drept în ochi, și să zâmbesc, asteptând. Cum anticipasem, ea renunta prima, și doamnele se îndrepta către tabla. Ma pun iar pe scris, îmi vin frazele în minte de parcă eu aș fi autorul cartii de geografie. Ma doare mâna de cât am scris și tot nu mă pot opri. Am mai cerut hârtie. Prietena mea iubitoare de Eliade îmi întinde doua pagini, eu ridic patru degete fără să articulez vre-un cuvânt, mă uit iar drept în ochii ei, ea îmi mai întinde doua pagini și sunt convins că dacă ar avea cum, m-ar bate. Nu m-ar împusca, nu m-ar spînzura, ci m-ar bate, mult și cu metoda, până ar obosi. Ma pun iar pe lucru, stiloul îmi aluneca între degete din cauza transpiratiei și regasesc gesturi de prin liceu, când îmi suflam în degete să le usuc. Liceul? doamne, cât de departe mi se pare. Și totuși nu sunt decât câtiva ani. Aud o voce care zice că timpul afectat tezei a expirat, să predam lucrarile. Încerc să mă regasesc. Cum, gata, așa de repede? Și mai aveam atâtea de spus, înseamna că am făcut o lucrare proasta? Nu știu, gata, a trecut, nu mă mai intereseaza, am uitat tot ce aveam în minte despre subiect și despre geografie. Sa vedem la restul cum va fi.

Iulie

“Ce-i Mariane, cu concursul asta de miss-e, ori cum naiba să le zic?”

“Draga, baietii de pe ‘Studentesc’ au avut idea să organizeze chestia asta prin UTC parcă, să nu dea de bucluc altfel, și să aiba și ei activitate de vara, plus că, tot ei zic, o să fie amuzant. Premiul pentru cea mai ‘miss-ă’ înseamna o saptamâna la Costinesti, pe gratis, cu participarea la o finala de ‘miss-e’ ce va fi acolo. Deci, Paul a luat-o pe sus pe Melania și, vrând-nevrând, fata candideaza la titlu. Pregatiri, chestii, poezile, costume de plaja. E drept că ea nu prea e plina de entuziasm, dar oricum, o saptamâna la mare pe gratis, e ceva, nu? Mergem să facem galerie”

“Și cum naiba intram, că nu avem legitimatie de student... încă?”

“Ni le dau ei pe ale lor peste gard. Nu semeni tu cu Melania, nici eu cu Paul, dar în semi-întuneric, lume multă, înghesuiala, trecem noi”

Și am trecut, totul normal, nici un fel de ameteli. Un tip tuns cu freza, și în ciuda caldurii, la costum bleumarin camasa alba, cravata de lâna rosie, apare pe scena cu un microfon în mâna și începe să ne povesteasca. Melania e pe undeva prin spatele scenei, prin spatiile de dezbracare-îmbracare, Paul cu noi. Locul este o cladire care are în mijloc o terasa înconjurata de un fel de balcon un forma de “U”. Jos s-au asezat câteva scaune, dar am preferat să privim de sus, se vede mai bine, și te poți misca mai ușor, jos e îmbulzeala mare. În comparatie cu tipul în costum care prezinta, cei de prin-prejur n-arată deloc preocupati de abordarea unei tinute în conformitate cu normele emise de unii indivizi aflati în pozitii ce le permit luarea unor astfel de decizii. Din contra, se poarata orice de la pantaloni scurți și sandale, până la blugi obositi și tricouri decolorate de atâta spalăt. Ma uit in jur și mă învaluie senzatia că sunt batrin, deși unii de aici sunt cam de aceiasi vârsta cu mine, unii mai în vârsta, iar mulți poate cu doar un an-doi ani mai mici. Ce nu pot înțelege este faptul că doar acum câțiva ani îmi faceau profesorii scandal că am părul prea lung, iar ăștia de aici și-l taie cât pot, de buna-voie. Chiar așa să fi ramas eu în urma?

A început concursul. Candidatele apar gratioase cât poate fiecare, zâmbitoare și pe tocuri. Mama-doamne ce costume de baie au, dacă ar fi aparut așa pe plaja, le-ar fi saltat militia înainte să apuce să faca zece pași. Sau poate că nu, că i-ar fi luat masculii privitori la bataie pe militieni, adică de ce să-i priveze de peisaj? Oricum, mă simt de acord suta la suta cu croielile respective, au fost inspirati designerii... Cu toatele sunt cam douazeci de zâne între 1.50 și 1.80 metri, colorate divers la păr, rimel, și bikini. Melania poarta un costum mov și pare destul de pesimista. Încearca totuși să-și întinda colturile buzelor într-un surâs pe care aș putea să-l numesc, incluzându-l pe Paul în schema, prevestitor de sadisme. Individul cu cravata rosie se tot fâțâie printre ele cu microfonul, numidu-le dupa numarul de concurs, și dându-și importanta. Pai nu?

Împrejur, agitatie mare, fluieraturi admirative, comentarii mai mult sau mai puțin decente. Urechea îmi prinde o versiune a unei prea cunoscute poezii, “frumoaso, ti-s ochii tot la negri...!” Are un extrem de accentuat simt al realitatii, individul. Între timp gratioasele seminude produc raspunsuri care mai de care mai inspirate la întrebări majore, ca de exemplu, “care este, dupa opinia dumneavoastra, rolul femeii în societatea moderna?”. Toate, inclusiv Melania, omit bucataria. Îi trag un cot lui Paul, soptindu-i că sistemul de deservire tip “Gospodina” ofera o bogata gama de preparate și semi-preparate din peste, legume, și poate întâmplator, și ceva ce seamana cu carnea, la preturi avantajoase, să apeleze cu încredere. Odata, prin liceu, am vrut și noi să facem un concurs cu întrebări din astea. Tin minte că era o întrebare care suna cam așa: Ce este romantic într-un razboi atomic? Directoarea, citind programul de desfasurare a concursului, a avut însă oarecare obiectii, și totul a picat. De altfel, cam tot ce aveam noi de gând să facem în scoala aia, nu știu de ce naiba, dar contravenea constant și flagrant cu opiniile tovarasei directoare, și a câtorva profesori. La un moment dat înfiintasem un cenanclu, îi zicea “Scara”, și pe scena din sala de festivitati adunasem toate scarile ce le gasisem pe la mecanic, administrator și femeile de serviciu. Erau mai mult de zece scari, unele simple, altele articulate, și noi abia că mai aveam loc să ne strecuram printre ele. Când, însă, am prezentat pentru aprobare programul final, cineva a avut proasta inspiratie să includa cuvântul “show”. A fost un dezastru. Directoarea era și profesoara de economie politica chit că în afară de titlul manualului nu mai stia o iota despre materie, și nici nu le avea neam

pe astea cu limbile straine, s-a sperit cumplit. Ne-a admonestat sever că în loc să ne vedem de treaba noi ne ținem de “șouri” d-astea, și că o să stea de vorba cu parintii să vadă de unde am primit noi influente d-astea nocive. În zadar am încercat cu totii să-i explicam că acest cuvânt nu este decât o traducere liberă în engleza pentru “manifestare cultural-artistică”, rezultatul a fost tocmai pe dos, “cum adică în engleza, ce, voi ascultați Europa Libera?”

Jos, sub lumina reflectoarelor, “les meduses” au apărut îmbracate în rochii de seara, cu numerele de concurs prinse în ace de gamalie, probabil împrumutate de la cineva din audiență. Urmează proba de dans, tango, vals, și R&R. Un tip de la coreografie le dăuie la rând. Nu prea a avut ocazia Melania să danseze de când e prietenă cu Paul, mai ales că “Gentle Giant”, și “Colosseum” cântă cu totul altceva.

Pentru calificare se măsoară intensitatea aplauzelor pe acul de înregistrare a unui magnetofon. Aplaud cu Adriana și Paul cât pot, deși stim că e inutil. Celelalte au venit cu galerii serioase.

A pierdut Melania. Culmea culmilor (adică indignarea lui Paul), ea apare radiind de bucurie, “of, bine că s-a terminat, și să te puna dracul să mă mai faci să vin pe la chestii d-astea...” Paul e morcovit. Presimte că a ratat marea și anul asta. Poate de “23 August”, trei-patru zile, dacă nu l-or pune de gardă la întreprindere, și o avea câteva sute pe care să le poată cheltui pe altceva decât chirie...

Iulie

Înainte de liceu, tata îmi pusese la "româna" un preparator care avea ferestrele apartamentului deschizându-se direct în Cismigiu. Primavara, multimea ghioceilor mă coplesea. Ma ducem la lectie mai devreme cu o ora să-i admir, și după aceea terminam meditația, iar îmi pierdeam vremea cascând gura. A propoz de ghiocei, anul trecut, chiar de Paste, eram cu Dan, Gelu, și nevasta-să Gabriela, la Observatorul Astronomic. Organizasera tipii de acolo un fel de cenaclu, și Dan avea de cântat niște studii pentru chitara, producție proprie; dacă Isus Cristos ar fi cântat la chitara, ar fi făcut-o ca Dan. Spre final, apare un tip, cu un vraf de poezele, și începe a citi. Absolut toate erau dedicate iubitei, împreună cu care admirase ghiocei, careia-i daruise ghiocei, apoi admirasera din nou cât de frumos stateau ei într-un pahar cu apă, comparând pielea celei iubite cu catifeaua petalelor (nobil, nu ca mine, frunze de loboda!), regretând că nu-i poate darui totii ghioceii din lume, exprâmându-și cât se poate de plastic tristetea că inflorescențele albe au o existență atât de efemera, făcând publică convingerea lui că dragostea lor va dura cu mult mai mult, vesnic chiar, și promitând frumoasei muze că la primavara viitoare o să-i daruie iarăși buchetele de ghiocei, ea să fie absolut sigura de treaba asta, să nu se îndoiască nici macar o clipă, că el când ia o hotărâre... Și a ținut-o așa, cu puțin mai mult decât o ora, timp în care, în disperare de cauză, Gelu s-a apucat să compună un careu de rebus. Când l-a terminat și mi l-a dat, victorios, să-l vad, am constatat că avea în grila de patru ori numele sarmanei flori, chestie care l-au uimit și contrariat și pe el în final, tema careului fiind "Derivatele din lapte în alimentația copiilor în vârsta de până la trei ani". Sincer să fiu, cred că nimeni, niciodată, nu s-a mai gândit să compună un rebus pe un astfel de subiect, dar în condițiile date îi puteam acorda lui Gelu circumstanțe atenuante, și încă unele puternice de tot. Am ieșit cam stresati de acolo, noroc însă că, cu gândul la sărbători, Gelu a scos din portbagaj două sticle de vin de țară și ni le-a dat, mie și lui Dan, de sufletul mortilor.

Ca tot veni vorba de vin de țară, Rodica, nevasta lui Costică, e de loc dintr-un sat din Baragan, nu departe de Amara. Când era aproape să nască, eu și Costică am tras o fugă până acolo să aducem niște vin, așa, de un pahar două, adică o canistră de patruzeci de litri, două de douăzeci, și una mică de cinci litrii. Gândul unei ieșiri în mijlocul naturii, oricare ar fi scopul final, îmi umple totdeauna sufletul de bucurie, fie ea și efemera, a lăsării undeva, în urma, a controlorilor ITB și mecanicilor de la "Ascensorul", a sefilor de birou cu digestie dificilă, și a profesorilor care au ajuns la catedră fără să aiba vre-odată șaptesprezece ani și fără să copieze niciodată la teza la "româna". Și oricât de tocit ar fi reversul medaliei, adică praf, tântari, muste, mâini nespălate, și, după caz, mirosuri suave de bucătărie și cotet de gaini, n-aș putea zice că am stat vre-odată pe gânduri când a fost vorba de urcat în tren.

Din gara de la Slobozia există două posibilități de a te deplasa înspre satele din jur: cu puțin noroc, autostopul, sau caruștopul, după caz, și bineînțeles, romanticele autobuze IRTA. Oamenii folosesc însă tot vechea denumire, și spun că iau RATA ca o altă notiune pentru autobuz, pentru ei aceasta neînsemnând sigla unei întreprinderi.

Universul ratei este, ca toate universurile de altfel, imposibil de cuprins într-un contur precis. Autobuzul TV, prafuit, ruinat, stors, strivit, sau din contra, dilatat parcă, atunci când vezi cât poate încăpe în el, este poate simbolul cel mai reprezentativ și umil în același timp, al ruralului. Înjurata la cel mai înalt nivel de profesionalism atunci când este asteptată să te ducă unde ai urgență nevoie, și nu vine, rata are aparițiile cele mai surprinzătoare cu putința, orarul oficial fiind o chestie nu numai inutilă, ci chiar o injurie adusă imaginației și nobilei nonșalanțe a soferilor. Când, în fine, se arată găfâind, ea generează instantaneu o simfonie întreaga de îndemnuri cu vaste evocări genealogice, ce vin din două sensuri opuse, odată din mașina către cei ce vor să urce, și bineînțeles din afară, către cei ce vor să coboare. Accesul în autobuz, după o matură și inteligentă opinie, se face doar pe ușa din față. Obisnuitii casei nu au probleme, se descurcă nemaipomenit, pentru că au învățat dintr-o îndelungată și bogată experiență o multime de trucuri și de smecherii, dar niște neinițiați ca mine și Costică, nu prea au șanse. Cum faceam, cum dregeam, că toată lumea din jurul nostru se urcă, iar noi, în afară de ghionturi în coaste, nimic, nici macar nu reuseam să ajungem la scară. În comparație cu ce se întâmpla acolo, ITB-ul este pentru echipa de juniori, păi în autobuzul "31", orice ai zice, nu sunt papornice, și desigur cu gaini, și damigene, și saci cu porumb șutit de la colectivă și dus în târg să mai facă și omu' un ban, chestie de înțeles de altfel. Și oricum, la autobuzele ITB ai mai multe utilizări de care să te folosești, nemaivorbind faptul că, în

disperare de cauza, poți stai agatat pe scara. Într-un final, când ne-am vazut urcati, am aflat reconfortantul amanunt că soferul a dat o fugă până la un cumnat care are botez, da' vine repede, în cel mult o jumătate de ora, până mai fumezi o țigară, mai afli cum s-a făcut porumbu', trece repede.

Marea gresala pe care a făcut -o Costică în deplasarea asta a fost că a cumparat canistre noi pentru vin. Putea să fi împrumutat macar, să fie și ele mai zgâriate, murdare, să nu bata la ochi. Asa, când ne-am dat jos la destinatie, am constatat că o canistra de douazeci, rosie, stralucitoare, superba, disparuse. Bine că cel puțin a fost goala, că altfel, zau că faceam o criza de ceva organe interne.

În satul respectiv a fost prima oara în viața mea când am vazut oameni beti de pe un an pe altul. Privita mai îndeaproape, situatia era totuși oarecum normala și logica. Pe toată vatra satului nu erau decât doua fântâni cu apa dulce, restul erau salcii și sarate, apa cu neputinta de baut. În schimb, viile o duceau minunat, și oamenii le îngrijeau cu dragoste și devotament, că stiau ei de ce. Și când le era sete, trageau o juma' de vin, în lipsa de altceva potabil. În conditiile date, se îmbatau odată în copilarie, și nu se mai trezeau de-a binelea toată viața. Oamenii ca oamenii, însă animalele! Toamna la culesul viei, dupa ce se tescuiau strugurii, boasca o mâncau gainile, porcii, și vacile. Normal că nu puteau mânca tot odată, și dupa doua-trei zile, când procesul de fermentatie începea să dea o oarecare nota de particularitate resturilor, sarmanele animale se îmbatau, și laptele avea un gust ciudat. De fapt, sunt convins că ele stiau care-i treaba, că asteptau cu nerabdare frumoasele zile ale culesului, și că asta era singurul lucru pe care îl regretau atunci când erau sacrificate. Oricum, și eu și Costică ne-am straduit să fim la înaltime, și banuiesc că am avut o comportare meritorie, pentru că toată lumea ne-a primit cu caldura și simpatie.

Tot gândindu-mă și mergând aiurea prin Cismigiu, ajung la unul din poduri, și mă opresc la să mă uit la apa, e o atractie secreta, ceva ancestral, care te face să privesti focul și apa, nu-i așa? Fara exceptie. Într-o barca, doi pustani, tot arunca o sfoara în apa, pe care apoi o trag cu mare atentie. Nu înțeleg nimic, mă aplec cât pot peste balustrada și încerc să-mi vin de acasă. Un chiot victorios dezleaga enigma. Tipii pescuiesc monezile aruncate de lume, cu un magnet pe care l-au legat la capatul sforii. Recunosc, mie nu mi-ar fi trecut prin cap chestia asta, zau așa, și simt cum coboara asupra mea un sentiment de obida și de necuprinsa inferioritate cerebrala. Astia, când or să creasca, cu siguranta că or să ajunga inspectori la finante.

Iulie

S-au terminat examenenele, mai am încă două zile de concediu. La serviciu le-am zis că mă duc la munte, doar Vova și Sorin știu că am dat examen. Întrând pe poarta depozitului, primul lucru pe care îmi cad ochii este o bucata de hârtie pe care am lipit-o deasupra florilor ce le-am semanat asta primavara lângă un zid, și pe care, acum scrie "atenție azorele". Cineva a adăugat un "a" înaintea zorelelor, chestie care mă indispuie în primul moment, dar nu pot să nu apreciez butada și izbucnesc în râs, mâna respectiva a simțit bine poanta.

"Sorine, cine mi-a rebotezat florile?"

"Gică! Ce-i cu tine pe aici, ti s-a făcut dor de munca? Florile... a, Costel electricianul, păi cine mai are botanica lui? Da' ia zi, mă, care-i treaba?"

"Nimic, vin din oraș, m-am oprit așa, aiurea. Bem o bere?"

"Hai că tocmai trebuie să ridic un colet de la posta. Stai așa să-l luam și pe Vova."

"Cum mergem, ai vre-un sofer?"

"Nu, Gică, iesim la "42", și nu-i decât un pachet cu piese pentru ceasuri, uite ce scrie aici, 340 grame."

Apare și Vova, bineînțeles stergându-se pe mâini. Tocmai s-a spalat. Vine către mine zâmbind.

"Hai să traies ti. Ia zi, domnule, ce-ai făcut?"

"Nu știu Vova, nu s-a afisat încă, ce, tu..."

"Bine, dar oricum ai o idee de cum ai scris în teze, poți să apreciezi."

Vova, totdeauna cu logica! Printr-un joc al sorti, a făcut trei ani de "istorie" la o facultate dintr-o țară îndepărtată geografic, chestie neimportantă, dar și îndepărtată economico-politico-ideologic, chestie atât de importantă încât la întoarcere nu i-au recunoscut cei trei ani, și deci nu l-au lăsat să continue în București, drept care a comunicat comisiei ce i-a analizat cazul că-i trimite de unde-au ieșit, retezând astfel de la rădăcina orice alternativă de compromis.

Sorin perforază o bucata de hârtie tăiată pe dimensiunile unui billet ITB, apoi începe să consulte tichetoteca. "Gata, am gasit, uite, am trei". Adevărul este că pentru deplasări de serviciu primim bilete pentru ITB, dar nu are nici un rost să le folosim aiurea, nu-i așa? Prevederea este mama înțelepciunii, o știe toată lumea.

Clădirea poștei, serioasă și dreaptă, apare contrastând mult cu restul cartierului. Pur și simplu, parcă ar fi fost aruncată peste umăr de cineva care nu s-a prea sinchisit unde o să cada și cum o să arate. Zona e plină de un pitoresc aparte, sau poate un fel de pitoresc conservat mai ales la "Hotel Rahova", și pentru variațiuni, "Poarta Alba", "Insuraței", și alte locuri selecte din categoria respectivă. Ancestrale impulsuri spre arta pură s-au materializat puternic într-un dispreț total în ceea ce privește locul unde are loc manifestarea respectivă. Cele mai variate decoruri sunt folosite fără nici o preferință deosebită, și cu maximum de succes: trotuarul, tramvaiele de pe liniile "19" și "30", autobuzele "34" și "42", cârciuma "Picioare Goale", și subsolul militei din apropiere. Dacă la Rio de Janeiro fișa ține doar câteva zile, aici, parafrazându-l într-un fel pe Hemingway, este o sarbătoare continuă. Creatia populară orală se împletește ora de ora și minut cu minut cu o formă particulară a artei cu "tendința", rezultatul fiind, pe lângă slagare de genul "mi-am uitat ciorapii în dulap la tine când aseară m-am ascuns de sotul tau nebun" (romanta de suflet biciuit de soarta), și o gramadă de formule publicitare și de reclama precum "ia Kentu' parfumat, ia Dunhilu' aromat, ia tigar' americana că e bună și ușoară". Întronată pe cea mai de sus treaptă a pretuirei și stimei, stă însă vechea, arhicunoscută, și de neînlocuit "cu sare, baieti, de bostan, de floare, un leu o mâna mare". Imbatabila!

Manifestația cea mai plină o constituie aceea de pastratori, interpreți și transmitatori de datini (mai mult sau mai puțin) stamosesti, chiar dacă acestea mai suferă în procesul de interpretare unele mici modificări,

prescurtari, sau dimpotriva, adaugiri. Înjuraturi, zapada, viscole, nimic nu împiedica pe vajnicii menestrei juniori să ia cu asalt cetatile mobile ale ITB-ului, și cele fixe ale IAPL-urilor. Mie, cel mai mult îmi place aia cu "da' tu cine ești, Stefan. ori Mihai glorios venit din Rai", mai ales când sunt doi protagonisti și totul se desfasoara cu aer de sceneta care, pe rând, capata când aspect de comedie, când de tragedie, totul depinzând de cât de raciti sunt respectivii și de câta abilitate și promptitudine în reflexe au în a-și trage nasul la timp.

Chiar în statia de autobuz este o cofetarie de peretii careia, dacă te sprijini, ai impresia că or să cada pe tine. Arata rău a maghernita, cu ușa strâmba, pragul îngropat, și podeaua de ciment crapata și lasata sub apasarea anilor. De intrii, trebuie să fi atent la buzunare că altfel ramâi doar cu amintiri. Când ajungi însă să privești rafturile frigiderelor, îți trec toate supararile. Amandine mustoase și aromate, savarine fragede și îmbibate de sirop, ce te obliga cu agresivitate să ingurgitezi câte poți de multe în timpul cel mai scurt, choix a la crème, eclairuri, sarailii, baclavale, joffre, mascote, negrese, "Foret Noire", acele forme diafane de ciocolata și friscă numite "Cismigiu" care nu știu de ce naiba îmi evoca o manseta de frac la o receptie la Buckingham, tot felul de tartine de fructe cu creme și frisca, înghetate, ciocolati de toate sortimentele, și deasupra tuturor, regele tort cu nevasta, copii, și toate rudele lor, înșirati într-un colt aparte. De unde naiba și cum or fi făcând rost tipii de toate cele pentru manufacturarea bunatatiilor, nu pot să-mi închipui, că în restul orasului, exceptând "Capsa" și "Athenee", e seceta cumplita. Am auzit vorbindu-se că seful de unitate a fost de fapt proprietar, anumite poticneli istorice au încercat să-l dezvete de "huzur", pe urma, pentru că treaba nu mergea prea grozav l-au pus sef de unitate, ca în final, să obtina marea favoare de a fi mandatar, totul petrecându-se între peretii ăștia coscoviti și ușa aia strâmba, aproape prabușita.

Cam tot așa mai știu o poveste despre tatal unui cunoscut, sau cum să-l numesc altfel, un prieten cu care nu ies să beau bere, așa parcă suna mai aproape de realitate. Și cum spun, taica-sau tocmai își luase un doctorat în drept, puțin doar înaintea treminarii razboiului. În acei tumultuoși ani, însă, de sfârșit al primei jumatati ai secolului douazeci, a avut o oarecare retinere în a-și etala diploma, și dupa ce s-a uitat pe geam și a vazut cam ce se întâmpla prin tara, a chibzuit omul cât a chibzuit și s-a făcut tâmplar, sau mai exact, a intrat ca "bun la toate" într-un atelier de tâmplarie. Nu era momentul cel mai potrivit să se prezinte ca intelectual, doar dacă n-ar mai fi putut de nerabdare să participe nemijlocit la matrializarea unui mare obiectiv economic, înspre Marea Neagra...

Baiat silitor și modest, a fost remarcat de șefu' de atelier care, dupa câtiva ani, l-a propus pentru a merge să-și completeze cele opt clase primare. Omul nostru a încercat să bâiguie ceva, dar șefu' de atelier (și secretar de partid al unitatii) era un on hotarât, ce zicea, aia facea, așa că l-au trimis la scoala. Acolo, cu chiu cu vai și cu o jena care de fapt nu-și avea locul, dar pe care el, om cu bun simt, o resimea din plin, a reușit să le spuna profesorilor că el a mai trecut odată prin cele clase, ba chiar că a făcut și liceul și are o diploma de Bacalaureat luata cu nota zece peste tot. Tambalau mare ce-a urmat, cum dom'le, un element atât de valoros al clasei muncitoare să stea nefolosit, păi ia să-l trimitem noi la scoala de maistri. Zis și făcut. Și ajunge respectivul sarman, maistru tâmplar, adică sus de tot. Desi acum pe o pozitie atât de înalta, continua să fie acelasi muncitor harnic și modest, care-i uimea continuu pe cei din jur făcându-i să declare necontentit, "bă ce-i merge mintea lu' ăsta". Mergându-i mintea, i-a mers și numele, și la un moment dat a fost propus de conducerea intreprinderii unde lucra, să fie trimis la un fel de facultate, să iasa inginer destoinic și să devina și mai om de baza. Aflându-se în aceasta situatie, tovarasul maistru tâmplar, luându-și inima în dinti, aduse la cunoștință conducerii intreprinderii că el, de fapt, a mai făcut o facultate, e drept că nu atât de superioara că Politehnica, ci legile, să nu fie cu suparare, recunoaste cu smerenie că a fost o greseala a lui din tinerete, pe care acum o regreta cumplit, potrivit circumstantelor generate de conditiile social-politice ale vremii el nu a avut posibilitatea să prevada că acum intreprinderea o să aiba nevoie de el ca inginer, regreta din tot sufletul și își face o autocritica severa.

Pusa într-o astfel de situatie și având în fata respectiva autocritica detaliata și la obiect, plus un dosar nu prea voluminos că nu avea de ce să fie voluminos, conducerea a făcut o profunda analiza a situatiei tovarasului maistru, și a hotarât că are dreptate, n-a fost vina lu' tov. maistru că nu s-a făcut inginer, chiar dacă ar fi putut să aleaga și el, acolo, altceva decât să se pregateasca pentru apararea un sistem injust și pus pe jacmaneala. În concluzie, deci și prin urmare, nu are nici un rost să-l mai trimita la alta facultate, și că, având în vedere comportamentul lui de până acum și devotamentul aratat idealurilor clasei muncitoare în lupta ei pentru traducerea în fapta a maretelor sarcini, n-ar vrea tovarasul maistru să primeasca postul de jurit consult? Și

tovarasul jurist își lua în serios noua functie, impartial, autoritar fără excese, demonstrându-și pe deplin educatia atât cea de la scoala, cât și cea primita în cei șapte ani petrecuti acasă. Când puțin după aceea a fost solicitat să mearga la alte scoli, după parerea unora, superioare foarte, tovarasul jurist, în sfârșit, și-a scos diploma de Doctor, și a expus-o, cu oarece retineri, totuși, pe biroul mai marilor. Normal, a urmat stupoare, bâlbâieli, explicatii, justificari, dar omul nostru, cu același simț al buneii cuviinte învățat de la parinti, a scos-o la capat. A urmat un fotoliu de director la un minister. Toate bune și frumoase, numai că cineva a remarcat brusc că data scrisa pe respectiva diploma de doctor are un dubios iz de trecut nevrednic, chestie inadmisibil de infioratoare din punctul de vedere a anumitor coperte de publicatii, și tovarasul director a fost trimis profesor într-un sătuc de deal, atmosfera idilica, plaiuri acoperite cu flori, turmele de miei zburdând, flacai și fete facând seara amor prin gard, și alte pastoralisme d-astea. Tovarasul profesor n-a fost lovit de deceptie, nici nu era cazul, el fiind un om integru și cu o judecata sanatoasa. Aspectele pozitive ale noi vietii s-au reliefat repede și evident: nu tu stress, aer curat, activitate fizica moderata, darnicie de culori și mirosuri "Rai-isime". Adevarat că scoala era cam în paragina și că trebuia să predea în afară de istorie, pentru care fusese trimis acolo, și aritmetica, geografie, franceza, româna, sport și caligrafie, dar asta nu a constituit un impediment. Spre stupefactia generala, în urmatorii ani, copiii nu numai că au început să vina regulat și cu placere la scoala, dar au continuat cu success pe la liceele din orasele de prin jur, și mulți dintre ei au trecut cu brio examenele de admitere pe la tot felul de facultati. Numele umilului profesor dintr-un sat de deal a început să fie cunoscut de tot mai multă lume, și mai ales să fie rostit cu respect și dragoste. Cei de la judet, auzind și tot auzind și ei, bineînțeles că au procedat, mai înainte de orice, la verificarea dosarului ala nu prea voluminos că n-avea de ce să fie voluminos, astfel aflând de tovarasul director de minister Doctor în legi într-o perioada tulbure din istoria recenta. Au tot stat ei pe gânduri cât au stat, au cerut relatii la Bucuresti, au întors-o pe toate partile, și în final, cineva a riscat o semnatura și a trimis după bietul om o "Dacie" neagra cu numar scurt, la care, bietul om, s-a speriat rău, că stia el prea bine de acum ce surpriza poate aduce cu ea o astfel de masina. Riscul asumat de cea persoana suspusa i-a adus însă omului nostru o surpriza buna, că l-au numit iar director, doar că în judetul respectiv. Acum, cât timp a activat el acolo pe post, om harnic și onest, a mai mers treaba, dar după câțiva ani, a iesit la pensie, că între timp tot încercând să-și completeze la seral opt clase și predând caligrafie și tabla înmultirii, îi albise părul.

Pachetul luat de Sorin e mare cât o cutie de pantofi, stă bine într-o punga de un leu și nu ne încurca în nici un fel. Banuim că cei de la depozit nu au neaparata nevoie de continutul lui până a doua zi, și cum la "Picioare Goale" nu avem curaj să intram din cauza mirosului de hoit stat la soare câteva zile, hotărâm să mergem acasă la Sorin, că i-a adus nevasta-sa o sticlă Smirnoff, pe care i-a spus să nu o desfacă, să o aiba și ei la o ocazie mai speciala. Drept care Sorin o să-i explice că ocazia speciala s-a produs, că a câștigat Vova șase lei la "Loz-în-Plic", sau că, în fine, a câștigat și "Rapidul" un meci, mă rog, o să găsească el ceva, deși am crunte îndoieli că o să fie pe aproape de notiunea nevasti-și de "eveniment special". Acum ea este la Abu Dhabi, lucrează la TAROM, și până poimâine când s-o întoarce ea din cursa, Sorin are tot timpul să stea să se gândească la o motivatie plauzibila.

Apare și tramvaiul "30", acum nefiind ora de vârf vine la intervale ceva mai regulate și destul de gol, cel puțin de la Sf. Vineri încoace. Sorin repeta jocul cu bilete, alta culoare, alta tichetoteca. Locuri pe scaune sunt berechet și gasesc pe unul din ele un caiet format studentesc, de matematica, pe care îl deschid.

"... a fi 'domn' reprezinta o stare nu atât materiala, cât de spirit, vezi înțelepciunea populara, 'domnu-i domn și-n sanț', materialul nefiind decât consecinta sau decorul spiritualului, iara nu un scop în sine. Situat la polul opus, pentru mârlan nu exista aceasta delimitare, el a acceptat poleiala făcându-și din ea un drapel pe care îl arborează cu impertinenta și ostentatie. Paradoxal poate, a-l acuza pentru aceasta este un non-sens, în primul rând pentru că mârlandia exista prin conceptie, nu prin origine sociala sau (ne)formatiune intelectuala, iar apoi, ca întotdeauna, copiatul exclude fondul, și deci, a acuza pe cineva că nu are acest fond, când din motive mai apropiate sau mai îndepartate de el, dar în genere nu departe de obiectiv (DEX. 1984:614. Adj. 1. Care exista în afară constiintei omenesti și independent de ea), înseamna a nu lua în considerare conditiile care au generat situatiunea, și de care, în final, mârlanul este, poate, mai puțin vinovat decât îl califica acuzatia. Adevarata lui vina (și arama pe fata) începe cu mult mai târziu, când (și dacă), oferindu-se posibilitatea (și numai în acest caz) de a înțelege natura procesului social-economic ce i-a garantat accesul la poleiala, refuza cu buna stiinta să se îndeparteze de o paradigma ce ofera solutii echivoce la o problema falsa. Atunci, respectivul mârlan trebuie exterminat, el devenind

un pericol social. Exista și cazul în care mârlandia a fost ridicata, etic și estetic, la rangul de morala nationala, ideologie oficiala, religie de stat, postulat sacru, situatie extrem de grava întrucât în acest caz, mârlandul reprezinta un pericol pentru supravietuirea ethnos-ului, afectându-l istoriceste prin celelalte categorii: economic, social, dar mai ales cultural (în sens academic, și antropologic). În acest caz al instaurarii mârlandiei ca standard de existenta hipertrofiata la dimensiuni de epopee nationala, mârlandii întregii tari nu mai sunt supusi unor elemente de coercitie (pentru că acestea nu mai exista) în a cunoaste gustul miezului existentei noastre ca membrii ai societatii; având și oferind exemplu de sclipici și peltea oferit cu darnicie de consumatorii de coji, de superficial facil, vor considera că spirala cotidiana cu impresie de prosperitate este arhideajuns și unica necesara pentru a-i clasifica în fruntea genului Homo și a vietii societatii respective în general. Odata aceasta rascruce întâmplata, nu mai exista drum de întoarcere pentru societatea respectiva. Este pierduta pe vecie.

Domnilor și doamnelor, aș vrea să fac aici o precizare, pentru a fi înțeleasa mai bine notiunea de ‘mârland’. Eu nu îi numesc așa pe cei nevoiași, truditari fără speranta în încercarea lor disperata de a supravietui încă o zi. Acestia sunt diamantul genului Homo , și stau pe aceiasi treapta cu înțeleptii lumii, având în comun capacitatea pretuirii valorilor pure, rodite de munca... “

“... mă scuzati, asta-i caietul meu, doamne, bine că l-am gasit, noroc cu taxiul și soferul, a ignorat toate regulile de conducere...”

Trecerea e brusca, în fata noastra stă o creatura de gen feminin, dauazeci și doi, și trei de ani, blonda, păr bogat, lung până peste umeri, ochelari cu rama subtire, verde închis de tot, unghii lungi de un grenu adânc, fardata superb, discret, și care în afară de ornamentele enumerate, are din plin de toate alte cele ornamente arhitecturale pe care tricoul negru, dintr-un material cumva elastic ce se muleaza perfect pe bust, și pantalonii strâmți de crapa pe coapse și fund, i le releva din plin. Nu mă mir că soferul de taxi a ignorat toate regulile de circulatie pentru ea. Și eu aș fi făcut la fel.

Între timp, noi stam și o privim, și probabil că din ochi ne radiaza niște lumini de idiotenie deplina, că o pufneste râsul, și coboara la prima, facându-ne semn cu mâna.

“... Gică, ce-a fost asta?”

“Cred că un semn divin că trebuie să ajungem mai repede la vodka aia”

Sorin cerceteaza cutia de scrisori să vadă de are ceva, și o luam la trap pe scari, stă la primul etaj.

Deodata îmi aduc brusc aminte de apartamentul ala unde am nimerit cu Bebe Drula. Acum știu ce m-a oprit în fata usii tipului, mi-a picat fisa uitându-mă la cutiile postale în timp ce Sorin o cerceta pe a lui. Pe placuta aia prinsa pe ușa nu era trecut nici un titlu, sau “Fam.”, sau “Fam. Ing.”, “Fam. Dr.”, “Fam. Prof.”. Niciodata nu mi-a fost clar, de exemplu “Fam. Ing.” înseamna familia inginerului, sau familia de ingineri? Sau alta, “Prof. Acad. Dr. Sti. Jur. Dipl. Univ”!. Și nevasta-să? Cred că respectivul avea o licenta universitara în ceva, așa mi s-a parut cercetându-i apartamentul, dar a ales să nu-și etaleze performantele.

“De ce râzi, Gică?”

“... nimic, mă gândeam... de ce nu pui tu pe ușa o placuta pe care să scrie așa: ‘familia noastra’, fără nici un nume. E și patriotic, demonstrezi latinitatea limbii Române. Mai nasol este că s-ar putea să te trezesti la ușa cu tot felul de indivizi, care să creadă că acel ‘noastra’ îi priveste și pe ei... nici n-ai avea vodka pentru toti”

Iulie

Olguta plânge în disperare. Pâna la urma am convins-o să o lase naibii de franceza și la anul să dea la “româna” principal. Are tren înapoi către Botosani peste trei ore. Eu nu m-am dus încă să mă caut pe lista. Abia le-au pus tipii, și e îmbulzeala mare. De fapt, în zilele astea, pare că nimic altceva nu mai, sau nu prea mai conteaza, nici macar ce face “Craiova” în Campionatul European. Mai direct sau mai puțin direct, cam trei sferturi din oraș e bagat în aceiasi oala. Candidatii saracii, ei ca ei, dar treaba e cu chibitii de pe margine, adică parintii, frati și surori, veri, nepoti, unchi, matusi, mai știu eu care neamuri, și pentru întarirea catenelor, vecini, colegi de seviciu care și ei la rândul lor au copii, și uite așa o luam de la capat din Bucurestii Noi în Drumul Taberii, și din Soseaua Giurgiului în Balta Alba, plus comunele suburbane. Toate hotelurile de mâna a saptea sunt pline cu cei veniti de prin alte locuri și nu au, că Olguta, un var de-al doilea, expresurile și autoservirile sunt luate cu asalt, iar în troleibuz este o placere, păi tipii aia de la Etnografie și Folclor nu au decât să ia autobuzul “31” și rezolva o gramada de chestii. Fobia perspectivei de a ocupa în viitor un scaun nu în fata volanului unui tractor, ci într-un birou, fie el cât de murdar, mic și neaerisit, dar care să miroase a cafea, fie ea și cu nechezol, dar pentru domnu’ economist, cu scrumiere pline, macar cu mucuri de “Carpati”, dar de la domu’ inginer, și care să-ti ofere posibilitatea ca, de vei mânca destul cacat să devi sef peste toate celelalte mese de scris, scrumiere, gume și ascutitori, și apoi, tot pe calea descrisa mai sus, sef chiar peste toate mesele de scris, scaune, creioane, și gume din întreaga institutie, înnebuneste mintile și întuneca ratiunile.

La fel însă, este foarte adevarat că pixul nu are spini ca palamida, iar pe holul dintre “Serviciul Personal” și “Contabilitate” nu cresc “colti-de-baba”. Și chiar de te vei întoarce în sat socotitor la CAP, una este să ti se zica “domnu’ contabil”, și alta este să zici “domnu’ conatabil”, și să-ti scoti basca. La urma urmei, nici nu conteaza ce facultate faci. Chestii ca “îmi place” sau “nu îmi place” să fac cutare lucru, încep să fie cuvinte de prisos în vocabularul limbii române, și se înlocuiesc din ce în ce mai mult cu “a avea posibilitatea de a ocupa o pozitie cât mai avantajoasa, a primii un salariu cât mai mare”, sau, “a putea face bani oricum, dar cât mai mulți”. Pai Olguta, saraca, care plânge de nu mai poate nu pentru că vede că s-a departat de ea o diploma, ci pentru că pur și simplu a picat la un examen, e o sfânta, zau așa. Stă pe un scaun în bucatarie, așteptam un taxi și nu știu ce să-i spun, în schimb mă trateaza ea cu o portie din limba lui Kogalniceanu:

“Of, da’ șie ma fac io acu’ un an di zâli?”

Am puterea să-mi opresc râsul, auzindu-i accentul.

“Ce să faci, Olguta, te apuci și toce ti sintaxa frazei, vezi fa analize din Slavici că e încurcat, și la anul vii iar. Auzi, de ce nu te duci tu la Iași, că e mai aproape, și traditie are, slava Domnului. Și mai zic eu că mai bine ar fi să nu te mai gândesti la franceza aia, las-o naibii, mi-e greu să-ti explic...”

Nici nu vreau să încerc să-i explic.

“M-oi dușie la Iesi...”

Flacara brichetei tremura nestatornic, se linisteste apoi și își trimite lumina moale înspre lista afisata pe panou. Care va să zica am intrat al optulea din coada. Am făcut -o și p-asta, halal să-mi fie! Ceasul e trecut de doua, noaptea e superba, asfaltul strazilor își reface fortele într-un somn binefacator pentru bairamul de peste câteva ore cu ITB-ul și ICRAL-ul. În jurul meu, cinci-sase noctambuli ca și mine cautându-se și ei pe liste, o pustoica plânge de mi se rupe inima, ce naiba să-i zic, o să auda ea destule de la taica-sau, mă duc totuși spre ea și-i întind pachetul de “Carpati”.

“Hai, aprinde-ti o țigară și linistes te-te, că oricum nu mai poți schimba nimic, și e și pacat de ochii tai”

“.....”

“Tu de fapt de ce plângi acum, c-ai picat, sau de frica de ce o să ti se întâmple acasă?”

“.....”

O fi ea tacerea de aur, totuși ... Aleg doua cuie și le aprind, îi întind unul.

“... eu nu fumez...”

A dat Domnul, și în fine, a vorbit.

“Las’ că începi acum, cancerul este un prieten de nadejde”

Tuseste și lacrima de doua ori, odată pentru lista de “ne”, și odată pentru noua îndeletnicire. De-ar fi posibil, zau că i-aș face cadou locul meu de pe lista. Sau poate să mă duc la secretara să-i mai dau un pachet de Pall Mall și s-o rog s-o înscrie pe ea în locul meu.

O las plângând, n-am ce să-i fac, și o iau din loc înspre Piata Universitatii, lafaindu-mă cu nesimtire pe trotuarul pustiu, pe care în conditii normale, trebuie să faci slalom. Odata, când eram pustan, veneam cu ai mei, nu știu de unde - cred că de la gara, oare? - tot așa noaptea, eram într-un taxi. Totdeauna când trecem pe lângă turcul de la “Katanga” mă extazia lunima de neon colorat, pe vremea aia neonul aprins noaptea era încă o chestie normala, dar atunci am început să plâng, mi-era mila de el, saracu’ turc stând așa, singur, lipit de zid. L-au dat jos de mult pe turc, au făcut agentie de turism în loc.

La ferestre, ici-colo, lunini razlete, oameni care s-au sculat devreme, vor să ajunga departe probabil, sau poate că încă nici nu s-au culcat, unii bolnavi poate, o noapte cu ore lungi de veghe pentru o frunte macinata de febra, dar și pline de speranta, și, nu mă îndoiesc, întrebări, “niște zeama de varza nu mai avem noi în frigider?”, pentru alti bolnavi...

Peste doua ore începe iar veselia cotidiana, dorinta de a da la cap macar unui singur controlor ITB își va face iar loc în sufletele cetatenilor oricât de onorabili ar fi ei, Corina Chiriac ne va cânta iarași “opriti timpul, clipa asta minunata” tocmai când seful de seviciu va fi antrenat într-o remarca calduroasa și amabila în legatura cu umila persoana a subalternului stagiar încă cu părul lung și în blugi, și care mai viseaza, curat și înalt, așa cum anul trecut încă pe bancile facultatii, la ce o să faca el și cum o să faca, și ce cu ochii în soare or să ramâna cu totii, dar nu-i nimic grav, sfânta rutina, sarcinile de plan, și dorinta de a primii un salariu cât mai mare, îl vor face om normal, au fost altii și mai grozavi decât el și tot s-au domolit, au înteles ce aveau de făcut, și acum stau pe fotolii confortabile în birouri cu usi capitonate în piele negra, sau visinie ca servieta aia “diplomat” a lui Cornel, da, orașul se trezeste, o să citim iarași ziarul “Sportul” și o să ne interesam cât e kilogramul de roșii în Piata Unirii, o să ne ducem la concert în strada Nuferilor, unii o să prefacem aurul verighetelor în tinichea - sau poate o să ne calce tramvaiul? Oricum, de vom avea norocul să scapam cu viața, ne vom bucura din plin de ea, nu-i așa, poate chiar vom merge la mare vre-o zece zile, că anul trecut n-am putut, am zugravit, acu’ doi ani tot așa, a trebuit să umblam pentru mobila aia și covorul din sufragerie, acu’ trei ani am avut concediu în toamna, da’ a fost bine, că am fost la tara la cumnatu’, la vie, am făcut -o lata, băiat bun cumnatu’, sufletist, pâinea lui Dumnezeu, de câte ori trec pe la el, păi mă lasa să plec fără o canistra de zece kilograme macar, plus o gaina-doua, brânza, trei-patru kile de peste, că are gârta aia chiar în spatele casei, oua, mere, nuci, phiii... păi ști ce nuci are, niste aia înalti cât blocul, batrâni, coroana frumoasa, bogata, fac nucile cât piersica, păi ce, parcă poate să le adune pe toate, le mai lasa și ciorilor să aiba ce sparge, pe iarna...

Ma razgândesc și cotesc pe Batistei, să ies înspre Popa Petre și Biserica Silvestru, dar nu știu ce-mi veni, vreau să revad strazile alea pe care goneam cu trotineta. Trec de Mosilor, și pe la Foisorul de Foc, o întânlesc. Am mai vazut-o și prin Cismigiu, dându-se în leaganele copiilor, deși trebuie să aiba cam cincizeci de ani. Vorbeste tare, de una singura, din când în când topaie când pe un picior când pe altul. “Alain Delooo-on, Alain Delooo-on, Honolulu-lu-lu, Honolulu-lu-lu”, îi cunosc repertoriul. Unii trecatori mai tipa la ea și o fac nebuna, deși nu vad care ar fi ratiunea comportamentului lor, mie mi se pare invers, că ei sunt nebuni dacă nu pot întelege ce se întâmpla cu femeia asta. O privesc cum se îndeparteaza înspre strada Zece Mese; niciodata nu am simtit mila pentru ea, mai degraba o compasiune fără margini.

Ai mei dorm linistit, mi-e frica să nu-i trezesc, parchetul are locuri unde scârtâie, pe toane, așa, când îi vine lui. În camara gasesc o sticlă de "Ceres", îi iau și un flacon de "Diazepam" maica-mii. Lamele "Rubin" sunt de calitate, otel fin, n-or să-mi faca probleme. Înghit pastilele, apoi continui să trag sanatos din sticlă. Ma așez în genunchi aplecat peste marginea cazii de la baie, și apas ascuțișul fin peste încheieturile mâinilor.

SFÂRȘIT

Fargo, ND; Octombrie 1986 - Mai 1987

Los Angeles; CA, Septembrie 1987, Decembrie 1987, Februarie 1988